Pe calea Crucii, în slujba Regelui

Simion Motz

Condamnat la 17 ani în închisorile comuniste pentru credința sa în Cristos

Ediția a doua, revizuită
Prima ediție tipărită de
Multimedia International, Arad

Cuprins

Prefață

După mai bine de douăzeci de ani de la apariția ei în limba engleză, sub titlul: On the Way of the Cross, In the King's Service la editura „Door of Hope Press“ din Glendale, California, iată că biografia tatălui meu vede lumina tiparului şi în limba română.

Am reprodus textul integral în forma în care l-a redactat autorul, fără să operez modificări de conținut sau de stil. De asemenea, ortografia este cea aflată în uz la acea dată. De altfel, noua ortografie – normele ortografice şi ortoepice aprobate de Academia Româna în 1993 – nu a fost adoptată unanim nici până astăzi, multe publicații din România continuând să utilizeze ortografia veche.

De asemenea, multe din referirile tatălui meu la membrii familiei sale diferă substanțial de cele din 1979. De pildă, toții copiii săi sunt în prezent căsătoriți. Multe alte date biografice ale membrilor familiei, precum şi ale autorului s-au schimbat. Şi, desigur, situația din România anilor 70 nu mai este deloc aceeaşi, comunismul fiind de acum din domeniul istoriei. De asemenea, situația bisericii din România este, şi ea, cu totul diferită, cultele religioase fiind acum libere să-şi desfăşoare activitatea fără oprelişti. Pe calea Crucii, în slujba Regelui oferă cititorilor mai tineri pagini de istorie despre o perioadă pe care n-au avut prilejul s-o cunoască nemijlocit, pe când pentru cititorii mai în etate lucrarea este un prilej de rememorare a unor evenimente pe care le-au cunoscut şi trăit, putând face comparație cu situația actuală.

Doru Motz

Introducere

Oamenii au tendința să înflorească lucrurile sau să omită pe unele, atunci cînd scriu istoria. Dorința inimii mele este să le scriu cît mai reale şi aşa cum le vede Domnul.

Cînd Duhul Sfînt i-a inspirat pe scriitorii Bibliei, aceştia au scris viețile sfinților în sfînta carte aşa cum au fost ei – oameni ca toți oamenii, cu părțile lor bune şi rele, dar din care străluceşte măreția lui Dumnezeu. Dacă noi am fi scris viața lor, poate am fi ascuns părțile lor re1e, dar ce caricaturi am mai fi scos! Aşa se întîmplă de multe ori cu unii vestitori ai Cuvîntului lui Dumnezeu. Fie că nu citesc unele pasaje din Cuvîntul lui Dumnezeu – din Biblie – fie că le modifică cu privire la viața sfinților, fără să-şi dea seama că schimonosesc viața acelor sfinți şi ciuntesc Cuvîntul lui Dumnezeu.

Cîtă binecuvîntare, îndrăzneală şi încredere au adus viețile sfinților aşa cum le-a redat Duhul Sfînt, cu căderile şi ridicările lor! Ce fo1os aş avea eu de nişte sfinți ca cei de pe perete, oameni desăvîrşiți, care n-au căzut niciodată, care n-au trecut pe unde trec eu?

În cer, una din bucuriile pe care le vom avea va fi aceea să vedem filmu1 cu viețile sfinților şi să ne minunăm de harul şi puterea lui Dumnezeu, constatînd că şi

ei au fost oameni ca noi, cu slăbiciuni ca ale noastre, cu lupte ca ale noastre, dar în care a strălucit puterea lui Dumnezeu. Vom constata atunci cu uimire că mulți fii ai luminii au umblat prin întuneric – nu întunericul păcatului, ci al suferințelor şi al greutăților – însă cu o credință minunată şi un Dumnezeu minunat.

Poate unii critici vor fi de părere că anumite lucruri, greşeli sau întîmplări nu trebuia să le scriu, dar poate tocmai acelea au avut rolul cel mai hotărîtor.

Nu vreau să caut slava mea şi nici simpatia oamenilor cu lucruri nereale, şi dacă nu voi putea reda tot ce s-a petrecut cu viața mea, aceasta să fie doar din punct de vedere al cantității, iar nu al realității. Dincolo, în veşnicii să aveți ocazia să vedeți doar completările sau detaliile unor întîmplări spuse aici numai în rezumat.

Efectul pe care îl va avea această carte asupra cititorilor doresc să fie acela pe care-l vrea Duhul Sfînt. Dacă voi cunoaşte sau nu acest efect, nu contează. O să-l văd sus, dacă nu şi aici jos. Ştiu că Dumnezeu nu greşeşte. Dacă mi-a dat îndemnul deosebit şi posibilitatea să scriu această carte, fiind inspirat tot timpul şi plin de o bucurie sfîntă în timp ce am scris, îmi va da harul să mă bucur şi după ce am terminat-o.

16 august, 1979
Glendale, California

CAPITOLUL 1

Arestarea

În miez de noapte, pe la orele 11 între 15-16 decembrie 1958 mă pomenesc trezit brutal din somn. Nişte ființe străine, negre la înfățişare şi la suflet stăteau lîngă patul meu – doi civili şi un milițian (polițist).

Mi-au prezentat un mandat de percheziție, după care fără întîrziere au început să-mi cotrobăiască prin casă şi să răstoarne toate lucrurile, fără să țină seama de cei patru copilaşi care au început să plîngă, dintre care cel mai mic în vîrstă de un an şi cel mai mare de zece ani.

I-am întrebat ce caută, spunîndu-le că nu am nimic din ce ar putea fi nepermis sau contra statului. Nu mi-au răspus nimic, ci au continuat prin pod, prin toate cămările, prin pivniță.

Percheziția a durat pînă la ora 5 dimineața. Deşi rezultatul percheziției menționat de ei în procesul verbal era negativ, negăsind nimic din ce ar putea constitui vreun capăt de acuzație, m-au luat cu ei aşa cum eram, cu costumul luat în grabă peste pijama – „să dau nişte lămuriri“ – neîngăduindu-mi nici măcar să iau câteva haine cu mine.

Totodată mi-au luat toate cărțile religioase, notițele şi schițele, predicile mele şi două manuscrise gata pentru tipar: Siguranța Mîntuirii şi Lămuriri cu privire la Duhul Sfînt – cărți pe care nu le-am mai primit niciodată.

Ultima carte pe care mi-au luat-o a fost Biblia mea de studiu, pe care le-am

dat-o din sertarul bufetului din bucătărie. Înainte de a le-o da, am deschis-o cu rugăciunea: „Doamne, vorbeşte-mi Tu ceva potrivit pentru clipa aceasta“. Mi s-a deschis la Iov 19:25-28. Cum textul era subliniat, l-am prins cu privirea dintr-odată şi inima mi s-a umplut de bucurie. I-am spus soţiei: „Dragă, s-ar putea să nu mă lase acum acasă, dar totuşi pricina mea e în mîna Domnului“. Textul acesta l-am avut cu mine pe tot parcursul detenţiei. În momentele cele mai grele mă întărea, spulberîndu-mi orice îndoială, atît mie, cît şi fraţilor mei.

Iată cum am reţinut eu textul şi cred că Duhul Sfînt mi l-a tălmăcit (parafrazat) aşa: „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi se va scula odată pe pămînt. Chiar dacă trupul şi carnea mi se vor prăpădi, voi vedea totuşi pe Dumnezeu. Îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor. Îmi va apăra pricina şi o va găsi dreaptă înaintea Lui“.

Ce am înţeles eu din text :

1. Că trupul şi carnea pot să mi se prăpădească. Voi ajunge în situaţii grele, fără însă ca lăuntrul meu să fie atins. Aşa a şi fost. De multe ori am fost în pragul morţii, numai piele şi oase.

2. Că Răscumpărătorul meu este viu, e cu mine, că atît eu, cît şi cauza mea sînt direct în mîna Lui. Chiar dacă sînt vîndut, El mă va răscumpăra.

3. Că pricina mea e dreaptă înaintea Lui, indiferent cum mă judecă sau mă învinuiesc acuzatorii mei sau chiar fraţii rămaşi liberi, dintre care mulţi au fost duşi în eroare de asupritorii mei.

Ce mare lucru e să ştii că suferi pe nedrept! Într-adevăr Duhul lui Dumnezeu, Duhul slavei se odihneşte peste tine, aşa cum spune apostolul Petru (1 Petru 4:14).

Am fost umplut de o bucurie ce nu se poate descrie, deşi tremuram de frig, întrucît era o noapte umedă şi rece de decembrie. Da, eram bucuros, deşi îmi dădeam seama de realitate. M-am despărţit de soţia mea zîmbind şi plin de nădejde, întîlnind ochii ei tot zîmbind şi plini de aceeaşi nădejde. Pe stradă pînă la maşina Securităţii, apoi în maşină, deşi legat la ochi şi bruscat, mă simţeam ca în carul de triumf, iar nu ca unul care merge la închisoare. Duhul meu şi chiar buzele mele exprimau cîntările cele mai alese de dragoste şi devotament pentru Domnul meu. Una din aceste cîntări pe care am cîntat-o în adevărata ei realitate a fost aceasta:

Te iubesc, Isuse, ştiu că eşti al meu
A lumii plăcere n-o mai doresc eu
Mai mult ca bucuria-Ţi nu preţuiesc,
De te-am iubit cîndva, acum Te iubesc.

Ca să mă răscumperi, pe cruce-ai murit
Te iubesc, căci spinii fruntea Ţi-au rănit.
Te iubesc, căci Tu mai întîi m-ai iubit.
De Te-am iubit cîndva, acum Te iubesc.

În fața măririi pe tronul ceresc
Uita-mi voi jalea ce-n urmă privesc.
Pe cap purtînd coroana vieții-oi cînta
De Te-am iubit cîndva, este acuma.

Prezența Domnului şi credința în El m-a făcut să fiu plin de bucurie, deşi eram conştient de faptul că lăsam în urmă soția fără serviciu cu patru copilaşi, cu cămara de alimente goală, fără bani, dar cu un Dumnezeu atotputernic şi bogat care e cu noi, care îngrijeşte de păsările cerului şi de crinii cîmpului şi care a făcut făgăduința, „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi“. Eram conştient şi de faptul că merg la închisoare, unde voi fi torturat şi chinuit în toate felurile, dar mă bucuram că pot să fac ceva pentru Domnul şi, într-un fel oarecare, să răspund dragostei Sale. Eram gata să sufăr chiar moartea, nu numai 17 ani de închisoare la care am fost condamnat. I-am înțeles pe primii creştini, care primeau cu bucurie să fie omorîți cu pietre, arşi pe ruguri şi sfîşiați de fiare.

„Dragostea e mai tare ca moartea“. Dacă dragostea lui Dumnezeu e turnată în inima cuiva prin Duhul Sfînt, nu trebuie să-şi facă probleme. Va fi în stare să sufere mai mult decît am suferit eu. Omeneşte, cu puterea mea n-aş fi rezistat deloc, întucît sînt fricos şi slab. Dar cînd Domnul te umple, se întîmplă ceea ce spune apostolul Pavel: „Sîntem mai mult decît biruitori… şi ne bucurăm în suferințele şi necazurile noastre…“ (Rom. 8:37; 5:3, 11).

În aceeaşi noapte şi în aceleaşi condiții au fost luați împreună cu mine încă alți opt frați din aceeaşi biserică cu mine, din Arad şi patru din alte părți.

CAPITOLUL 2
Locuri şi oameni

Minunată e România, țara în care m-am născut, am crescut şi am trăit!

Aşezată la paralela 45°, în centrul răsăritean al Europei, înconjurată, în granițele ei legale, din trei părți de apă: La răsărit, fluviul Nistru şi Marea Neagră, ce o despart de Rusia; la miazăzi, Dunărea, ce o desparte de Bulgaria; iar la apus, Dunărea şi Tisa, ce o despart de Iugoslavia şi Ungaria. Doar la nord e despărțită prin hotare artificiale de Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia.

E destul de mică, doar 300.000 km pătrați, având o populație de circa 22.000.000 de locuitori.

Aşezarea ei geografică şi naturală, dăruită de Dumnezeu cu toate bogățiile solului şi ale subsolului, fără a fi nevoită să importe din afară ceva, a făcut-o să fie ținta lăcomiei nesăbuite a multor cotropitori de-a lungul istoriei.

Astfel, Munții Carpați, care o străbat de la nord-est la sud-vest sînt ca un lanț de care atîrnă sau sînt legate tot felul de daruri şi bogății:

O mulțime de păduri cu copaci de tot felul acoperă munții şi dealurile. În

poienile, platourile şi pantele despădurite ale acestora turme de oi şi vite îşi găsesc păşunea bogată, mînate şi adunate în jurul păstorilor care, prin doinele lor cîntate din fluier sau cu gura, acompaniază murmurul apelor şi şopotul izvoarelor.

La îmbinarea lină a dealurilor cu cîmpia, livezi de pomi şi podgorii cu struguri de soi îmbină belşugul înălţimilor cu cel al cîmpiei, cu tot felul de cereale şi legume.

Apele curgătoare din interiorul şi între hotarele ţării, Delta Dunării, precum şi Marea Neagră sînt populate de o mulţime de peşti, pe lîngă energia şi potenţialul electric ce le pot oferi prin amenajările şi barajele respective.

Subsolul ţării aproape în întregime ascunde cele mai necesare şi căutate minereuri: pămîntul cu uraniu, cimentul, marmura, petrolul cu derivatele lui, inclusiv gazele naturale; sarea, fierul, aurul şi multe altele.

Frumuseţea munţilor şi a dealurilor, cît şi a plajei mării – cu sutele de izvoare şi lacuri vindecătoare, administrate chibzuit, ar constitui o bogăţie atît de mare, încît numai din ele ar putea trăi toată populaţia României.

Atît relieful, cît şi bogăţiile ţării sînt atît de proporţionate, încît cu greu ai putea să te pronunţi care e ocupaţia de bază a locuitorilor: agricultura sau creşterea vitelor – pomicultura şi mineritul cu prelucrarea minereului sau tăierea şi prelucrarea lemnului.

În ce priveşte locuitorii, aceştia sînt minunaţi. Nu trebuie să te îngrijorezi dacă ai înnoptat flămînd sau fără adăpost, indiferent dacă aceasta s-a întîmplat la munte sau la şes, la sat sau oraş. Oricine este dispus să te găzduiască şi să-ţi dea o bucată de pîine sau mămăligă şi un blid de mîncare, dacă s-a convins că eşti un om de bine, fie că eşti din România, fie din Australia sau din Honolulu. Doar în prezent prin legea inumană şi cu totul opusă ospitalităţii înnăscute a locuitorilor României, emisă de regimul comunist – românii sînt obligaţi cu strîngere de inimă să te refuze să găzduieşti peste noapte. Legea prevede că oricine va găzdui un străin este pasibil de o amendă de la 5.000 de lei în sus.

La fel, nu trebuie să te temi dacă ai înnoptat pe cîmp sau la munte. Rar numai la oraş şi numai în ultimul timp, cîte un descreierat, fie în urma alcoolului sau vreunul dintre ţigani te atacă să te jefuiască.

Şi totuşi, la vîrsta de 51 de ani a trebuit, împreună cu toată familia, să părăsim această ţară şi să ne găsim adăpost şi linişte pe alte meleaguri.

Citind această descriere a locurilor şi a oamenilor din România, mulţi cititori ar putea fi nedumeriţi. Poate se vor întreba: Dacă e o ţară aşa de bogată, aşa de frumoasă şi cu un popor aşa de minunat, de ce sînt atîţia emigranţi, şi de ce, dacă ar putea, ar emigra 90% – aşa cum îmi spunea un consul – şi cum, de fapt, şi este în realitate? Nu spun eu adevărul sau acestor emigranţi, inclusiv celor 90%, li s-a urît cu binele şi, prinşi de un spirit de aventură, vor să-şi ia lumea în cap, sau e un alt motiv, şi acesta e adevărul: Situaţia din România din toate punctele de vedere şi cu toate condiţiile naturale excelente, sub sistemul şi în conjunctura politică din

această țară, i-au făcut pe cei mai așezați oameni să-și lase tot ce au agonisit rude – locuri frumoase, amintiri și să-și ia lumea în cap, numai să scape.

Nu vreau să mă așez pe locul de judecător, nici al conducătorilor mai mari, nici al celor mai mici din țara mea, care sînt victima unor împrejurări și situații tragice. Sînt convins și știu că mulți au ajuns în locurile în care sînt fără voia lor, împinși de împrejurări, convinși de bună voie sau cu forța. Ajungînd unde sînt, nu mai pot da înapoi, aceasta costîndu-i poate moartea. Mai știu și aceasta că alții, dacă ar fi în locul lor, ar face cel puțin tot așa, dacă nu mult mai rău.

Totuși nu pot să nu spun adevărul și realitățile care le-am trăit pînă în ultimul timp în țară și pe care le trăiesc azi frații mei români – realități crunte – poate mult mai grozave decît le pot eu descrie, deși sînt acoperite în afară de o serie de aspecte și lucruri înșelătoare și sclipitoare, care îi induc în eroare pe mulți din afara țării.

Ba mai mult, și nu cuprins de răutate sau de lașitate, ci din dragoste de țara mea și de neamul meu, îmi vine să strig lumii întregi și tuturor conducerilor umanitare: „Salvați România, salvați poporul ei!“

Poate se vor găsi unii să zică, „De ce nu ai stat acolo, să lupți la fața locului?“ sau „Acum că ai plecat, îți defăimezi țara și faci pe eroul?“

Nu am tăcut nici în țară. Fără să judec autoritățile, cărora, potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, le-am fost supus, am arătat în mod pașnic și înțelept, peste tot unde am putut, relele ce se fac, fără să acuz pe cineva, căutînd să trezesc conștiința oamenilor să se întoarcă din calea lor și să strige către Dumnezeu. Acest fapt mi-a adus doar îngrădirea mea, atît din punct de vedere religios, cît și social. Pe lîngă faptul că n-aș fi reușit să fac nimic, m-aș fi ales din nou cu închisoare. Apoi toate idealurile mele, toate lucrările, manuscrisele, totul s-ar fi pierdut și năruit, rămînînd acolo, ca ale multora.

Dinăuntru nu se poate face nimic. Ajutorul vine din afară. Ajutorul vine la Dumnezeu, care-Și va întinde mîna să salveze România prin oameni din afară.

Expresia vieții și a vorbelor mele este expresia miilor de români și de frați ai mei din țară și chiar conducători.

Dumnezeu îmi este martor că îmi iubesc neamul, inclusiv pe conducători, pentru care mă rog de ani de zile. Am dorit mult să ajung la ei, pînă acolo încît aș fi fost în stare să fac o nesăbuință ca să realizez acest lucru, căci pe cale normală e imposibil. Atît de mult m-a frămîntat acest gînd, încît nopți întregi am avut în vis pe conducătorul statului și pe alții. Iată ce le-aș spune:

Să-și întoarcă privirile și inima către Domnul, către Dumnezeul cerului și al pămîntului, despre care le-au vorbit părinții lor, mamele lor, despre care le stă mărturie și le vorbește istoria poporului nostru și însăși natura din țara noastră.

Apoi să se încreadă în acest Dumnezeu minunat, către care să strige cu toată inima. Numai El poate să-i scape și să scape întreaga națiune de la pieire. Numai El poate să însănătoșească țara noastră și să-i vindece toate rănile. Numai El poate

s-o scape de fiara fioroasă – precum şi de cotropitorii vecini, care sînt gata s-o înghită şi s-o asimileze.

Numai El poate să aducă bucuria şi cîntarea, în locul gemetelor şi al suspinelor; belşugul şi înviorarea, în locul sărăciei, mizeriei şi confuziei; înfrățirea şi dragostea, în locul dezbinărilor şi al urii; liniştea şi încrederea în locul groazei, al frămîntărilor, al suspinelor şi al bănuielilor.

Întotdeauna in istorie cînd un conducător s-a pocăit şi s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, întorcîndu-şi fața spre El, a fost primit şi binecuvîntarea lui Dumnezeu a venit peste țara aceea – căci un popor depinde de conducătorul lui.

Chiar cînd cel mai rău şi idolatru rege din Israel, Ahab, s-a smerit, Dumnezeu a luat aminte la aceasta (I Împărați 21: 18-29).

Fie ca şi conducătorii țării mele să înțeleagă acest, lucru care e spre fericirea lor şi a poporului lor, despre care, în afară de responsabilitatea înaintea oamenilor şi a popoarelor, au o responsabilitate de care vor da seama în fața lui Dumnezeu şi a tronului Său de judecată pentru veşnicie.

CAPITOLUL 3
Naşterea şi copilăria

Era pe vremea treieratului grîului şi a pîrguitului primelor roade cînd, în ziua de 4 august, 1926 părinții au avut bucuria să-şi vadă primul băiat mult aşteptat, după cele două fete dinaintea mea. În urma mea, la patru ani a sosit un alt băiat şi frate al meu. Din prima căsătorie unde soția a murit, tatăl meu a rămas cu încă un băiat, fratele meu cel mai mare, cu treisprezece ani mai în vîrstă decît mine.

Deoarece eram primul ei băiat, mama, ca mulțumire, m-a închinat Domnului chiar de la naştere. Tot la fel, mai tîrziu am aflat, că şi tatăl meu a făcut acelaşi lucru, exprimîndu-şi totodată dorința de a mă face misionar.

Amintirile mele merg pînă în frageda-mi pruncie, cînd tata ne aduna în fiecare dimineață la ora de rugăciune familiară. Se începea cu rugăciune, apoi o cîntare, un text biblic – de obicei un psalm – cîteodată explicat, după care fiecare membru al familiei de la cel mai în vîrstă pînă la pruncul care abia zicea „Doamne, Doamne" se ru¬ga. După aceea cîntam o cîntare şi se încheia cu rugăciu¬ne. În timpul iernii de multe ori aveam şi adunări de seară în casă, unde veneau şi alți frați şi surori din sat. Acum îmi dau seama despre acestea că erau foarte asemănătoare cu cele ale primilor creştini, aşa cum citim despre ele în Biblie.

Duminica eram dus la biserică, unde eram învățat de mama să cînt cîte o cîntare, să spun cîte un „Cuvînt de aur" (un verset din Biblie) sau o poezie. Primul cuvînt de aur pe care îmi aduc aminte că 1-am învățat a fost, „Fii credincios pînă la moarte şi-ți voi da cununa vieții" (Apoc. 2:10). Cred că acesta nu a fost la întîmplare, deoarece în încercări de multe ori mi-am adus aminte de acest Cuvînt al Domnului Isus Christos.

Mama, care era mai mult cu noi, m-a crescut în frica de Domnul şi m-a învă-

ţat să mă rog; cînd mă scol, cînd mă spăl, cînd plec la drum, cînd mănînc şi cînd mă culc. Aceste sfaturi şi practici m-au făcut să mă încred în Dom¬nul şi să atîrn de El. Astfel, chiar în copilărie cînd păşteam vitele pe dealuri prin păduri şi mă prindea noaptea şi frica, ştiam să alerg la Dumnezeu şi să mă prind prin rugăciune cu toată puterea de El. Iar mai tîrziu aceste obiceiuri au devenit baza părtăşiei mele cu Domnul.

Mama mea nu uita să mă sfătuiască mereu în orice împrejurare şi să mă înveţe, încît cîteodată îmi era necaz pe ea. Aceste învăţături m-au însoţit în toate împrejurările vieţii înainte de a-L cunoaşte personal pe Domnul. Ba chiar şi acum îmi sînt scumpe, căci sînt din Cuvîntul lui Dumnezeu. De cîte ori eram gata să păşesc la păcat, sfaturile mamei îmi sunau ca un clopo¬ţel sau ca un ciocan în mintea mea, provocîndu-mi frică şi ruşine de păcat înainte de a cădea în el. Ea împlinea Cuvîntul Domnului, care spune: „Şi poruncile acestea pe care ţi le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le ânti¬păreşti în mintea copiilor tăi şi să vorbeşti despre ele cînd vei fi acasă, cînd vei pleca în călătorie, cînd te vei culca şi cînd te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mîini şi să-ţi fie ca nişte fruntarii între ochi“ (Deut. 6:6-8).

Dacă astăzi cuget şi stau de vorbă cu Domnul chiar mergînd pe drum, în aşa fel încît nu simt povara şi lungi¬mea drumului, cred că în parte se datoreşte şi acelor deprinderi şi sfaturi primite de la mama, care, aşa cum am spus mai sus, nu avea studii, dar se temea de Domnul şi asculta Cuvîntul Său.

PĂRINŢII

Tatăl meu a fost un om blînd, totdeauna gata să-i ajute pe alţii. Din cauza familiei grele şi a sărăciei, a trebuit să lucreze din greu. N-a avut decît două clase elementare. De fapt, în acele timpuri şi la sat, cine avea patru clase era cu şcoala completă. Din tinereţe a primit mesajul Evangheliei de la primii misionari care au venit prin acele locuri. Cuvîntul vieţii nu numai că i-a schimbat inima, făcînd din el un predicator al Evangheliei şi presbiterul bisericii baptiste din sat, ci 1-a învăţat să citească, dîndu-i înţelepciune şi pricepere, fiind apreciat de consătenii lui. În tinereţea lui a primit un paşaport pentru a emigra în Statele Unite ale Americii, dar izbucnirea primului război mondial i-a schimbat planurile, deoarece Dumnezeu avea altceva în plan pentru viaţa sa.

Mama mea, care se trage dintr-o familie înstărită din satul Avram Iancu, a avut o copilărie foarte grea. Rămînînd orfană de mamă la vîrsta de 6 ani, a fost adop¬tată de o mătuşă, care a făcut din ea o adevărată servi¬toare. Viaţa ei grea şi aspră a făcut din ea o femeie foarte disciplinată şi severă. Această disciplină a im¬primat-o şi în copiii ei, făcîndu-mă cîteodată să strig de durere, dar care totuşi mi-a fost foarte folositoare mai tîrziu.

La fel ca şi tatăl meu, şi ea a primit din tinereţe Cuvîntul, înainte de căsătorie. Deşi nu a făcut nici o şcoală, iubind Cuvîntul lui Dumnezeu, nu pot să-mi explic

nici acum cum, dar a învățat să citească bine, doar că singura carte pe care l-am văzut citind-o era Biblia.

LOCUL NATAL

La poalele Munților Apuseni, în partea de vest a României, cam la 107 km de Arad, capitala județului cu același nume, se află satul Rostoci, pe partea stîngă a rîului Crișul Alb. Cele aproximativ 60 de case sînt înșirate ca niște mărgele pe cele două văi, care coboară din munți și dealuri prin niște peisaje cu totul deosebit de încîn¬tătoare, care te îmbie la viață și la proslăvirea lui Dumnezeu.

În timpul copilăriei mele, aceste locuri răsunau de bucurie și cîntare. De la începutul primăverii pînă la plecarea păsărilor călătoare spre țările calde puteai să vezi turme de oi și cirezi de vite și porci păscînd pe aceste dealuri, mînate și păzite de o mulțime de copii. Acum toate acestea au dispărut, atît turmele de vite, cît și cîntatul și veselia.

Îmi este greu să spun care anotimp era mai frumos: primăvara, care aduce totul la viață cu mirosul parfumat și co¬loritul minunat al florilor; vara, cu zilele calde și lungi; toamna, cu belșugul de roade și cu carele scîr¬țîind alene, ducînd spre casă belșugul muncii unor țărani harnici, ori iarna în jurul focului de lemn, care dă întregii case o atmosferă de calm și pace.

Aici printre celelalte case, la mijlocul satului și aproape de biserică, se află și căsuța în care m-am născut și am petrecut copilăria mea.

CAPITOLUL 4

Viața pastorală

Fiind mai mulți copii la părinți, locurile fiind potrivite și grija părinților de a ne deprinde de mici cu lucrul, cea mai mare parte a copilăriei mele am petrecut-o păzind vitele.

Mama nu uita să-mi pună în traista mea de păstor, pe lîngă merinde, și Biblia, din care mă atrăgeau mult istorisirile vieții lui David. De fapt toate întîmplările de pe colinele Galileii și ale Iudeii mă atrăgeau, locurile natale fiind mult asemănătoare celor din țara sfîntă, iar faptele mi le închipuiam petrecute chiar în satul meu. De aceea mi-au rămas vii în minte.

Viața de păstor m-a învățat multe lucruri. Întîi mi-a deschis ochii să văd frumusețile lui Dumnezeu, astfel că puteam să cînt plin de bucurie de răsunau dealurile de cîntările frumoase ale Sionului învățate de la părinți și de la frați. Am învățat de la natură să-mi cunosc vremea și rolul, așteptînd în răbdare timpul hotărît de Dumnezeu pentru orice faptă și ființă. Am învățat răbdarea și mila. De multe ori luam mieii și iezii în brațe. Le căutam pe cele rătăcite, strigîndu-le pe nume, făcîndu-mi pîlnie la ureche să le pot auzi behăitul. Am învățat vigilența și responsabilitatea. Totodată, viața în mijlocul naturii m-a învățat smerenia, cugetarea, să mă văd cît

sînt de mic față de imensitatea lucrărilor lui Dumnezeu, să cuget la ceea ce se vede și la ceea ce e dincolo de văzul nostru.

Pruncia și copilăria mea n-au fost ușoare fiind săraci și cinci copii la părinți, dar a avut farmecul ei, întrucît am crescut în mijlocul naturii, lucru pe care l-am regretat la copiii mei crescuți la oraș.

Redau cîteva întîmplări din viața pastorală, hazlii în felul lor, dar atunci cînd s-au petrecut păreau altfel. Păstoritul își avea farmecul și legile sale. Părinții ne-au obișnuit de mici să facem ceva folositor, potrivit cu vîrsta. Așa că încă înainte de a merge la școală (6 ani) eu aveam ocupația mea să păzesc gîștele pe colina de lîngă sat. Între 6 și 10 ani pășteam porcii, imașul pentru porci fiind ceva mai departe, dar neavînd altă treabă cu ei decît să-i abat să nu vină în țarină să strice recolta. Numai toamna cînd era jir și ghindă (fructe de pădure), mă duceam ceva mai departe. N-am simțit povara, întrucît totul era compensat cu joaca și veselia împreună cu alți copii, iar cîmpul și pădurea ne ofereau tot felul de flori și fructe. Tot timpul eram ocupați cu diverse îndeletniciri meșteșugărești, făcîndu-ne noi singuri jucăriile. Ne plăcea să mîncăm împreună în jurul focului pe care frigeam la frigare nelipsita slănină cu ceapă.

Pe la 10 ani treceam la păzirea vitelor și a caprelor, care mergeau mai departe pe dealuri. Aici era de lucru mai mult. Vitele trebuiau duse la pășune, la apă. Seara nu veneau acasă, așa că cele cu lapte trebuiau mulse. De multe ori dormeam noaptea la pădure în colibă. Aceasta era făcută din lemn și acoperită cu pămînt și frunziș, dar de multe ori era o peșteră în stîncă. Cînd citesc Psalmii păstorului împărat David, îmi dau seama bine ce înseamnă „Stînca și adăpostul meu“, „Scutul meu în vreme de furtună“, „El mă va adăposti în coliba Lui“, „Păstorul meu, care mă duce la ape de odihnă și în pășuni verzi“, „Toiagul și nuiaua“. Cu nuiaua atingeam ușor vita s-o abat de la rău, iar cu toiagul mă sprijineam și mă apăram de fiarele pădurii.

Numai cine a trăit practic aceste lucruri le poate înțelege pe deplin și mulțumesc Domnului că mi-a făcut parte de acest lucru.

Cunosc bine praștia cu care David l-a omorît pe Goliat. Nu e așa cum își închipuie copiii de la oraș, ca aceea cu care ei vînează păsările. E dintr-un băț despicat la capătul mai gros, în care se introduce piatra netedă. De multe ori o foloseam fie ca să mă joc, fie ca să lovesc copacii dinaintea animalelor, strigîndu-le totodată spre a le avertiza să se întoarcă.

Într-o noapte după ce am cinat, am agățat traistele cu mîncare deasupra noastră într-un cîrlig din grinda colibei, și după ce am pus pe focul din față – ce avea dublu rol: de a ne păzi de fiarele sălbatice, în special de lupi, și de a ne încălzi – am adormit. Dimineața cînd mă scol și vreau să mănînc, nu găsesc traista. Mare ne-a fost groaza, zicîndu-ne că au venit hoții. Eram cu încă un copil ca mine. Am trăit impresia aceasta zile întregi, pînă cînd, într-o zi, coborînd la pîrîu, văd ceva jos ceva strălucitor. Era briceagul meu. Mai încolo văd o bucată de traistă. Atunci mi-

am dat seama ce se întîmplase: o vacă mai îndrăzneață, văzîndu-ne dormind așa de bine, atrasă de mirosul sării și al slăninii, socotind că nu face un lucru prea păcătos, a binevoit să se strecoare liniștit pe ușa din fața colibei, să ia frumos traista cu gura – de fapt, ar fi putut să ne ia și pe noi, că tot n-am fi știut – și să se înfrupte, probabil luptîndu-se cu colegele ei, care ar fi dorit să se ospăteze și ele dintr-o pradă la care nu au contribuit cu nimic.

Altă dată căutam un bou pe care-l pierdusem, cînd acesta se abătuse căutînd o pășune ce i se părea mai bună. Era seară. Ajungînd într-o poiană unde pășteau niște cai, am fost izbit de o scenă pe cît de interesantă, pe atît de înfricoșătoare. Toți caii suflau pe nări, după ce făcuseră cerc cu capetele la un loc și cu picioarele în afară, gata să se apere de un lup care le dădea tîrcoale. Cînd am văzut lupul, am început să strig, înfiorîndu-mă în același timp și tremurînd din mai multe motive: Era seară, nu știam dacă e singur, boul meu era pe acolo pe undeva, dar mai ales faptul că vedeam că lupul nu se teme. Abia într-un tîrziu a plecat agale, iar eu am găsit îndată boul.

Am învățat atunci un lucru pe care nu l-am uitat niciodată, de 1a natură, de la niște animale care de multe ori se poartă mai înțelept decît niște oameni cu minte, căci se supun mai ușor instinctelor de conservare puse în ele de Dumnezeu. La ivirea unui dușman comun, s-au strîns cerc, unite cu capetele. Ce bine ar fi dacă și oamenii și în special creștinii, cînd sunt confruntați cu dușmanul comun, și-ar uni mințile și energiile în jurul centrului, al lui Christos, în loc să se lupte fiecare de capul său sau să se lupte între ei!

Odată mergeam iarna pe zăpadă să-l schimb pe fratele meu, care păzea porcii zi și noapte departe de sat, unde erau stejari cu ghindă. La un moment dat, de pe coasta alăturată începe un concert macabru de urlete de lupi. După vocile lor am dedus că erau cel puțin zece. Vă puteți închipui ce am simțit în acel moment, singur în pădure, în zăpadă, numai cu un ciomag și la distanță de cîțiva kilometri de sat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să strig cu toată inima către Dumnezeu să mă scape, și am început să cînt, cînd cu gura, cînd cu o muzicuță pe care o aveam la mine. Nu știu dacă lupilor le-a plăcut muzica și au stat să mă asculte, sau dacă, dimpotrivă, nu le-a plăcut. Atîta știu că nu au venit la mine, iar eu mi-au continuat drumul. Seara însă a trebuit să dorm într-o colibă în pădure, porcii fiind în altă colibă. Pe lîngă groaza ce mă cuprinsese, toată noaptea m-am luptat cu fumul care, din cauza vîntului, era împins tot în colibă, încercînd să mă conserve ca pe o pastramă. Să ies afară nu cutezam deoarece era frig, și apoi erau lupii.

Într-o altă zi eram pe un deal, păscând caprele satului, cînd am auzit-o pe celălalt deal pe cumnata mea, care păzea porcii, plîngînd. Am strigat-o, întrebînd-o de ce plînge. Îngrozită, atît a putut spune: „Lupii".

Am înțeles. Cu o iuțeală de neînchipuit, pe care o pun acum pe seama rolului important pe care îl joacă exercițiile și antrenamentul, în doar cîteva minute am fost pe dealul celălalt. Menționez că la vale coboram ca un glonț, proptindu-mă

în toiagul de păstor, alunecînd la vale ca un obiect care se rostogoleşte, picioarele mişcîndu-se cu o repeziciune uimitoare, fără primejdie căci eram sprijinit pe toiag şi aplecat în partea dealului. În asemenea cazuri alegeam locurile cele mai abrupte. Atît de bine eram antrenat încît şi pe coastă în sus alergam. Îl înţeleg bine pe David care mereu zice: „Alerg. Alerg la rugăciune, alerg pe calea poruncilor Tale, alerg la Cuvîntul Tău.“

După ce am ajuns la locul cu pricina şi cumnata mi-a relatat întîmplarea cu lupii, am înţeles totul. Am pornit de la locul unde lupul s-a aruncat asupra porcilor şi am mers pe urmele sale. Am văzut imediat că lupul a răzleţit porcul de turmă, conducîndu-l apoi ca pe un captiv pînă la locul unde s-a crezut în siguranţă, dincolo de deal. Acolo i-a sărit în gît, omorîndu-l, după care i-a spintecat burta, mîncînd ceva măruntaie. ªtiind că aşa va face, eu am mers pe urmele sale. ªi aceasta e o dexteritate pe care numai păstorii o au, de a merge pe urmă, de a şti cărui animal îi aparţine urma şi cît de veche este. Cînd m-am apropiat mai mult, am mers aşa de lin încît nici chiar lupul nu m-a auzit ori simţit. Deodată l-am zărit. Eram atît de aproape de el încît puteam cu uşurinţă să arunc cu orice în el. Stătea culcat cu burta la soare lîngă cadavrul porcului. Neavînd la mine decît un topor, l-am aruncat spre el, dar în momentul cînd am făcut mişcarea să-l arunc, m-a şi simţit, luînd-o la fugă. Am învăţat şi de data aceasta o lecţie pe care n-am uitat-o niciodată, anume că înainte de a-l distruge pe cineva, mai întîi duşmanul î1 separă de colectivitate. Dar cîte n-am învăţat în viaţa de păstor!

Am înţeles de ce Domnul Isus îi compară pe cei răi, din stînga Sa, cu caprele, care sînt tipul omului carnal, firesc cu capriciile sale. Eu am mers chiar mai departe, comparîndu-le cu Satan şi cu oamenii răi care, cu cît te văd că plîngi mai tare, arătîndu-ţi slăbiciunea, cu atît îţi fac mai în ciudă. Iată ce am constatat:

Era iarnă. Caprele se urcau pe coastele cele mai prăpăstioase, căutînd frunza verde a rugilor. Picioarele lor se împlîntau uşor în zăpadă, putînd chiar să alerge. Pe cînd ale mele, încălţate cu opinci de cauciuc, alergau doar la vale, cînd alunecau asemenea unor sănii. Noroc că aveam toiagul cu care mă sprijineam, dar şi aşa nu mă puteam ţinea după ele şi începeam să plîng. Plînsul nu avea nici un rost, ci din contră le făcea parcă să fie şi mai îndărătnice. Cînd am observat aceasta, într-un tîrziu, am adoptat o tactică ce depăşea răutatea lor. Liniştit, fără să le strig, fără să plîng, ca şi cum nici nu m-ar fi interesat ce făceau, urcam coasta liniştit, pînă cînd ajungeam într-un punct situat deasupra lor. Cînd deveneam stăpîn pe situaţie, începeam acţiunea de strunire şi dirijare a lor, ajutîndu-mă, dacă era cazul, de bucăţi de crengi şi lemne, nu ca înainte plîngînd în urma lor, şi, desigur, inferior lor. ªi aceasta mi-a fost o lecţie pentru viaţă.

Am păscut şi turma de oi, după ce mai întîi o păscusem pe cea de capre. Ce diferenţă mare! Acum, după ce au trecut toate, mă gîndesc la păstorii spirituali. Ce har e pentru unii să păstorească suflete care au caracter de oi! În schimb, ce probleme creează sufletele cu caracter de capre!

Toate aceste întîmplări m-au călit, m-au învăţat cum să mă port cu oamenii în viaţă, în vîrtejul luptelor, în primejdii de tot felul.

Mai amintesc o scenă hazlie, care însă nu a fost chiar atît de hazlie la vremea ei. Aveam o cocină de porci la pădure, construită din bîrne şi acoperită cu ţigle. În podul acesteia, pe nişte fîn, îmi făcusem patul, deoarece trebuia să înnoptez acolo. Din cauza căldurii, a murdăriei, a prafului, porcii erau mediul fertil pentru apariţia puricilor. Cum dormitorul meu era deasupra lor, la etaj, aceste fiinţe minuscule nu se ruşinau să se urce în patul meu, care le plăcea probabil mai mult. Cum pe vremea aceea nu erau insecticide pe la noi, nu aveam altă soluţie decît aceea de a schimba aşternutul, dar degeaba pentru că purecii reveneau îndată. Într-una din aceste nopţi albe şi zbuciumate mi-am părăsit dormitorul, făcîndu-mi culcuşul afară pe iarba verde sub clarul de lună. Era vară. La lumina lunii pînă dimineaţa am petrecut citind în Biblia de format mic pe care o aveam la mine.

Cîte alte păţanii şi întîmplări pierdute în negura vremii au înveselit şi întristat viaţa mea, pregătindu-mă şi fortificîndu-mă pentru slujbă, fără să ştiu că odată îmi voi aduce aminte de ele doar ca de nişte poveşti, aşa încît, dacă nu aş fi trăit aceste întîmplări, poate aş fi fost şi eu înclinat să spune că sunt din domeniul fantasticului.

Ce să mai spun despre poveştile şi basmele legate de acele locuri, auzite de la păstorii mai bătrîni, cu strigoi şi cu oameni duşi de diavol, cu căldări cu bani de aur îngropaţi; cînd uneori noaptea îi puteai vedea sărind deasupra locului comorii; basme cu feţi frumoşi şi zîne, cu fete şi feciori vrăjiţi – toată această fermecătoare lume de basm. La rîndu-mi, am devenit eu însumi un povestitor, care îmi uimeam colegii cu aceste povestiri cu care, după ce se suna stingerea la internat, îi adormeam, adormind chiar eu înainte de a fi terminat povestea.

CAPITOLUL 5
Fuga la şcoală

La vîrsta de 13 ani, în anul 1939, am terminat cursul elementar de şapte clase primare, luînd premiul II pe centrul de examinare a circa 17 sate. Acest fapt mi-a dat îndemnul să merg la şcoli mai înalte, dar nici n-am îndrăznit măcar să pomenesc acest lucru părinţilor mei. Totuşi Cuvîntul Domnului este adevărat. David spune în Psalmul 139 versetul 16: „Cînd nu eram decît un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau şi în Cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rînduite, mai înainte de a fi vreuna din ele.“ Aşa a fost şi cu mine.

Am lăsat seara vitele la pădure, iar a doua zi am fost la oraş, la Arad. Intenţionam să mă înscriu la o şcoală profesională, ca ucenic mecanic, unde mama mea în special mă lăsa, cu gîndul ca după terminare să mă întorc tot acasă la sat să-mi exercit meseria. Altul era însă planul Domnului. Fiind de numai 13 ani, nu am fost primit la nici o şcoală de meserii. Aşa stînd lucrurile, unchiul meu – un învăţător

care era cu mine – m-a dus la un liceu de arte şi meserii, unde am ajuns tocmai cu o zi în urma examenului de admitere. Singura şcoală care mai avea examen de admitere în ziua următoare era Şcoala Normală de Învăţători. Unchiul m-a întrebat, „Vrei să te faci învăţător?" „Da," am răspuns eu cu toată puterea, ştiind că era ultima şansă de a studia. Altfel aş fi rămas pentru totdeauna la sat. Aşa s-a făcut că a doua zi, după ce am dat examen la Şcoala Normală, am fost admis. Dar abia acum începeau pentru mine crucea şi încercările.

CAPITOLUL 6
Pregătirea pentru viaţă; educaţia mea

Şcoala Normală funcţiona sub patronajul Episcopiei Ortodoxe Romîne a Aradului, elevii trebuind să provină exclusiv dintre familii de ortodocşi. Dar eu eram baptist, adică mă născusem într-o familie de creştini baptişti. Directorul mi-a spus-o clar, „Nu poţi urma şcoala decît dacă te vei face ortodox". Astfel că bucuria reuşitei s-a transformat în durere, cînd m-am gîndit la ce urma, dar mai ales la efectul pe care-l va produce această veste asupra părinţilor mei şi în special asupra mamei, care cu nici un chip nu voia să urmez un liceu, de teamă să nu mă piardă, darmite să mă şi botez la ortodoxism!

Teama mea s-a adeverit cînd am ajuns acasă. Mama a început să plîngă, după care i-am spus toată vestea. Nu uit însă vorbele pline de credinţă şi de înţelepciune ale tatălui meu: „Dragă muiere, de ce plîngi ca o nepricepută? Acest botez nu are nici o valoare. Cînd va ajunge el să creadă, îşi va alege credinţa şi religia. Dacă e să fie al Domnului, al Lui va fi!"

Chiar pentru mine era ceva confuz, căci încă de copil, aşa cum am spus, tata îmi băgase în minte gîndul de a deveni misionar, iar acum nu mai înţelegeam cum se poate realiza acest gînd. Dar Domnul ştia. A trebuit însă să plătesc scump rîvna mea de a învăţa, de a mă ridica, nefiind însă lipsit de mari binecuvîntări, căci întotdeauna greutăţile şi încercările sînt încununate de bucurii în cazul celui care este în mîna Domnului.

Eram primul copil care în satul natal, după ani de zile, spărgea gheaţa, ieşind la suprafaţă, prin urmarea cursurilor unei şcoli mai înalte. Acest lucru, precum şi faptul că eram baptist, a stîrnit ura celor mai bogaţi din sat, dintre care unii aveau copii, dîndu-le în acelaşi timp satisfacţia de a mă fi văzut trecut la religia lor. Îmi aduc aminte cum tatá1 meu, cîn a cerut un împrumut la un vecin bogat fără copii, pentru a-mi cumpăra haine, a primit de la acesta răspunsul ursuz, „Nu-ţi dau! Cine are copii să şi-i crească!" Aşa că m-am dus la şcoală în hainele mele ţărăneşti, cu o jachetă (laibăr) al fratelui cel mai mare şi cu bocancii lui, căci eu nu aveam decît opinci. Am suferit multe umiliri. Domnul însă a fost cu mine şi curînd „domnişorii" – colegii mei bogaţi – au fost nevoiţi să se plece în faţa „ţăranului" care, prin sîrguinţa şi învăţătura sa, i-a pus în uimire.

Un cuvînt despre bogaţii nemiloşi şi răi

De mic copil, fără să-mi dau seama cum, m-am deprins să aplic şi să adaptez orice învăţătură la viaţa practică, s-o leg de ceva care se vede. Tot aşa am procedat şi în privinţa Cuvîntului lui Dumnezeu. De exemplu, cînd citeam în Psalmi „Nu te uita cu jind la cei răi, căci sînt cosiţi iute ca iarba“ sau „Am văzut pe cel rău în toată puterea, întinzîndu-se ca un copac verde. Cînd am trecut a doua oră pe acolo, nu 1-am mai văzut“ (Ps. 37), vedeam în cel rău pe vecinul acesta rău şi nemilos, care avea tot ce-i trebuie. I se bulbucau ochii de grăsime, fără să fi avut vreun merit la această bogăţie, dar care, deşi nu avea nici un copil, mereu strîngea bogăţii prin extorcare şi înşelăciune, fără pic de milă, închizîndu-şi inima şi mîna faţă de un sărac. În judecata mea copilărească, ce cerea dreptate, nu ştiam cum se poate împlini cuvîntul de mai sus. După treizeci de ani însă cu consternare a trebuit să constat că psalmistul a avut dreptate. Toată casa şi clădirile lui au rămas o ruină, iar averea lui au moştenit-o alţii. În ce priveşte numele lui, acesta i s-a şters de parcă nici n-ar fi trăit vreodată pe lume.

Cum am reuşit să fac şcoala nu ştiu nici eu, mai ales că era timpul celui de al doilea război mondial. Numai Domnul şi mama mea, căreia îi păstrez cele mai scumpe amintiri şi toată consideraţia, au ştiut greul prin care am făcut şcoala, căci tatăl meu a trecut la Domnul în anul 1944 cînd eram în clasa a IV-a.

De îndată ce a început războiul, pîinea albă a fost înlocuită cu mămăligă şi cartofi. Eram de-a dreptul înfometat. Ştiind greul pe care-l duceau cei de acasă, nu îndrăzneam să cer să-mi trimită pachet, mai ales că fugisem la şcoală. Mă uitam de multe ori la belşugul altora şi înghiţeam în sec.

Nu aveam cărţi fiind obligat să învăţ din notiţe şi din cărţile colegilor, cînd nu le foloseau ei. În tot timpul celor opt ani de şcoală îmi aduc aminte că am avut trei cărţi: o carte de limba latină, una de psihologie şi alta de Istoria Pedagogiei. Caiete aveam doar cît era strictul necesar, şi acelea de multe ori procurîndu-mi-le din banii ce-i cîştigam din transcrierea lecţiilor model ale elevilor din ultimele clase sau din mica mea invenţie, constînd din ştampile gravate din cauciuc. Hainele mi le făcea mama, din pînză ţesută de ea cu fire vopsite, ca să semene cu cele din prăvălie. În timpul celor opt ani de şcoală am avut trei costume de haine de la prăvălie şi trei perechi de încălţăminte, şi acelea numai datorită faptului că eram obligaţi să le avem, ca parte din uniformă.

Greutăţile au fost mari nu numai din cauza sărăciei şi a războiului, dar şi din cauza invidiei şi răutăţii oamenilor din sat. Unii dintre aceştia mereu trimiteau la şcoală scrisori – fie anonime, fie semnate – prin care mă pîrau de toate lucrurile care, credeau ei, ar fi putut aduce exmatricularea mea. Despre acestea mă înştiinţa directorul şcolii. Pe de altă parte, acasă tatăl meu era mereu sîcîit de jandarmi, trimişi tot de aceleaşi persoane. În cele din urmă, i-au înscenat un proces, acuzîndu-l de defăimare a bisericii ortodoxe. A scăpat de închisoare numai datorită faptului că atunci cînd au venit jandarmii să-l ducă, era pe patul de moarte şi nu au mai avut pe cine ridica.

CAPITOLUL 7
Orfan de tată

Pentru a scăpa de atîtea reclamații, directorul școlii, probabil cu gînd bun, înainte de a pleca în vacanța de Paști a anului 1944, mi-a cerut ca la întoarcere să-i aduc dovada de la preot că tata s-a botezat și a trecut la religia ortodoxă.

Directorul școlii m-a lăsat definitiv în pace în momentul în care, revenind din vacanța de Paști, m-a scos la răspuns la ora de geografie la care era profesor.

Înainte de a mă asculta, și-a adus aminte de ce mi-a cerut, drept care m-a întrebat: „Ei, Moț, ai adus certificatul de botez al tatălui?“ După o scurtă ezitare, mi-am ridicat capul, zicînd, „Tata a murit“. O tăcere de mormînt s-a așternut peste întreaga clasă. Directorul și-a plecat capul, și am văzut cum o lacrimă i s-a prelins pe obraz, căzînd pe catalogul deschis în dreptul numelui meu. Atît a mai putut rosti, în șoaptă: „Du-te la loc“. Consternarea clasei era și din cauza faptului că eu suferisem două săptămîni fără să spun nimănui durerea mea.

Amintirea tatălui și efectul evlaviei și credincioșiei lui asupra mea

Deși am mai spus despre el, nu pot să nu adaug aici cîteva lucruri cu privire la sfîrșitul lui de viață, căci apostolul spune: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri care v-au vestit Cuvîntul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfîrșitul felului lor de viață și urmați-le credința“ (Evrei 13:7).

Îmi amintesc de clipele cînd stătea de vorbă cu mine din Cuvîntul lui Dumnezeu. Mă provoca să ascult Cuvîntul. Cînd mergeam acasă în vacanță, mă punea să-i spun ce predici am mai auzit pe la Arad, ascultîndu-mă cu toată smerenia și atenția.

Deși muncea din greu, își găsea timp și pentru citirea Bibliei. În afară de orele de rugăciune de dimineața, ori de cîte ori avea un răgaz, lua Biblia și citea, meditînd. Așa cum își ținea familia în frica de Domnul, tot la fel se purta și cu biserica peste care era veghetor, păzind-o și mustrînd fără părtinire orice păcat.

Printre altele, două sfaturi pentru viață mi-au rămas întipărite în mintea mea, sfaturi care, ascultîndu-le, mi-au fost de mare valoare: Să mă păzesc de femei. Să mă păzesc de politică.

Moartea l-a dus la Domnul printr-o suferință grea, întrucît avusese cancer, dar nu l-am auzit văietîndu-se, doar gemînd cîteodată. Se bucura să mă audă cîntînd la violină, deși ceilalți din casă îmi ziceau, „Nu mai cînta, căci nu se face să cînți cînd cineva e pe moarte.“ El auzea și zicea, „Nu, lăsați-l să cînte, că n-aveți nici un motiv să plîngeți.“ Cînd m-am despărțit de el seara, urmînd să revin a doua zi la școală, el însuși trecînd în dimineața următoare la Domnul, mi-a spus, zîmbind plin de nădejde, ridicînd ochii și arătînd cu degetul în sus, „Eu mă duc. Nu știu dacă ne vom mai întîlni aici pe pămînt, dar acolo cu siguranță ne vom întîlni și ne vom bucura împreună.“

Nu voi uita niciodată clipele acelea care mi-au inspirat atîta nădejde. Aştept cu bucurie ziua cînd am să-l întîlnesc pe el şi pe toţi iubiţii noştri care s-au dus înainte. Pînă atunci, cînt cu duioşie versetul de cîntare:

Părinţii aşteaptă după copii
Colo-n mărire pîn' vin şi ei.
La revedere s-or bucura,
Unii pe alţii vor saluta.

CAPITOLUL 8

Un gol ce nu poate fi umplut cu lucruri de pe pămînt şi o sete care nu poate fi stîmpărată decît cu apă vie

Tot în anul morţii tatălui meu şi în vara următoare Domnul a început să mă cerceteze. Nu-mi găseam satisfacţie în nimic. Era un gol în sufletul meu şi o sete, dar nu ştiam ce. Cîteodată stăteam pe marginea unei stînci şi-mi ziceam, „De ce să mai trăiesc, cînd nu găsesc nici un sens în viaţă?" Domnul însă nu m-a lăsat, ci mă urmărea în dragostea Lui, lucrînd la nimicirea oricărei fericiri pe care o poate avea omul fără Dumnezeu. Astfel mi-am căutat fericirea în muzică, plăcîndu-mi foarte mult, în excursii, în cărţi. Citeam pînă noaptea tîrziu şi în orice moment liber. Citeam mai mult cărţi filozofice şi psihologice. Mă feream de lucrurile josnice şi uşuratice, căci îmi era sădită în mine frica de Domnul şi scîrba de păcat; totuşi golul rămînea în mine. Citeam şi Biblia în acest timp, ba mai mult, chiar începeam să predic în bisericuţa din sat. Şi totuşi, nu eram născut din nou.

Creşterea aleasă pe care o primisem de la părinţi îi făcea pe toţi să mă socotească un credincios, care trebuie doar să se mai boteze – aşa cum se întîmplă cu mulţi copii de-ai credincioşilor pe care îi găsim ca fraţi şi surori prin biserici, fiind botezaţi, dar nu şi născuţi din nou. Căci naşterea dintr-o familie de credincioşi şi educaţia – ori cît de aleasă ar fi – nu fac din nimeni un credincios, un fiu al lui Dumnezeu, aşa cum spune apostolul Ioan despre cei născuţi din nou, „...născuţi nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan 1:13).

Nu numai că alţii mă socoteau credincios, dar – ce era şi mai trist – şi eu mă socoteam un om bun, un credincios. Mă comparam mereu cu cei mai buni colegi ai mei şi reuşeam, în sinea, mea să-i întrec pe toţi. Nici un predicator n-a îndrăznit să-mi spună că trebuie să mă pocăiesc. Eram foarte asemănător cu tînărul bogat care a alergat la Domnul (Marcu 10:17-21), pe care noi poate l-am fi acceptat imediat cu cuvintele: „De aceşti oameni avem noi nevoie. Doar botezul îţi mai trebuie." Domnul însă cunoaşte ceea ce oamenii nu cunosc. Aşa a fost şi cu mine. Oamenii vedeau partea din afară, dar Domnul vedea ce era în inima mea şi nu m-a lăsat pînă nu L-am cunoscut ca Domnul şi Mîntuitorul meu.

Pe la începutul anului 1945, fratele Alexa Popovici, azi Dr. Alexa Popovici preşedintele Asociaţiei Române Baptiste din USA şi Canada, pe atunci pastorul unei mari biserici baptiste din Arad şi redactorul revistei săptămînale „Farul Creştin," care la fel mă considera un bun credincios, bucurîndu-se de activitatea mea în biserică, mi-a cerut să scriu un articol la revistă sub titlul, „De ce cred eu în Domnul Isus?"

Am acceptat şi am scris articolul, care a fost axat pe cele mai potrivite texte din Sfînta Scriptură, pe care o cunoşteam.

Înainte de Paşti în 1945 mi-a cerut din nou să scriu un alt articol, care să apară în numărul festiv de Paşti al revistei, cu titlul: „De ce cred eu că a înviat Isus?" Din nou articolul a avut succes, fiind publicat de Paşti. Nu ştiu dacă fratele Alexa ştia sau nu ce efect avea să aibă acestea asupra mea, dar Domnul ştia şi sînt sigur că Domnul l-a îndemnat să-mi ceară aceste articole, care au pregătit terenul din punct de vedere teoretic (mintal) al întoarcerii mele la El. Totuşi nu m-am întors imediat, socotindu-mă drept şi bun, mai ales că acum eram şi colaborator la revistă. A fost nevoie de o intervenţie directă din partea lui Dumnezeu, care mă iubea, şi aceasta nu a întîrziat.

CAPITOLUL 9

Convertirea – Naşterea din nou

Într-un miez de noapte senină de mai, a anului 1945, cînd întreaga natură era îmbobocită şi readusă la viaţă, cînd eram îmbătat de parfumul îmbălsămat al florilor, Dumnezeu m-a adus şi pe mine la viaţă. Poate mi-a făcut harul să învii odată cu natura, întrucît eram foarte legat de ea.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Am ieşit ca de obicei, după ce am citit pînă la acea oră, să mă rog în grădina şcolii sub nişte caişi. În timp ce mă rugam, aruncînd o privire retrospectivă asupra faptelor de peste zi şi cerîndu-mi iertare pentru greşeli, ceva ca un trăsnet lăuntric m-a oprit din rugăciune. Concomitent, ca pe un ecran mi-am văzut toată viaţa de pînă atunci într-o clipă, începînd cu faptele care le săvîrşisem la trei ani. Era lumina cerească, reflectorul divin care îmi aducea în faţă toate păcatele şi greşelile mele, tot ce eram eu fără Dumnezeu, cu toată intensitatea mustrărilor de conştiinţă a tuturor relelor dintr-o viaţă de 19 ani. Fără să mă pot abţine, am început să plîng în hohote sub presiunea acestor mustrări de conştiinţă, pe care acum, în prezenţa lui Dumnezeu, le purtam. Pentru prima dată am văzut hidoşenia omului vechi şi că păcatele ce le săvîrşeam zilnic şi pentru care-mi ceream seara iertare erau nimic faţă de putregaiul vieţii corupte din care odrăsleau acestea. Pentru prima oară am dat dreptate apostolului Pavel, care zicea, „Christos Isus a venit în lume să mîntuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintîi sînt eu" (I Tim. 1:15). Pentru prima oară am ajuns să constat că Domnul Isus a venit să mă mîntuiască pe mine, nu numai lumea în general şi că e Mîntuitorul meu, nu al lumii cum ştiam să zic pînă atunci.

Ce folos să cunoşti un Mîntuitor al lumii şi să nu cunoşti pe unul personal, al tău? Am căzut cît eram de mare cu fața la pămînt sub un cais, plîngînd în hohote şi am văzut ceea ce nu mai văzusem pînă atunci. L-am văzut pe Domnul Isus, pe El cel nevinovat, pe Fiul lui Dumnezeu ca Om răstignit pentru mine, pentru povara grea de păcate ce mă strivea. N-am mai văzut pe nimeni în jurul crucii ca înainte, nici pe ostaşii care-L batjocoreau, nici pe sutaş, nici pe tîlhari, nici chiar pe femeile sfinte, ci numai pe El cel nevinovat şi plin de dragoste, murind pentru mine, un ticălos. Am strigat din toată inima, „Doamne Isuse, iartă-mă, primeşte-mă la Tine şi fă cu mine ce vrei Tu."

În momentul cînd am strigat către El aceste cuvinte, s-a întîmplat un lucru extraordinar. Dintr-odată m-am simțit despovărat, uşurat şi un fluviu de bucurie a pătruns în inima şi în viața mea. Eram tot cu fața la pămînt, tot în lacrimi, dar lacrimile nu mai erau de durere, ci de bucurie.

Atunci n-am ştiut ce s-a întîmplat, adică n-am putut să-mi explic imediat, dar după aceea am înțeles. Povara pe care pînă atunci o purtam eu – prin credință în jertfa sfîntă a purtat-o El. Golul care era în inima mea prin retragerea Duhului Sfînt şi a slavei Sale prin căderea primului om în păcat a fost acum umplut de prezența Sa, prin Duhul Sfînt, care, odată cu venirea Sa, a adus slava, bucuria şi pacea, piedica pe care o constituia păcatul fiind luată. S-a întîmplat ca şi cu un corp făcut să lumineze, dar care totuşi e în întuneric pînă cînd nu se face legătura prin conector şi fir cu uzina, cu sursa de lumină. Învîrți de întrerupător şi tot ce are sursa – lumină, energie, căldură – le are şi corpul sau obiectul respectiv. Am pornit spre dormitor, sărind într-un picior de bucurie, o bucurie care a început atunci, dar care nu s-a mai terminat, ca la fiul risipitor din pilda Domnului Isus (Luca 15), unde se spune, „...şi au început să se veselească," veselie care va culmina în cer.

Cîteva lucruri în legătură cu întoarcerea mea la Domnul

1. Un calcul. Imediat după întîlnirea mea cu Domnul, Duhul Sfînt mi-a pus înainte calea credinței cu toate suferințele ei, provocîndu-mă să-mi fac un calcul. Am zis, „ Doamne, mă aşteaptă batjocuri, dispreţul prietenilor, al oamenilor? Dacă Tu ai fost disprețuit fără să meriți, cum să nu sufăr eu disprețul pe care-l merit?!

Mă aşteaptă suferințe, pierderea serviciului? Sînt gata şi pentru aceasta." Am mers mai departe şi am zis, „Doamne, mă aşteaptă moartea? Cu bucurie accept şi moartea, căci Tu meriți şi nu voi putea nici aşa să răsplătesc ce ai făcut Tu pentru mine. Numai că prin puterea mea nu pot face nimic, Tu însă poți să mă întăreşti la toate acestea." Acest calcul mi-a fost foarte folositor, căci m-a făcut să merg hotărît pe calea credinței, pe calea crucii, fără să mă uit la riscuri. Şi fiindcă am pus în față chiar suferința capitală pe care ar putea s-o îndure un om, toate celelalte, inclusiv moartea, am fost gata să le sufăr cu bucurie.

Domnul Isus nu promite celor ce se întorc la El o cale presărată numai cu flori. Iată ce-i răspunde El lui Petru, cînd acesta zice, „Iată, noi am lăsat totul şi

te-am urmat.“: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde pentru Mine şi pentru Evanghelie şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde împreună cu prigoniri; iar în veacul viitor viaţa veşnică“ (Marcu 10:28-30). În Luca 14:28 la fel se spune, „Căci cine dintre voi dacă vrea să zidească un turn nu stă mai întîi să-şi facă socotelile cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfîrşească.“

Viaţa multora a ajuns la faliment din cauza că nu şi-au făcut bine calculul la început.

Cînd Saul se întoarce la Domnul pe drumul Damascului şi Anania e trimis de Domnul la el, printre altele îi spune: „...Şi-i voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu“ (Fapte 9:16).

2. O realitate zdrobitoare. Faptul întoarcerii mele la Domnul a fost o realitate atît de zdrobitoare încît orice ispită, orice om care căuta să mă ademenească, ba chiar însuşi Satan trebuiau să dea înapoi cînd veneam şi spuneam: „Ceea ce s-a petrecut cu mine nu e o închipuire nici a minţii, nici a inimii mele, ci o realitate mai reală ca orice.“

Îmi făceam stagiul militar în armată, cînd şeful meu, şeful Biroului Cadre al regimentului, care totodată era şi secretarul organizaţiei de partid pe regiment, îmi spune, „Măi Moţ, păcat de tine că eşti credincios. Ştii pe ce post lucrezi?“ „Ştiu,” i-am răspuns, „pe post de căpitan.“ „Imediat aş putea să intervin să rămîi în armată şi să primeşti gradul de ofiţer.“ Pe vremea aceea era posibil aşa ceva. I-am răspuns însă cu toată siguranţa: „Domnule, dumneavoastră spuneţi că e păcat că sînt credincios. Dar tocmai acest fapt m-a făcut să fiu aşa şi să am valoare. Cum aş putea eu să renunţ tocmai la baza vieţii mele? Ce s-a întîmplat cu mine e o realitate incontestabilă. Dumnezeu e mai real pentru mine decît orice persoană; mai aproape decît orice prieten; este însăşi viaţa şi fiinţa mea.“ Acest adevăr am fost nevoit să-l spun de mai multe ori şi la mai multe persoane.

3. O întîlnire directă cu Domnul fără intermediari.

Aparţinînd unui cult sau organizaţii religioase m-a făcut să mă alipesc numai de Domnul. Cînd după aceea oamenii – credincioşi şi necredincioşi – m-au întrebat ce sînt, eu cu toată sinceritatea am răspuns şi răspund: „Sînt creştin, adică al lui Christos“ şi nimic mai mult sau mai puţin. E adevărat că am avut îndemnul să petrec timp mai îndelungat în compania fraţilor baptişti, poate şi pentru faptul că am fost crescut într-o astfel de grupare. Aceasta însă nu mi-a schimbat cu nimic poziţia mea sigură: de a fi numai în Christos şi în nimic altceva.

Am înţeles că sînt frate cu orice frate care e în Christos, indiferent de gruparea în mijlocul căreia se adună. E o realitate de care mă bucur şi nu o pot tăgădui, deşi acest adevăr m-a costat multe suferinţe din partea „fraţilor“ şi chiar închisoarea. Am avut însă şi bucuria deosebită să am părtăşie cu toţi fraţii binecuvîntaţi din alte grupări, precum şi uşi deschise la orice grupare.

CAPITOLUL 10
Ispitele Satanei

Îndată după ce m-am întors la Domnul, am fost asaltat de Satan cu tot felul de ispite. Prima ispită şi cea mai puternică a fost aceea prin care încerca să-mi zdruncine credinţa. Venea la mine şi-i simţeam aievea prezenţa. Îmi zicea lăuntrului meu, „Da, te-ai întors, dar uiţi ce ai făcut? Crezi că aşa uşor se iartă un păcat?“ Sau „Da, te-ai întors, dar iată ce ai făcut de atunci...“ şi-mi scotea la iveală alte păcate recente. Eu alergam totdeauna în rugăciune la Domnul Isus Christos şi-I spuneam, „Doamne, alungă-l pe Satan, uite cu ce vine la mine, dar Tu m-ai mîntuit şi sîngele Tău e de ajuns pentru orice păcat, căci ştii că eu nu vreau să păcătuiesc.“ Domnul îl alunga, sau mai bine zis Satan dispărea cînd eu alergam la Domnul.

Altă ispită de care m-am lovit înainte de botez era aceasta: „Vezi, eşti tînăr. E adevărat că te-ai întors, dar nu te-ai botezat, aşa că pînă atunci poţi să te răzgîndeşti sau dacă nu, poţi să-ţi mai faci puţin de cap, căci nimeni nu te urmăreşte şi nici nu te trage la răspundere.“ Scăparea mea, în toate cazurile, era să alerg la Domnul ca un copilaş care, cînd vede primejdia, fuge la mămica, strigînd, „Mamă, mamă!”

Cîteodată ispititorul venea noaptea în vis, uneori sub forma unei femei evlavioase din sat, care răstălmăcea un text din Evanghelia după Ioan, spunînd numai jumătate de adevăr. Duhul meu însă îşi dădea seama că nu e Duhul Domnului, ci un duh străin. Cînd se vedea demascat, duhul din femeie se prefăcea într-o fiinţă urîtă, care trebuia să fugă rînjind. Satan mai apărea şi sub diverse alte forme hidoase sau sub forma unor oameni răi, care căutau să mă împungă cu o suliţă. Domnul îmi dădea putere să spun, „În Numele Domnului Isus, pleacă, Satan!“ Şi pleca.

CAPITOLUL 11
Botezul

În luna lunie a aceluiaşi an în care m-am convertit, 1945, am fost botezat în rîul Crişul Alb, în comuna mea natală, confirmînd ceea ce Domnul a făcut cu viaţa mea, adică faptul că am murit împreună cu El şi am înviat împreună cu El la o viaţă nouă.

Am primit îndemnul să fac mărturia botezului tocmai acolo unde eram bine cunoscut şi de unde veneau atacurile împotriva mea, ca o dovadă a harului lui Dumnezeu. Botezul a pus capăt multor ispite, căci era la fel un fapt real pe care-l mărturisea fiinţa mea, trupul meu, fapt pe care chiar oamenii îl cunoşteau de acum, ştiind că s-a isprăvit cu mine, că sînt un om pierdut faţă de lume.

Ultima ispită importantă a lui Satan cu privire la zdruncinarea credinţei mele a fost înfrîntă pe deplin într-un chip miraculos. Trebuie să spun că harul lui Dumnezeu a fost bogat faţă de mine şi a fost nevoie să facă o minune ca să mă înveţe un lucru. Stăteam într-o zi de vară la umbra unui măr în grădină, cu două Biblii în două versiuni. Întîmplarea s-a petrecut tot în anul în care m-am întors la Domnul.

Chiar în ziua aceea, cînd mergeam spre grădină, Satan mă necăjea cu păcate care ştiam că sînt iertate. Ce s-a întîmplat: Citind în Biblie, am adormit. Cînd mă trezesc, mă pomenesc spunînd pe dinafară versetele 1 şi 2 din Epistola către Romani capitolul 8: „Acum dar nu mai este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Christos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pămînteşti, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Christos Isus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morții." În somn am învățat aceste versete pe care acum le repetam întruna fără să ştiu de ce. Numai după un timp m-am dumirit şi am observat că sînt tocmai cuvintele de care am nevoie pentru a-l alunga pe Satan, Cuvântul fiind Sabia Duhului (Efes. 6:17). Cînd mi-am dat seama, am ridicat instinctiv pumnul şi am zis, „Acum să mai vii tu Satan, căci ştiu cu ce să te lovesc." Într-adevăr, în felul acesta nu a mai venit la mine multă vreme.

CAPITOLUL 12

Predarea în slujba lui Dumnezeu. Lucrarea de trezire – în Arad şi apoi în toată țara

Curînd după convertire şi botez, s-a petrecut un alt fapt tot atît de real ca celelalte două şi anume predarea mea în slujba lui Dumnezeu.

În Arad şi după aceea în toată țara, în anul 1945 Domnul a început o lucrare de trezire, care a luat proporții mari şi a continuat pînă prin anul 1948.

Într-o după amiază, am ajuns la localul bisericii unde patru frați pioneri ai acelei lucrări – printre care şi fratele Marcu Nichifor, un evanghelist al României de atunci – se rugau. Îmi aduc aminte şi locul din sală unde m-am rugat împreună cu ei, bazat pe versetul 1 din Romani capitolul 12, „Vă îndemn dar fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu...." M-am predat Domnului în rugăciune, zicînd, printre altele, „Doamne Isuse Christoase, fiindcă Tu m-ai mîntuit şi mi-ai umplut viața de bucurie, eu mă predau Ție cu toată ființa şi cu trupul meu ca să fiu la îndemîna Ta şi în slujba Ta, indifferent cît m-ar costa." Mărturisesc că m-a prins un fior din creştet pînă în tălpile picioarelor şi am fost umplut de o putere ce n-o pot explica. Imediat m-am oprit din rugăciune, căci m-am temut că voi vorbi în limbi. Nu ştiu de ce m-am temut. Poate conştient fiind de frații de lîngă mine care erau baptişti.

Îndată după aceasta Domnul a început să mă folosească în biserica din Arad în lucrarea de trezire între tineri, în special în bisericile de la țară, la vestirea Evangheliei. Cîți s-au întors la Domnul prin mine şi efectul lucrării Sale nu sînt în măsură să o spun eu. Ele se vor vedea odată, dar nu sînt meritele mele. Un măr cînd e copt cade la cea mai mică adiere de vînt. E de ajuns să treacă şi un animal pe lîngă pom şi să se frece de el, că fructul va cădea îndată la pămînt, dar Cel ce a făcut să se coacă fructul este Domnul. Aşa e şi cu sufletele oamenilor care se întorc la Dumnezeu.

Domnul mi-a făcut însă parte să văd roadele lucrării Sale în multe inimi. Ast-

fel, cum stăteam în prezența Domnului în părtăşie, mereu-mereu alte şi alte suflete se predau Domnului. Unii începeau să plîngă, alții se ridicau în picioare şi spuneau că nu mai pot rezista. Adunarea continua, iar noi cîțiva frați mergeam într-o cameră alăturată cu sufletele care se prăbuşeau înaintea Domnului. Unii dintre cei care nu erau din Arad se predau Domnului fără să ştim de ei. După ani de zile ajungînd în satul respectiv, fratele sau sora mă întreba: „Îți aduci aminte de seara aceea cînd, în timp ce te rugai sau în timp ce vorbeai, m-am predat Domnului?“ Eu nu ştiusem nimic despre toate acestea, aflîd doar după ani şi ani, dar mai bine afost aşa.

Două suflete a îngăduit Domnul în timpul acela (1946) să le văd conduse la El prin mine. Aceasta poate pentru că eram slab şi Domnul dorea să mă încurajeze în lucrare. Unul a fost colegul meu de cameră, Grecu Traian, o calfă de tîmplar, care în prezent este pastorul bisericii Baptiste din Curtici, una dintre cele mai mari biserici baptiste din țară şi vice preşedinte al Uniunii Gultului Creştin Baptist din România. Celălalt, un profesor de al meu de la Şcoala Normală, Damaschin Ioanovici, un fost candidat de episcop ortodox al Oradei pe vremuri. În prezent e de 90 de ani, un frate binecuvîntat de Domnul.

Voi aminti pe scurt întoarcerea acestora.

Prin anul 1946, fiind un elev bun la învățătură, dar sărac, am primit o bursă specială de la şcoală şi masa gratuită la un restaurant-cantină din oraş. Toți elevii şcolii stăteau la internat. Primind însă această favoare să iau masa în oraş, am fost primul elev din istoria şcolii care am fost admis ca extern, adică mi s-a permis să locuiesc în afara şcolii. Acum în momentul cînd scriu aceste rînduri îmi dau seama bine de ce a făcut Domnul acest lucru excepțional cu mine. Era un suflet care avea nevoie de mîntuire şi care era în planul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, eram atît de pe de-antregul predat Domnului încît eram gata să fac orice pentru El.

Mi-am căutat locuință. Aveam o cunoştință de a familiei ce locuia într-un bloc, o bătrînică evreică. „Domnule Simon,“ mi-a zis aceasta, „eu am o cameră cu două paturi. Un pat e ocupat de un tînăr, celălalt ar fi liber, dar domnule Simon, acesta e o fiară. Mi-e groază să te ştiu acolo. O domnişoară care a locuit înainte în cameră a lăsat la plecare cîteva haine în garderobă, spunînd că le va lua mai tîrziu. El a spus însă că i le va arunca de la etaj, iar dacă va îndrăzni să spună ceva, o va arunca şi pe ea.“

„Nu-i nimic,“ i-am zis, „eu voi locui cu el.“ Ceva lăuntric parcă înadins mă împingea tocmai spre o aşa companie.

Întîtnirea cu tînărul coleg de cameră a fost rece.Într-adevăr, omul avea o privire aspră, rece, neprietenoasă. M-am rugat pentru el şi i-am spus despre Domnul Isus. N-a primit nimic, ci din contră îşi bătea joc de mine. Am mai încercat o dată sau de două ori şi, văzînd că rămîne pe aceeaşi poziție, nu i-am mai spus nimic lui, ci numai Domnului, aducîndu-l mereu în rugăciunea înaintea Lui. Aveam certitudinea că omul acesta va fi al Domnului, însă aşteptam să văd modul în care se va întoarce.

Într-o zi, întorcîndu-mă de la şcoală, după masă, îl găsesc stînd pe geam, tăcut. Înăuntrul meu, Duhul îmi spunea, „Acum e timpul, poţi să-i vorbeşti.“ M-am apropiat de el cu toată căldura şi dragostea Duhului, zicîndu-i, „Dragul meu, eşti tare abătut şi trist. Mă doare de tine. Dacă tu ai fi credincios acum, ai avea un Mîntuitor căruia i-ai spune durerea ta şi El ţi-ar umple viaţa de fericire. Dar aşa?“ N-a zis un cuvînt. M-am apropitat şi l-am luat la braţ, spunîndu-i: „Nu vrei să-I predai viaţa şi toate poverile tale Domnului, chiar acum? El te iubeşte. De mult aşteaptă clipa asta.“ Iar nu a zis nimic. L-am luat de braţ şi l-am dus spre marginea patului. N-a zis nimic, n-a protestat, ci s-a lăsat moale, ca un neputincios. M-am proşternut pe genunchi, el urmîndu-mi exemplul. Am spus Domnului Isus, „Doamne Isuse, Îţi mulţumesc pentru clipa aceasta. Iată îţi aduc aci pe Traian, colegul meu. Tu-l cunoşti mai bine, îi cunoşti durerea şi amărăciunea lui. El are nevoie de Tine. Ţi-l încredinţez Tie. Dă-i mîntuirea Ta, aşa cum mi-ai dat-o şi mie.“ N-am reuşit să termin bine că el a izbucnit în lacrimi, rugîndu-se, „Doamne Isuse, sînt un păcătos, sînt un rău, dar vin la Tine, primeşte-mă, iartă-mă...“ Nu ştiu ce a mai zis mai departe, căci m-am ridicat de lîngă el subit şi am plecat la biserică, unde tinerii aveau o întîlnire, lăsîndu-l pe genunchi rugîndu-se şi plîngînd. Nici astăzi nu ştiu de ce am făcut lucrul acesta neobişnuit. Ştiu însă că aşa am avut îndemnul lăuntric. Un lucru ştiam sigur: că Traian a ajuns acasă, că L-a întîlnit pe Mîntuitorul său şi că nu mai era nevoie de mine, aşa cum s-a întîmplat cu Filip şi cu famenul etiopean (Fapte 8:39). Ba mai mult, era cinstit să fac aşa, să-i las în intimitatea dulce a întîlnirii dintre fiul risipitor şi Tatăl. Ce şi-au spus unul altuia nu ştiu, dar cînd am ajuns acasă de la biserică, seara tîrziu, el era adormit cu Biblia lîngă el. Am luat-o frumos şi am pus-o pe noptieră, fără să-mi scape bileţeluş care era în ea sau lîngă ea, pe care el scrisese: „Ajutaţi pe fraţii voştri mai mici.“ Desigur că era bucuria mea deosebită să-l ajut.

Pe profesor tot Domnul l-a mîntuit. M-am bucurat însă să am rolul mic şi neînsemnat al acelei fetiţe, al acelei slujnice din casa lui Naaman Sirianul (II Împ. 5:18).

Aşa cum spuneam, ardeam de dorul să spun altora despre Domnul. Mă bucuram mult cînd colegii mă întrebau: „Unde ai fost?“ sau „Iar ai fost la adunare?” Şi ori de cîte ori prindeam prilejul, le vorbeam despre Domnul Isus. În mod obişnuit însă discutam cu colegul meu de bancă, un elev bun şi religios. Astăzi e preot ortodox. Îl provocam la discuţie: „De unde s-a citit Evanghelia, ce a predicat preotul?“ Desigur, aceasta îl obliga să mă întrebe şi el, şi astfel îi predicam cu toată înflăcărarea Evanghelia şi ce s-a vorbit la noi.

Acest coleg mergea adesea pe la profesorul Ioanovici, în care Domnul pusese o sete mare după adevăr. Dar fiind ortodox şi un naţionalist înfocat – religia ortodoxă fiind religia naţională în România – s-a apropiat tot de un ortodox religios, de colegul meu Oprea Crăciun. Ce au discutat ei împreună nu ştiu, dar ştiu că ori de cîte ori se ducea colegul la profesor, spunea şi ce a auzit de la mine. Duhul lui

Dumnezeu l-a cercetat pe profesor atît de mult încît acesta nu s-a mai putut stăpîni. Într-o zi, pe la începutul unei săptămîni, înainte de a intra la oră, m-a oprit pe sală: „Măi Moț, mi-a spus Oprea despre tine că la biserică ați discutat un subiect. Noi de luni de zile ne-am zbătut să pricepem acest subiect, şi cînd colo, voi aşa de minunat l-ați desfăşurat. Cine vă învață?“ „Duhul lui Dumnezeu, domnule profesor.“ „Bine, bine, dar cum şi prin cine?“ A fost bucuria mea să-i spun totul despre modul în care Domnut lucra între noi, cum nu era unul mai mare, ci Domnul vorbea cînd prin unul, cînd prin altul. „Aş vrea să merg şi eu, dar nu ştiu cum să fac, căci nu aş vrea să se facă paradă de aceasta, căci eu sincer caut adevărul,“ a spus el. „Dacă s-ar putea să nu fie la biserică, ci undeva într-un cadru mai intim, într-o casă.“ „Foarte bine, aşa va fi. Cînd voiți să veniți?“ „Cît mai repede, chiar mîine dacă se poate.“

Îndată după terminarea cursurilor, am alergat la un frate, bun credincios şi bun prieten, Sida Dumitru, spunîndu-i vestea bună.

A doua zi, profesorul Damaschin Ioanovici a venit la mine la ora fixată şi ne-am dus la familia respectivă.

Acolo mai erau adunați vreo 5-6 frați. Minunată a fost lucrarea şi minunat a fost Domnul, care în acea zi l-a primit cu bucurie pe bătrînul profesor, umplîndu-i inima de pace, de mulțumire şi de har şi făcînd să răsară în viața lui acel mugur binecuvîntat de viață, despre care mereu amintea mai tîrziu. Ce să mai spun de bucuria mea, care mereu eram luat la braț de profesor, cu toată dragostea. Cine ne vedea zicea că e tatăl cu copilul, dar eram doi frați iubiți care aveam acelaşi Tată şi dintre care a dispărut deosebirea de vîrstă, de cultură şi de religie.

CAPITOLUL 13
Încercările. Prigoanele

Cum era şi de aşteptat, convertirea profesorului mi-a adus multe prigoniri în cadrul şcolii, pînă într-atît încît era cît pe-aci să fiu exmatriculat. Toată episcopia ortodoxă a Aradului s-a ridicat împotriva mea, episcopul fiind bun prieten cu profesorul. Prigoana s-a întețit şi din cauza că la botezul din apa Mureşului, cînd s-a botezat şi profesorul, un botez mare la care a participat mult popor din Arad, în anul 1946, l-am asistat pe fratele botezător, Alexa Popovici. Erau ofensați şi considerau o mare ruşine pentru ei ca un elev de la şcoala pe care ei o patronau să fie baptist şi să boteze pe un profesor al său tot de la acea şcoală. Amărăciunea le era mare şi din cauza că un preot ortodox – şi pe deasupra profesor de religie la acea şcoală – s-a convertit, mergînd cu noi la biserică. Domnul a închis însă gura leilor, care nu mi-au putut face nimic rău, aşa că am reuşit să termin cu bine şcoala şi să-mi iau diploma de învățător în iunie 1947.

Nu voi uita o scenă din timpul acelor interogări şi amenințări: Episcopul Andrei Maghieru a delegat pe şeful protopopilor, pe Caius Turicu, un om în care am

văzut întruchipat tot fariseismul arătat în Evanghelii, să cerceteze cazul meu şi al celor doi profesori.

Sînt chemat în biroul directorului Dr. Caius Lepa, unde, după ce salut respectuos, sunt prezentat protopopului, spunîndu-mi-se că protopopul vă va întreba ceva. „Poftiți," i-am spus eu protopopului, cu toată seninătatea şi pacea pe care mi-o dădea Duhul lui Dumnezeu. Acesta a început însă să urle ca o fiară, spunîndu-i directorului: „Uite, uite, lup îmbrăcat în piele de oaie, un prefăcut."

"Nu, părinte," a spus directorul. „Nu e prefăcut, ci aşa e el în realitate."

Văzînd că nu e susținut, şi-a continuat acțiunea, cerîndu-mi de parcă ar fi fost un comisar să declar că preotul s-a întors la Dumnezeu şi că merge la adunare.

„Întrebați-l pe el, e aici în şcoală şi poate să vă spună adevărul."

„Nu, ci tu să te duci şi să declari în scris."

Nu am avut încotro şi m-am dus în clasă. Era pauză. M-am rugat Domnului să mă lumineze şi să-mi arate ce să fac. Am deschis Biblia, care era în bancă. Textul la care s-a deschis a fost Psalmul 35 versetele 1 şi 2. „Apără-mă Tu, Doamne; luptă-te Tu cu cei ce se luptă cu mine." Am primit atîta bucurie şi confirmarea că Domnul e cu mine, că El mă apără şi că El se luptă cu vrăjmaşii mei. Nici nu a mai trebuit să dau declarația. Ancheta s-a terminat cu amenințări grozave făcute de acest protopop la ora următoare de religie, cînd a venit el în locul preotului credincios. Aşa amenințări şi o comportare atît de urîtă a avut încît chiar unii dintre colegiimei, altminteri duşmani religioşi, s-au scîrbit şi au exclamat: „Măi Moț, măi, nici pe tine nu te pot suferi, căci te-ai rătăcit, dar acesta depăşeşte toată josnicia omenească."

CAPITOLUL 14
Căsătoria

După cum ați văzut, instruirea şi educația mea pentru viața pămîntească au mers mînă în mînă cu instruirea şi educația în viața de credință. Mi-e greu să le despart. Poate acesta e motivul pentru care niciodată n-am putut concepe viața religioasă ca ceva separat de viața de toate zilele, cu ocupațiile şi împrejurările ei. I-am detestat întotdeauna pe cei ce sunt credincioşi doar de zile mari, de sărbătoare, care atunci când revin acasă de la biserică, între ai lor, fie colegi, fie familie, uită că mai sînt credincioşi.

Terminînd şcoala şi luîndu-mi diploma de învățător, am considerat că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să mă căsătoresc, mai ales că nu puteam urma şcoala mai departe, neavînd sprijin material. Fratele mai mare mi-a spus, „Destul, mai departe nu te mai pot ajuta," deşi, la drept vorbind, n-am fost pentru el o cheltuială, ci un cîştig. În toate vacanțele lucram alături de membrii familiei. În copilărie, la păzirea vitelor, mai tîrziu la munca cîmpului, la pomicultură, şi apoi la tăiatul lemnelor în pădure, fie pentru a acoperi nevoile proprii, fie angajat de alții, contra unei sume de bani.

Trebuie să mă rezum foarte mult cînd vorbesc aci de căsătorie, dar totuşi nu pot să trec peste unele aspecte, deoarece căsătoria şi cu tot ce ține de ea este cel mai important lucru aici pe pămînt. Dintre evenimentele însemnate ale vieții, ea deține locul de mijloc între naştere şi moarte, prin însăşi natura lucrurilor. E un bun care ne este dat numai aici pe pămînt, de aceea, trebuie tratat la înălțimea scopului stabilit de Creator. E simbolul căsătoriei cereşti dintre Mirele ceresc şi Biserică – Mireasa Lui. E umbra unității şi părtăşiei cereşti, simbolul bucuriei şi al împlinirii, al rodirii şi al vieții.

Încă din perioada pubertății, cînd instinctul mă îndemna să mă uit la fete, eram pătruns de gîndul căsătoriei, atunci cînd mă uitam la o fată. Legile firii îşi urmau cursul lor, educația părinților nefăcînd altceva decît să le dea o direcție rațională, iar ocupațiile permanente să le atenueze intensitatea şi să le amîne împlinirea.

Prima fată care mi-a atras privirile şi pentru care pe la vîrsta de 14 ani aveam visuri şi idealuri a fost o fată din sat, pe care părinții ei, simțind că-i dau tîrcoale, pentru a se potrivi cu mine, au dat-o la liceu. Oraşul şi mediul lui curînd au dovedit că nu se potrivea cu aspirațiile mele, mai ales că nu era dintr-o familie de credincioşi.

Pe la vîrsta de 18 ani, de pe acum flăcău rîvnit de părinții multor fete, şi care la rîndul meu mă cam interesam de fete, la o stare de vorbă în privința aceasta în familie, am sesizat la mama dorința de viitor de a avea ca noră pe o fată credincioasă, bună şi frumoasă a unei familii credincioase şi bogate din satul vecin, pe nume Zorița. N-am zis nimic şi m-am făcut că n-am sesizat această dorință, dar deja gîndul mi s-a înfipt ca un cui în mintea mea, mai cu seamă că venise de la mama mea, pe care o respectam şi ale cărei sfaturi le socoteam desăvîrşite.

Am făcut calculul: fată frumoasă, cuminte, credincioasă, bogată, cu părinți credincioşi. Era tot ce socoteam eu că e de ajuns pentru o căsnicie. Cum nu ne era greu să ne întîlnim şi să-i fac curte, îndată tot satul ei şi al meu ştiau că eu o să mă căsătoresc cu ea. Numai eu nu ştiam. Adecă să fiu înțeles: Era ceva înăuntrul meu, un gînd care mă făcea să mă tem, să mă îndoiesc de fericirea de a o avea ca soție, deşi nu-i găseam nici un cusur. Acest gînd mă făcea să zic doar „da“ la toate planurile ce le făcea ea pentru viitor, cu privire la gospodărie, etc. Conştient, îmi ziceam că acest gînd e din cauza modestiei. Neavînd şcoala terminată şi neştiind cum se va termina, fără altă avere decît ființa mea, cu tot ce m-a înzestrat Dumnezeu şi şcoala, nu îndrăzneam să mă avînt în planuri de viitor, pînă nu aveam ceva sigur, o diplomă. Acest fapt m-a împiedecat s-o cer direct în căsătorie, nepunîndu-i problema nici ei, nici părinților. Încă un lucru mai era, dar care numai cîteodată apărea, fiind repede acoperit de calitățile ei: Cum prin influența din afară (a mamei) am ajuns să-i fac curte, nu am avut o dragoste firească de ea atît de mare încît să nu mai pot fără ea. Totuşi eram hotărît în inima mea s-o iau de soție, deşi această hotărîre n-o exprimasem nimănui. Se mai întîmpla ceva: Plecam de acasă spre ea, de multe ori cu gîndul de a pune problema căsătoriei atît ei, cît şi părinților. Nu şti-

am cum se făcea, că deşi eram foarte apropiaţi, cîteodată cînd întîrziam la biserică, dormind chiar la ei, căci aveau o mulţime de camere, şi deşi eram iubit de părinţii ei, mă pomeneam vorbind de orice, numai de căsătorie nu, întorcîndu-mă acasă tot fără să fi clarificat problema. Plîngeam înaintea Domnului şi mă rugam, zicînd, „Doamne, nu ştiu de ce a fost aşa. Te rog să mă ajuţi Tu, să clarifici Tu problema aceasta." Domnul a clarificat-o, dar nu cum m-aş fi putut gîndi eu vreodată. De exemplu, îmi spusesem ca o hotărîre: Nu voi lua de soţie o fată de la oraş, nici dacă ar fi cu stea în frunte." Consideram că fetele de la oraş nu erau gospodine, că erau uşuratice şi aşa mai departe.

Gîndurile omului nu sînt însă gîndurile lui Dumnezeu, şi „omul face multe planuri, dar hotărîrea Domnului – aceea se împlineşte," spune Cuvîntul Domnului, şi aşa a fost şi cu mine.

În acest timp, cînd era zbuciumul acesta de nereuşită în viaţa mea, ajung pentru prima oară în biserica „Speranţa" din Arad, care, din anumite motive, se aduna într-un local din centrul oraşului ce aparţinea fraţilor adventişti. Cum aveam nişte ochi ageri, nu mi-a scăpat nimic din tot ce se petrecea acolo. Uitîndu-mă peste masa de suflete, ca un curios, fără să-mi dau seama, ochii mi s-au oprit asupra unei fetiţe în uniformă de elevă de liceu, blondă, cu ochii albaştri, cu două codiţe împletite frumos şi destul de lungi, ce-i atîrnau pe spate. Parcă m-a fermecat! N-o mai văzusem niciodată, şi totuşi nu-mi mai puteam dezslipi ochii de la ea. Aşa de smerită şi blîndă, atît de frumoasă şi de credincioasă mi se părea, încît nu mai văzusem o fiinţă ca ea niciodată. Mai tîrziu am aflat că o chema Maria.

Un gînd izvorît spontan din inimă mi-a şoptit: „Aceasta va fi soţia ta, e făcută tocmai pentru tine." Repede am alungat acest gînd. „Nu se poate. Eşti un ticălos, un uşuratic. Tu ai o fată, acolo, la ţară, cu care vorbeşti, cu care ai planuri de căsătorie," îmi spunea altă voce din mintea şi raţiunea mea. Am căutat să ascult de acest gînd din urmă, ca fiind cel adevărat, pe celălalt considerîndu-l lipsit de raţiune, de temei, fiind – îmi ziceam – izvorît din uşurătatea mea tinerească.

Dar cu cît căutam să alung gîndurile legate de Maria, cu atît mă captau mai tare, ocupîndu-mi întreaga fiinţă. O urmăream pe unde mergea de la şcoală. Deşi nu schimbasem încă nici o vorbă cu ea, deşi nu ştiam cine e, căutam să-i trec prin faţă, să-i arunc un zîmbet cald, în timp ce o salutam, în virtutea faptului că, evident, frecventam aceeaşi biserică.

În loc să se facă linişte, iată că acum îmi apăreau alte frămîntări şi necazuri. Eram credincios de pe acum. Tratam toate problemele cu Domnul, în rugăciune. Îi spuneam Domnului, „Doamne, vezi ce catastrofă a dat peste viaţa mea, pe de o parte plăcută, dar pe de alta atît de dureroasă. Rezolvă Tu problema, căci eu nu sînt în stare. Alege Tu soţia mea. Totuşi, eu sînt gata, cu orice risc, chiar dacă inima mi s-a lipit de această a doua fată, să-mi păstrez angajamentul luat faţă de prima şi să mă căsătoresc cu ea, ca să nu fie adusă ocară asupra Numelui Tău, căci sînt credincios."

Slăvit să fie Domnul, El a rezolvat mai bine decît mi-aş fi putut eu închipui vreodată, încît nu numai că nu am adus ocară Numelui Domnului, dar am ajuns să fiu privit din partea altora ca cel înşelat, nedreptăţit, cînd în realitate, deznodământul a constituit o mare rezolvaare şi bucurie.

Iată cum a lucrat Domnul: În timp ce eu eram la şcoală, la acea dată în clasa a VII-a, la fata de la ţară, la Zoriţa, i-a venit un peţitor, care concura cu mine în toate privinţele, cu excepţia educaţiei. Dar nu conta, căci nici Zoriţa nu avea studii superioare. În locul unei educaţii superioare, acest peţitor dispunea de un lucru ce nu era deloc de lepădat: o meserie ca a tatălui fetei, plus o parte bună de avere. Sigur că ispita şi şansa care li se prezenta părinţilor fetei erau foarte mari. Aceste considerente i-au făcut să uite toate planurile ce şi le făcuseră cu mine şi s-o convingă pe singura lor fiică, ce nu voia să renunţe la mine, să se gîndească bine, că e o partidă cu care nu te întîlneşti la tot pasul. În plus ziceau ei: „Simion e la oraş. Niciodată nu te-a cerut în căsătorie pînă în prezent. Poate pînă termină şcoala, găseşte altă fată, iar tu rămîi fără amîndoi.“ Fiind şi ea crescută bine, vorbele părinţilor avînd putere de convingere asupra ei, Zoriţa a cedat dorinţei părinţilor, cu strîngere de inimă pentru mine, dar şi cu mulţumire, căci băiatul era într-adevăr vrednic şi de a dorit.

Îndată după aceasta, un frate din satul ei, un prieten, mă anunţă să vin urgent, căci s-ar putea s-o pierd pe Zoriţa, care, iată, are peţitori serioşi! Urgent am fost la ea, pe de o parte dornic de a clarifica o situaţie, pe de altă parte simţindu-mă jignit în amorul propriu, ca orice băiat de vîrsta mea. „Ce-ai făcut?“ am întrebat-o, când am rămas singuri. Fata a început să plîngă în hohote, scuzîndu-se că „mămica, că tăticu la care ţine mult au influenţat-o.“ I-am spus că nu e nimic, să nu se mai întristeze; băiatul e mult superior mie şi am adăugat şi altele prin care căutam s-o liniştesc – eu cel înşelat! În realitate, bucurîndu-mă în inima mea că lucrurile au luat această întorsătură. Abia după ce am fost amîndoi căsătoriţi, a aflat şi ea că toate s-au petrecut în chipul cel mai minunat.

Fiind acum liber, constatînd că Domnul a rezolvat problema atît de minunat, nu mai aveam nici o îndoială cu privire la Maria. Am crezut că şi ea s-a îndrăgostit de mine, fapt care mă făcea să o întîlnesc şi să vorbesc cu ea. Am constatat însă că abia mai tîrziu s-a petrecut acest lucru, dragostea ei născîndu-se din dragoastea mea. Sigur că foarte curînd ea a ştiut că o iubesc şi planurile pe care le aveam cu privire la ea, acceptînd bucuroasă cererea mea.

Am aflat cu bucurie că este sora celui mai bun prieten al meu şi frate din biserică, unul din cei patru pe care i-am întîlnit cînd a început lucrarea de trezire în Arad, cînd m-am predat în slujba Domnului.

Ca unul care aveam anumite principii, printre care cel exprimat în cuvintele: „Aşchia nu sare departe de trunchi,“ am fost foarte nerăbdător să-i cunosc părinţii, cît şi îndeletnicirile ei, sufletul ei, prin mijloacele de care dispuneam în virtutea pregătirii de psiholog ce mi-o însuşisem.

Mare mi-a fost bucuria să aflu că atît tatăl, cît şi mama ei erau buni credincioşi, ei înşişi cu părinți credincioşi. Să cunosc casa lor care, deşi modestă, era aranjată cu gust, dovedind spiritul de ordine şi gospodărie al locatarilor. În plus, din lucrările ei de desen decorativ, ce le avea expuse pe pereți, am constatat că are un suflet senin şi bun, cu un fond minunat, pe care se pot dezvolta virtuțile creştine.

N-am să uit o seară din timpul vacanței de vară, cînd, fiind delegat la congresul baptist din 1946, ce a avut loc la Arad, am fost oaspete în casa ei. Seara am zăbovit, cîntînd cu ea în surdină sub privirea plină de duioşie a mamei ei. A doua zi, aceasta i-a spus unei surori, prietene a ei, faptul, zicînd: „Acesta aş dori să fie ginerele meu,“ fără să ştie nimic despre intențiile mele. La care sora i-a răspuns: „Ho, ho, stai nu te sui aşa sus. Nu se uită un tînăr ca acesta la fata ta.“ Şi totuşi s-a uitat! Realitatea era că harul lui Dumnezeu făcuse din mine o ființă cu totul deosebită. Prezența Domnului era atît de reală în mine încît fața şi întreaga ființă exprimau seninătate şi bucurie, lăsînd impresia că zîmbesc în permanență, deşi eram serios. Am auzit mai tîrziu, şi bine a fost aşa, ce a spus un fate intelectual către un altul despre mine: „E de ajuns numai să te uiți la el, şi să-ți dispară orice nervozitate.“ N-am ştiut atunci cum mă priveau alții şi că eram rîvnit de orice părinți care aveau fete. Eu mă vedeam slab, fără însemnătate şi nu îndrăzneam să mă afişez, mai ales că eram îmbrăcat foarte modest.

Mai era o greutate sau o problemă cu căsătoria şi anume: ce va zice mama mea? Cu părinții fetei problemele au fost mai simple, căci le-au plăcut de mine şi n-au avut nici o obiecție, decît poate că e cam devreme, fata neavînd studiile terminate. Cu mama însă era altceva. Ea voia să mă aibă mai aproape, fata să aibă ceva situație; apoi nu cunoştea fata, iar eu fără consimțămîntul mamei – mai ales că tata murise şi ea era aceea care a trudit mult pentru mine – nu mă puteam căsători. Domnul a avut grijă şi de această problemă, făcînd ca atunci cînd mama a venit să o cunoască pe Maria şi pe părinții ei, să fie de acord cu mine, exprimîndu-şi doar rezerva că n-ar strica să mai aştept pînă îmi voi executa stagiul militar.

E de prisos să mai descriu frumusețile dragostei din timpul logodnei şi după aceea, pe care orice tînăr credincios şi curat le-a avut şi le are şi pe care Dumnezeu le-a îngăduit spre fericirea făpturilor Sale.

Nunta a avut loc în ziua de 13 iulie 1947, fiind oficiată de fratele Alexa Popovici, în biserica „Speranța“ din Arad, cu o asistență foarte mare, mulți venind din alte oraşe şi sate.

CAPITOLUL 15
Cîteva lucruri în legătură cu căsătoria

Deşi ştiam, eu de la început, iar soția ceva mai târziu, că Domnul ne-a hotărît unul pentru altul, deşi ne iubeam şi ne dădusem inima unul altuia înaintea Domnului căci eram credincioşi, ea fiind întoarsă la Domnul mai înainte de mine, am stabilit cu ea câteva lucruri:

I-am spus că eu sunt credincios şi că am hotărît înaintea Domnului să-L urmez indiferent ce s-ar întâmpla, chiar dacă m-ar da afară din serviciu sau chiar dacă m-ar duce la închisoare. . . . . „Nu-i nimic,“ a zis ea, „Domnul ne va ajuta şi atât cât vom fi sănătoşi şi vom avea două mîini, vom lucra orice.“

„S-ar putea“ i-am zis eu „să fiu mutat cu serviciul din cauza credinţei tocmai dincolo de Muntele Găina [în Munţii Apuseni]. Vei fi gata să vii şi acolo?“

„Pînă la capătul lumii dacă trebuie, te voi urma.“

Slăvit să fie Domnul că a ajutat-o să facă aşa şi încă mai mult decât a promis.

E foarte important să ai siguranţa că Domnul ţi-a dat soţia sau soţul tău şi să faci acest calcul, tot aşa ca la întoarcerea la Dumnezeu şi ca întotdeauna cînd porneşti la un drum. Să ai siguranţa că e voia Domnului şi hotărîrea ta fermă de a urma pînă la capăt. Aceste lucruri – siguranţă şi calcul – ne-au ajutat foarte mult în viaţa noastră de căsătorie, dîndu-ne o biruinţă deplină, iată de ce: Soţia mea este tocmai opusul temperamentului meu, tocmai partea ce-mi lipseşte mie. Acesta e un mare har şi Domnul a rînduit aşa, ca cei doi să fie deplini numai împreună, să se complinească unul pe celălalt. Se vorbeşte mult de căsătorii în care cei doi să fie la fel, crezîndu-se că acestea sînt căsătoriile ideale. Cu noi nu a fost aşa, ci din contră. Poate din cauza aceasta copiii noştri au fost aşa de mult binecuvîntaţi de Domnul şi talentaţi într-un chip deosebit.

E adevărat că pînă cele două jumătăţi cu colţurile lor au ajuns să-şi găsească locul într-o armonie plăcută şi desăvîrşită a trecut un timp de luptă, au ieşit scîntei, dar lucrarea a fost în mîna Domnului. Nu ştiu cum a fost la alţii. Poate alte familii au mers numai pe flori şi numai sub soare, cu cer senin. La noi nu a fost aşa, dar ceea ce ştiu sigur e următorul lucru: Soţia mea mi-a fost aleasă şi dăruită de Domnul, un dar de la El pentru care am mulţumit totdeauna cu bucuria lăuntrică, chiar dacă de multe ori trebuiau să-mi curgă lacrimile în timp ce-I mulţumeam cu toată sinceritatea.

Ea a fost aceea care a reglat viaţa mea spirituală tocmai prin faptul că a avut personalitatea ei, pe care de multe ori eram ispitit s-o distrug sau s-o conving s-o adopte pe a mea. De multe ori am plîns din cauza că nu era de acord cu mine, dar nu era nici Domnul şi prin ea îmi vorbea. Dacă am fi fost nişte oameni lumeşti, fireşti, poate de multe ori am fi divorţat. Ştiam însă că Domnul ne-a unit. Ştiam că El e cu noi şi ne lucrează. Ştiam că El mi-a dat un ajutor potrivit, potrivit pentru a mă desăvîrşi şi face fericit, potrivit pentru a mă pregăti pentru slujbă, potrivit pentru a se folosi El de mine şi nu potrivit pentru poftele firii sau ale lumii acesteia.

Am înţeles că eu nu mai sînt al meu, ci al Domnului. În cazul acesta, nu mai caut plăcerea mea, ci pe a Lui. Toată viaţa mea a fost o pregătire pentru slujba la care Domnul mă chema, dar şi ca Domnul în mine să-şi arate puterea harului Său, astfel ca la rîndul meu să pot fi de mare ajutor şi folos în multe familii.

Dacă încă o dată m-aşi mai naşte, tot pe ea aş primi-o şi alege ca cea dăruită

de Domnul. Şi ce alege El e mai bun decît ce ar putea alege omul.

De la început Domnul mi-a pus în gînd să accept tot ce-mi dă El şi cu privire la căsătorie.

Am zis, „Doamne, accept chiar dacă e cea mai săracă fată, chiar dacă e ţigancă, chiar dacă e cea mai rea, numai să ştiu că Tu mi-o dai.“ Cînd ziceam acestea, cunoşteam şi eu teoriile şi principiile omeneşti pentru o căsătorie ideală: să fie mai tînără, să fie din aceeaşi clasă socială, să aibă pregătire corespunzătoare, să fii îndrăgostit de ea, etc.

Desigur, după judecata omenească e o nebunie să accepţi asemenea lucruri ca cele pe care le aminteam eu Domnului. De multe ori însă lucrurile lui Dumnezeu şi înţelepciunea Lui sînt o nebunie pentru omul firesc, cum spune apostolul Pavel (I Cor. cap. 2). De exemplu, de ce nu a putut Israel să-L accepte pe Domnul Isus ca Mesia? Pentru că El a venit smerit, nu după vederile şi năzuinţele lor.

Apoi, meritam noi să se îndrăgostească Domnul Isus de noi pînă într-atît încît să moară pentru noi, ca astfel să-Şi cîştige o mireasă?

q„Gîndurile lui Dumnezeu nu sînt gîndurile oamenilor“ (Isaia 55:8). De aceea de multe ori greşim cînd judecăm pe cineva fără să ştim gîndul lui Dumnezeu.

qMai cugetam: „Numai Tu, care m-ai creat, care cunoşti inima mea, care cunoşti ţesăturile interne şi externe ale fiinţei mele, care cunoşti viitorul şi slujba la care m-ai chemat, poţi să-mi dai pe cea care e cea mai potrivită pentru mine, avîndu-mă în vedere nu numai pe mine, ci tot angrenajul, planurile Tale, mîntuirea mea, mîntuirea ei, a copiii noştri şi chiar rudele. Căci nu e puţin lucru să fii aşezat într-o familie oarecare.“

Apoi am mai zis: „Doamne, Tu ai hotărît în planul Tău pe soţia mea de la întemeierea lumii. Dă-mi-o pe aceea care ai hotărît-o Tu. Căci şi numele noastre sînt scrise în cartea vieţii de la întemeierea lumii.“

Mai tîrziu, în privinţa aceasta am zis că şi a planifica eu să am sau să nu am copii este o greşeală şi un păcat chiar, căci Domnul e stăpînul şi dătătorul vieţii şi fie că planific eu sau nu, ce trebuie să se nască se va naşte. Dumnezeu nu va renunţa la planurile Sale din cauza împotrivirii mele. Aduceţi-vă aminte de Sara, care în nerăbdarea şi necredinţa ei a dat lui Avraam pe roaba, sa din care s-a născut Ismael, cînd cel hotărît de Domnul şi care a şi venit la timpul său, era Isaac (Gen.16:21). Numai că umblînd prin necredinţa mea îmi produc multe dureri mie, celor din jurul meu, sau chiar urmaşilor mei cum a fost la Sara – un veşnic război între cele două seminţii: Ismael şi Isaac.

Domnul mi-a dat o lecţie în privinţa aceasta. După al treilea copil, avînd în vedere judecata omenească şi greutăţile prin care treceam, am zis soţiei, „Dragă, trei copii sînt de ajuns.“ Şi, după judecata zisă „sănătoasă” omenească, era de ajuns. După gîndul şi înţelepciunea lui Dumnezeu nu era de ajuns. Trebuia să vină şi al patrulea copil. Într-o dimineaţă, cum mă scol, chem pe soţia mea şi-i spun: „Dragă, m-am îngrozit de ce mi-a vorbit Domnul azi noapte.“ „Dacă nu mai vreţi alt co-

pil, vă iau fetița.“ „Dragă,“ zice soția, „la fel mi-a vorbit și mie Domnul.“ Ne-am așezat amîndoi pe genunchi și am mulțumit Domnului pentru dragostea Sa, care ne călăuzește în toate lucrurile, zicîndu-I: „Doamne, Tu ni i-ai dat și pe ceilalți trei care ne sînt așa de dragi că nu i-am da pe toată lumea. Tu ne-ai dat tot ce ne trebuie pentru ei. Fie voia Ta! Acceptăm cu bucurie nu numai pe al patrulea, ci cîți voiești Tu.“

Viața mea de căsnicie a fost grea și cu multe lupte. Poate nu întîmplător, de la nunta noastră îmi aduc mai bine aminte doar de două lucruri:

Un gînd din predica fratelui Alexa Popovici, că la fel cum Isaac a primit o soție pe care Domnul i-a ales-o și el n-a cunoscut-o înainte, tot așa și pe mine Domnul m-a adus de pe alte meleaguri și mi-a dat soția pe care n-o cunoșteam, dar din casa Sa, adică din casa lui Dumnezeu.

2. Cîntarea celui mai minunat dublu cvartet creștin din vremea aceea, din Arad Șega:

În familie-i ferice

Căci iubești și ești iubit.
Lîngă dulcea vatr-a casei
Sufletul ți-l oțelești.
Te cunoști mai bine-acolo
Și ajungi biruitor.
Binefăcătoare-i lupta
În mijlocul alor tăi.
Biruința-i anevoie,
Dar tu te deprinzi să lupți...
Chiar cînd șovăie iubirea,
Sovăie numai un pic...

Deoarece de la începutul căsătoriei am tratat problema cu Domnul, am avut curajul s-o tratez și în continuare tot cu El. De multe ori plîngînd, mă proșterneam pe genunchi și ziceam: „Doamne, nu mai pot, dar o iubesc. Știu că Tu mi-ai dat-o.“ Și încheiam: „Nu plec de aici de pe genunchi pînă nu primesc răspunsul Tău, mîngîierea Ta.“ Totdeauna Domnul mi-a răspuns și m-a mîngîiat.

Domnul mi-a vorbit mult în viața de familie, prin care ne învață adevărata unitate și dragoste, așa cum arătam și la începutul acestui capitol.

Îi spuneam Domnului: „Doamne, eu ca mireasă a Ta de multe ori nu Te ascult. De cîte ori nu mă supun și îți aduc durere. Și cîtă gingășie, dragoste și răbdare ai Tu cu mine. Oare eu cu soția mea nu trebuie să fiu așa? Și cine ești Tu și cine sînt eu?! Tu ai iubit mireasa Ta pînă într-atît că Ti-ai dat viața ca s-o cîștigi în timp ce ea nu merita.“ Nu în zadar a scris apostolul Pavel în capitolul 5 din Efeseni pe această temă.

La fel şi în legătură cu copiii, Domnul mi-a vorbit mult, mult, aplicînd totul la viaţa mea de copil al lui Dumnezeu. Totul depinde de felul cum privesc lucrurile, după standardele şi judecata omenească, sau după ale lui Dumnezeu? În prezenţa lui Dumnezeu, sau nesocotindu-L pe El şi Cuvîntul Lui? Am în vedere slava lui Dumnezeu sau slava mea? Cîştigul Lui sau al meu? Interesele Lui sau ale mele?

Încă un lucru pe care l- am observat şi care am îndemnul să-l scriu, socotind că va fi folositor, este acesta:

Înainte de căsătorie credeam că odată cu căsătoria voi scăpa de ispitele tinereşti. Ba chiar mă exprimam aspru faţă de cineva, care, avînd soţie umbla după altele, gînd pe care-l menţin şi în prezent, numai cu mai multă milă faţă de omul în sine, care e victima păcatului şi a lui Satan.

Am constatat că firea pămîntească nu e satisfăcută niciodată. Focul nu-l stingi cu paie, cu combustibil, ci cu apă. Firea şi poftele ei sînt sînt tot aşa de nesătule şi după căsătorie ca înainte de căsătorie. Ea însă trebuie ţinută la locul ei şi despuiată de orice putere, cum spune apostolul Pavel, „Noi nu mai datorăm nimic firii pămînteşti ca să mai trăim după îndemnurile ei.“ (Rom.8:12). Singura salvare a fost să renunţ să mai lupt eu faţă de duşmanii interni şi externi şi, ca atunci cînd m-am întors la Domnul, fără nici o putere, dar cu credinţa deplină în El, să cer şi să-L las pe El să facă totul. Şi a făcut.

Îndată ce m-am logodit, am scos pe logodnica mea din serviciu. Am zis: eu am nevoie de o soţie, de o mamă la copii, de o gospodină, şi nu de o funcţionară salariată a unei întreprinderi, oricît de lăudată şi strălucită ar fi ea acolo. Rămîn la principiul acesta şi acum.

Unul din motivele tragediilor ce le vedem azi în familie şi în societate e tocmai din cauza răsturnării valorilor, adică a schimbării rînduielilor lui Dumnezeu. Împotrivirea faţă de legile şi rînduielile lui Dumnezeu e atît de subtilă, ca de altfel toate subtilităţile lui Satan, încît n-o sesizezi decît dacă eşti călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, încît chiar oamenii cei mai de bine şi chiar credincioşii au ajuns să-i dea dreptate lui Satan, ca de altfel în multe alte privinţe. Foarte puţini sesizează întregul adevăr al lui Dumnezeu şi Satan ştie lucrul acesta şi de aceea el cîştigă, de cele mai multe, ori venind chiar cu Cuvîntul lui Dumnezeu dar pe jumătate.

Iată, de exemplu, în cazul de mai sus: Se flutură peste tot lozinca: „Femeia e egală cu bărbatul, are aceleaşi drepturi ca bărbatul, e capabilă ca bărbatul,“ iar cei credincioşi vin în plus cu Cuvîntul lui Dumnezeu expres spus de apostolul Pavel „în Christos nu este parte bărbătească şi femeiască.“ De altfel şi celelalte expresii îşi au izvorul tot în Cuvîntul lui Dumnezeu.

E adevărat că e aşa şi că multe femei s-au dovedit a fi superioare bărbaţilor. Aceasta nu schimbă însă cu nimic ordinea şi hotărîrile lui Dumnezeu pe care le-a lăsat atunci cînd a făcut pe om. Dacă s-ar spune tot Cuvîntul lui Dumnezeu în privinţa aceasta, atunci ar apărea şi ceealaltă parte a Cuvîntului lui Dumnezeu şi anume: „Bărbatul este capul nevestei după cum şi Christos este capul Bisericii.“ Adică

nu din punct de vedere al capacităților, ci din punct de vedere funcțional, al ordinii, al exprimării. Căci din punct de vedere al capacității, capul şi inima sînt la fel, căci sînt componente ale aceluiaşi organism, şi nu s-ar putea lăuda capul că e mai de valoare decît inima şi invers, cum spune apostolul Pavel (I Cor. 12). Din punct de vedere al conducerii, al comenzii, după cum Biserica este trupul şi se supune lui Christos, Capul, tot aşa trebui e să fie şi cu soția. Ce haos ar fi dacă nu s-ar întîmpla aşa. Ar fi o anarhie ca peste tot unde nu s-a respectat acest lucru, în familie, în întreprinderi, în țări, în biserici.

„Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.“ (I Tim. 2:12). Bine spunea un frate (Sf. Augustin) că Dumnezeu cînd a făcut-o pe femeie nu a luat-o nici din cap, nici din picior, ci din coastă, din partea stîngă, adică de lîngă inimă. Nici să conducă, nici să fie călcată în picioare, ci dîndu-i locul cel mai scump şi duios – la inimă, ocrotind-o ca pe ce e mai scump şi mai de preț; ajutînd-o în toată exprimarea ei, dar ca inimă de care depinde întreaga viață a organismului cu actiitățile ei; care impulsionează totul în viață; care are posibilitatea să piardă pe om, sau să-l apropie de Dumnezeu, ea fiind inima familiei.

Nu v-ați întrebat de ce oare sisteme politice care nu se tem de Dumnezeu luptă contra Cuvîntului lui Dumnezeu, cum face sistemul comunist, fluturînd acest principiu al egalității şi al libertății femeii? S-a convertit Satan? Sau cel rău poate să aibă şi lucruri bune? Nu, dar el, ca la început în grădina Edenului, procedează cu firea lui de şarpe să strîmbe căile lui Dumnezeu şi să pună la îndoială dragostea şi Cuvîntul Său. „...Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veți mînca din el, vi se vor deschide ochii şi veți fi ca Dumnezeu...“ (Gen. 3:5) sau „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?“ (vers. 1).

Majoritatea oamenilor din România care au trăit în regimul trecut şi în cel prezent îşi dau seama că unul din motivele descompunerii societății a fost şi acesta arătat mai sus. Punînd femeia la acelaşi nivel cu bărbatul sub aspectul greşit al problemei – aşa cum am arătat mai sus – nu s-a făcut altceva decît s-o aducă la o robie mai mare şi la o degradare mai cumplită.

Înainte era stăpîna căminului, imprimîndu-i bunul mers, căci soțul era cu serviciu. Acesta cînd venea acasă găsea o soție liniştită, care-l aştepta zîmbitoare, cu masa gata, ba chiar odihnită. Copiii erau educați, îngrijiți, hrăniți cum trebuie. Pe tren, în oraş, în tramvai şi autobus femeia era respectată, dîndu-i-se cinstea ce i se cuvine, căci copiii şi tineretul erau crescuți de ea în acest fel.

Astăzi, teoretic, ea are toate drepturile şi puterea, dar practic nu mai are nimic. Soțul cînd vine acasă amărît din cauza problemelor şi obosit, găseşte acasă sau aşteaptă să sosească de la serviciu o femeie de două ori mai amărîtă şi obosită, copii flămînzi, nespălați, necrescuți. Chiar dacă sînt dați la creşă sau la cămin, sînt crescuți departe de căminul părintesc şi fără inimă. Apoi. din cauza necazurilor, vin certurile. Femeia trebuie să se scoale înainte de bărbat, să lucreze ca bărbatul, apoi

după ce vine acasă să gătească,

să spele, să coasă, să facă curăţenie. Educaţia copiilor? S-a dus! Grija şi atenţia faţă de bărbat? La fel. Vine ispita lui Satan, care face pe bărbat să vadă că altă femeie, colegă, etc. e mai bună ca soţia, dar care la rîndul ei, acasă la ea e tot atît de posacă, obosită, ocupată şi din cauza aceasta neatentă cu bărbatul.

E de prisos să mai spun ceva în plus în privinţa aceasta, despre tot dezastrul care s-a creat, avînd în vedere că nu acesta e subiectul meu. Atît pot să spun că aceste lucruri m-au atins şi pe mine şi pe familia mea. Cunoscîndu-le, vă puteţi încă într-o privinţă face o slabă imagine a „raiu1ui comunist“ fără Dumnezeu, care luptă împotriva rînduielilor lui Dumnezeu.

Copiii

Dumnezeu ne-a binecuvîntat cu patru copii care toţi sînt împreună cu noi în Statele Unite şi de care mă bucur că sînt credincioşi.

Dorin(Doru), în vîrstă de 31 ani, profesor de limba engleză şi roomână, căsătorit tot cu o credincioasă bună, biolog de profesie. Au trei copii, iar el lucrează tot la E.C.L ca translator. Locuiesc în Portland, Oregon.

Daniel (Dani), 25 de ani, pictor-fotograf, cineast. Lucrează ca fotograf, dar doreşte să-şi continuie studiile. Locuieşte cu mine fiind necăsătorit.

Nicoleta (Nicole), 23 ani, necăsătorită. Înainte de a pleca din ţară a fost studentă la filologie, secţia engleză-franceză. Aici a făcut o şcoală de asistentă dentară. E asistentă medicală dentară şi lucrează ca asistentă. Locuieşte cu noi.

Eugen (Genu), 21 ani, necăsătorit. A terminat liceul în România. E şi el pictor şi doreşte să-şi continuie studiile. Lucrează la un atelier de rame şi tablouri. Locuieşte tot cu noi.

Multe din idealurile propuse de mine în tinereţe nu am putut să le realizez din cauza condiţiilor grele prin care am trecut. Sînt bucuros însă să mă regăsesc în copiii mei, trăind cu ei tinereţea şi realizările lor, mai ales că sînt aici într-o tară liberă cu toate posibilitătile de dezvoltare.

CAPITOLUL 16
Lucrarea în slujba lui Dumnezeu

Aşa cum am spus, încă de la predarea mea, Domnul m-a folosit din plin în lucrarea Sa. De multe ori aveam îndemnul, „Fugi şi ajungi pe tînărul din faţă.“ Intram în vorbă cu el, îi vesteam Evanghelia, apoi mergeam după altu1 pe care-l conduceam pînă 1a gară. Foloseam toate ocaziile de a merge prin satele din jurul Aradului împreună cu alţi fraţi.

În timpul vacanţelor lucram în satul meu şi în satele de pe Valea Crişului cu mare succes. Domnul mi-a făcut parte să cresc pe lîngă fraţi de valoare în credinţă din părţile acelea, cărora le plăcea să-i însoţesc în misiune şi să mă poată instrui.

Am fost ales preşedintele tineretului baptist din comunitatea Buteni, o comunitate cu foarte mulți credincioşi.

A fost un timp de har pe care Domnul ni l-a dat în România în anii 1945-1948. Fiind perioada de tranzi.ție de la un regim politic la altul, după război, comuniştii neluînd încă puterea deplină în mîini, era o libertate mare. Regret că frații n-au folosit mai bine acele timpuri şi ocazii. Prea multe energii şi timp s-a pierdut în lucrarea de afară, cu serbări şi adevărate desfătări sufletești, concursuri de coruri, concursuri de fanfară, fără să se treacă la o lucrare de adîncire, de studiu, de pregătire de lucrători pentru timpurile care urmau. Aproape în fiecare duminică era ori un botez, ori vreo serbare la care poporul curgea din toate satele din jur ca în pelerinaj. Pe trenuri, pe maşini, răsunau cîntecele creştinilor.

Era bine, era libertate, dar prea multă paradă. Adevărul e că deşi în timpul acela am avut în România oameni credincioşi buni, nu am avut totuşi credincioşi cu orizonturi şi vederi mai largi, cu un vizionarism specific misionarilor, care să ştie să prevadă problemele şi nevoile ce sînt şi ce se pot ivi, pregătind din timp temeinic poporul şi lucrătorii. A fost prea mult individualism şi sectarism. Acest lucru e caracteristic neamului meu. Dacă s-a ridicat vreunul făcînd isprăvi mari, nu s-a mai gîndit să-şi facă ucenici, ca atunci cînd el pleacă să-l poată înlocui doisprezece. Iar în timp ce el s-a ridicat, n-a mai îngăduit altuia să se ridice la nivelul lui. Dacă totuşi s-a ridicat vreunul, conştient sau inconştient, a căutat să-l pună în umbră. E regretabil acest fapt, dar se menține şi azi.

Dau aci cazul concret care s-a întîmplat la Arad, căci în partea Aradului fiind cei mai mulți credincioşi, tonul lucrurilor şi a mersului credincioşilor a fost dat de acolo.

Am spus că prin anul 1945 s-a început o lucrare de trezire ce s-a continuat pînă prin 1948. Paralel cu aceasta, Domnul a ridicat şi frați binecuvîntați: evanghelişti, prooroci (predicatori) şi învățători minunați prin care a lucrat în adîncime şi la zidire. Prin aceşti frați Domnul a dat un impuls şi o dezvoltare lucrării credinței în țara noastră cum nu s-a mai pomenit pînă atunci. Majoritatea lucrătorilor de bază din țara noastră, fie direct, fie indirect, au crescut şi s-au fortificat prin aceşti frați. Iată cîțiva dintre ei: Richard Wurmbrand, Vasile Moisescu, Duțu Moscovici, Constantinescu, Băluț, Marcu Nichifor. Cum lucrarea de trezire era a lui Dumnezeu, era şi normal ca aceşti oameni să fie ai Lui, iar poporul să-i primească ca atare şi nici măcar să nu se intereseze ce religie au.

De fapt numai doi erau baptişti, unul dintre aceşti doi provenind de la Creştini după Evanghelie. Frumos a fost că pe frați nu i-a interesat din ce grupare erau. Mesajul lor era aşa de minunat şi de folositor venind de la Dumnezeu, încît chiar şi conducătorii baptişti erau captivați. Curgea poporul ca un fluviu să-i asculte, indiferent pe care din ei, fiind mereu cîte

unul prezent nu numai duminica, ci şi în serile de peste săptămînă, printr-o planificare şi repartizare pe care Domnul o făcea.

Toate au mers minunat pînă cînd vrăjmaşul a pus gîndul rău al geloziei, al invidiei în inima unor conducători predicatori, care. văzîndu-se în umbră, au luat măsuri împotriva acestor frați scumpi. Aceste măsuri, provenind dintr-o sursă rea, au corespuns cu măsurile autorităților comuniste din afară. Despre acest lucru însă voi vorbi mai tîrziu într-un alt capitol.

Aceşti frați de care vorbeam, precum şi legătura intimă care am avut-o cu ei, m-au introdus mult în cunoaşterea lui Dumnezeu şi a Cuvîntului Său. Pe lîngă aceasta am mai studiat cărțile după care se preda în acea vreme la Seminarul Teologic Baptist din Bucureşti. Nu am avut îndemnul să urmez seminarul, deşi fratele Alexa Popovici, care era profesor la seminar, mi-a promis că voi face două clase într-un an la nivelul cunoştințelor ce le posed. Mă temeam să nu devin şi eu doar un simplu deservent de cult, oficial ca alții. În afară de aceasta, să-mi fie iertat dacă o spun, unii profesori de teologie care predau atunci acolo nesocoteau cele mai minunate învățături ale Noului Testament, ca Nădejdea Bisericii (Venirea Domnului să ia Biserica Sa înainte de judecata universală, înainte de Marea Strîmtorare), învierea şi în general toate scripturile referitoare la Biserică drept o categorie specială de credincioşi precum şi la vremurile din urmă. Am zis, „Dacă nu pot accepta să fiu învățător pe plan social din cauză că sînt obligat să predau o ideologie care se ridică împotriva lui Dumnezeu, nu voi putea să accept nici o teologie care nesocoteşte Cuvîntul lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta vine de la un doctor în teologie ca I. Socaciu, ori chiar dr. Strong or altul, indiferent cine ar fi. Pe lîngă aceasta, nu puteam să mă alipesc de oameni care prigonesc pe creştini, căci unii dintre aceştia erau acei geloşi de care aminteam şi care au luat măsuri împotriva fraților de mai sus.

Totuşi Domnul a lucrat mult în timpul acela de libertate. Ca pe vremea biruinței lui Ghedeon, cînd mulți care trecuseră la duşman sau se ascunseseră prin crăpăturile stîncilor, acum s-au unit cu cei victorioşi; la fel s-a întîmplat şi în România. Mulți care în timpul dinainte de comunişti cînd ortodocşii au închis bisericile Nou Testamentale, au trecut la religia ortodoxă ca să nu-şi piardă serviciul, sau nu au mai mers la biserică de frică, acum au înviat din nou.

În acest timp, cu puținii frați şi surori din sat am format un cor care a avut succes la unul din concursurile de care vorbeam mai sus.

Săptămîni de-a rîndul eram în misiune prin sate pe lîngă un frate evanghelist, avînd în fiecare seară evanghelizare.

Îmi aduc aminte cum într-o zi de tîrg de țară în comuna Gurahonț, am pus o ladă într-o căruță pe care m-am urcat şi am vestit Cuvîntul lui Dumnezeu la o mulțime de oameni care au venit de prin sate la tîrg, lucru nemaiîntîlnit de atunci în România.

Tineri intelectuali ne uneam să vizităm cîte o biserică, după care în zilele următoare făceam excursii, cu mare cîştig spiritual cît şi o destindere fizică. Eram în vacanță.

Am participat la înfiinţarea şi deschiderea unei biserici în comuna Tomeşti în Munţii Apuseni, care apoi a avut o dezvoltare frumoasă. Nu ne deranja nimeni, decît preoţii ortodocşi cîteodată instigau jandarmii împotriva noastră, dar fără succes.

În anul 1947, după ce am terminat şcoala şi m-am căsătorit, am fost chemat de fraţi într-o comună mare, Bonţeşti, de pe Valea Crişului Alb, unde am avut o perioadă de evanghelizare de o lună de zile, seară de seară. Harul lui Dumnezeu şi puterea Lui au fost mari. În fiecare seară localul bisericii era neîncăpător. Multe suflete s-au întors la Domnul, chiar dintre cîntăreţii de la biserica ortodoxă şi unele dintre femeile cele mai evlavioase ortodoxe. Mă mir şi acum de puterea lui Dumnezeu. Eram tînăr şi fără experienţă. Nu aveam timp să mă pregătesc peste zi căci eram mereu chemat prin familii, iar seara ţineam serviciul singur, asistat doar de cîte un frate care dicta cîntările, şi de cor. Vorbeam cîte 40 minute şi o oră. De multe ori poporul nu voia să plece acasă, şi eram nevoit să vorbesc în continuare. Nu era o greutate căci Domnul îmi dădea ce să vorbesc. După o lună de zile, cînd tocmai simţeam îndemnul lăuntric să plec de acolo, au venit jandarmii chiar în aceeaşi zi să-mi spună să plec, dar într-un mod politicos. Desigur au venit la insistenţele preotului. Le-am spus că nu e cazul să mă poftească să plec, căci eu şi aşa eram hotărît să plec înainte de a veni ei.

În anul 1948 am plecat să-mi fac stagiul militar în capitală, la Bucureşti. Domnul a fost cu mine şi acolo, ajutîndu-mă să am parte de un serviciu uşor şi de mare trecere înaintea comandantului. Încă din prima zi am primit bilet de voie permanent de ieşire în oraş, fiind învăţătorul şcoalei de alfabetizare din regiment cît şi a celei de limba romînă. Acest fapt mi-a dat posibilitatea să merg la biserică nu numai duminica, ci şi peste săptămjnă, continuînd lucrarea în mijlocul tineretului ca la Arad de unde aveam deja experienţă. Avînd un rol educativ, în mod automat am făcut parte din biroul politic al regimentului care se ocupa cu educaţia, deşi nu eram membru de partid (comunist). Pe lîngă acestea eram funcţionar la biroul de cadre, cîştigîndu-mi mare simpatie la ofiţeri şi la colegii, camarazii mei. Cuvîntul lui Dumnezeu însă este adevărat. Apostolul Pavel spune clar, „Dealtfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Christos Isus vor fi prigoniţi“ (II Timotei 3:12).

Cu toată simpatia şi trecerea de care mă bucuram, într-o bună zi sînt strigat pe nume împreună cu alţi camarazi – unii credincioşi, alţii necredincioşi – şi puşi să ne facem bagajul. Eram siguri că vom fi trimişi la canal. Pe vremea aceea se construia canalul Dunărea-Marea Neagră, unde erau trimişi toţi refractarii la politica partidului şi unde au fost sacrificate multe vieţi omeneşti.

Era primul act de intimidare prin care fiara îşi arăta colţii. Am fost plin de bucurie că am din nou ocazia să sufăr pentru Domnul, deşi tremuram de frig, căci era iarnă, încît un alt camarad care făcea pe marele politician înainte de acest eveniment şi care era trecut printre cei condamnaţi îmi zice, „Cum, dumneata zîmbeşti?“ (el plîngea). „Da,“ i-am răspuns. „Eu am un Dumnezeu care e cu mine şi acum. Aceasta îmi e de ajuns.“ Comandanţii, şi în special comandantul politic, care şi el

avea profesia de bază învățător şi care ținea la mine, erau trişti compătimindu-mă, necăjiți că prin ei s-a dat şi numele meu pe o listă care s-a trimis cu mult timp înainte la Comandament, fără să ştie pentru ce. Se simțeau vinovați, deşi nu urmăriseră lucrul acesta. Le-am spus să nu-şi mai facă probleme căci aşa a trebuit să fie.

Minunat e Dumnezeul nostru! E adevărat că am fost dus la canal, dar nu la canalul Dunărea-Marea Neagră, ci la un alt canal ce se făcea tot cu pedepsiți, Canalul Casa Scînteii. Domnul a fost şi acolo cu mine.

Dacă la unitatea de instrucție am avut trecere şi libertate, aici acestea au fost mai mari. Comandantul detaşamentului de lucru m-a numit şeful brigăzii de intelectuali: profesori, medici, ingineri, etc., care erau folosiți la muncile de birou. În acelaşi timp am fost

şi aici învățătorul şcoalei de alfabetizare şi de limba romînă. Cînd dimineața brigăzile erau repartizate la lucru, eu rămîneam fără oameni care se împrăştiau la birouri. Mă retrăgeam şi eu în sala mea de clasă, unde încuiam uşa şi făceam din ea cel mai sfînt loc de părtăşie cu Dumnezeu şi locul meu de instruire în Cuvîntul lui Dumnezeu. Aici citeam Biblia şi scriam toate gînduriule pe care mi le dădea Domnul.

Frumusețea şi harul însă erau mai mari. Fiind în postul şi în poziția pe care o dețineam, aveam posibilitatea să apăr pe frații mei ori de cîte ori se făcea percheziție, fie că-i anunțam dinainte să-şi ascundă Bibliile şi cărțile religioase, fie că făcînd parte din echipa respectivă mă făceam că nu le văd. Sau dacă totuşi se lua la vreunul, aranjam cu cel de la biroul politic să i-o dea înapoi. Domnul mi-a dat harul ca să profit de ocazie, seara în dormitor, cînd colegii îmi puneau unele întrebări, să răspund la ele şi, încetişor, să ajung să le vestesc Evanghelia. La fel şi celor de la şcoala de alfabetizare şi de limba română. Fiind proaspeți şi toți aduşi aici ca pedepsiți, nu aveam încă spioni printre noi. Barăcile fiind lîngă rîul Dîmbovița într-o grădină mare ce se mărginea pe de o parte de-a dreptul cu rîul, în fiecare seară împreună cu ceilalți credincioşi din toate grupările, aveam aici locul celor mai minunate adunări de părtăşie în Cuvîntul Domnului şi în rugăciune. Duminica şi în unele seri de peste săptămînă luam parte la serviciile religioase de la bisericile baptiste, predicînd de mai multe ori şi în mai multe biserici Cuvîntul lui Dumnezeu, avînd posibilitatea să mă îmbrac în haine civile.

Am terminat armata în anul 1950.

CAPITOLUL 17

Fiara începe să-şi arate colții, fascinîndu-i pe mulți

Începînd cu anul 1949, partidul comunist din România a început să intre în puteri depline. Regimul a început să-şi arate adevărata lui față, aceea de a distruge şi împiedica tot ce e sfînt, orice lucrare a lui Dumnezeu şi pe cei ce-L propovăduiesc.

Tot atunci s-a început colectivizarea, adică luarea proprietății personale a țăranilor sub frumoasa lozincă a „lichidării moşierimii“. Paralel cu aceasta, s-a introdus o metodă de pedeapsă prin lucru. Oricine nu se supunea la colectivizare, sau îşi arăta nemulțumirea într-un fel oarecare era trimis la canalul Dunărea-Marea Neagră, un loc de teroare şi de groază care a avut zeci de mii de victime. Sub această amenințare partidul a lucrat în voie.

Metodele care le-au folosit cu credincioşii au fost foarte iscusite, aşa cum sînt metodele Satanei dintotdeauna. Mulți frați care nu s-au ținut strîns de Domnul au fost ademeniți să creadă o minciună. Tragedia este că au căzut victimă conducătorii religioşi din acea vreme. E adevărat şi aceasta că mai tîrziu chiar autoritățile au ajuns să numească pe conducătorii religioşi, sau în cel mai bun caz să aprobe sau dezaprobe o persoană aleasă de biserică. Totuşi lipsa de veghere a fraților şi nesprijinirea lor pe Domnul a dat naştere la aceste amestecuri dinafară. Cel puțin aceasta a fost situația la baptişti, care dețin cel mai important loc între denominațiile Nou Testamentale din România.

Oamenii partidului ajung la conducerea cultului

Unii dintre frați erau prieteni cu conducătorii partidului, iar unii au fost convinşi să se facă membrii de partid.

Pentru a cîştiga protecția pentru frați şi pentru biserici de la conducerea de stat, frații de la conducerea bisericilor, frați cu renume, au indicat a fi aleşi la conducerea cultului, la Uniune şi la Comunități aceşti prieteni ai conducătorilor de partid sau chiar membri de partid. Masa de credincioşi, în naivitatea şi lipsa lor de veghere, mai ales că erau influențați de frații cu renume, au consimțit la alegerea lor.

Aşa s-a întîmplat că la conducerea Uniunii Cultului Baptist din Romănia au ales pe Ioan Rusu, un frate care era prieten din copilărie cu preşedintele Republicii de atunci, Dr. Petru Groza. La comunitatea de Arad, cea mai mare comunitate din țară, au ales pe „fratele“ Ilie Dudău care era un membru convins al partidului comunist. Pe lîngă faptul că erau membri de partid, aceşti oameni nu aveau nici o viață spirituală. Ce a decurs din aceasta vă puteți închipui, de altfel au spus-o însăşi evenimentele ce au urmat.

S-a încălcat Cuvîntul lui Dumnezeu, care zice: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi. Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?“ (II Cor. 6:14) Dar s-a nesocotit de asemenea slava lui Dumnezeu şi autoritatea Sa asupra Bisericii, ajungîndu-se la sprijinul şi protecția oamenilor.

Mă doare mult că trebuie să scriu aceste lucruri, mai ales că unii dintre frații care au contribuit la aceste stări de lucruri – fără să-şi dea seama ce fac – trăiesc şi sînt frați cu renume. Dar trebuie să spun adevărul, căci altfel istorisirea mea n-ar avea nici o valoare şi poate aceste experiențe vor fi folositoare altor țări şi altor frați.

Nu vreau să minimalizez răul pe care Satan şi cu oamenii lui l-au făcut credincioşilor din România, căci de la el vin toate relele, dar vina e a noastră că i-am dat loc. Satan ca şi firea pămîntaescă: nu se vor schimba niciodată, dar credinciosul a fost eliberat de sub puterea lor şi e chemat să trăiască în ascultare de Dumnezeu.

„Diotref îi dă afară pe fraţi"

Aşa s-a făcut că ajungînd la conducere aceşti zişi fraţi, oameni ai partidului, n-au mai servit interesele Domnului şi ale fraţilor, ci pe ale partidului şi ale lumii, tîrînd în mod subtil frăţietatea într-un jug şi o robie din care nici acum n-a scăpat.

Ce e mai trist, aceşti conducători se dădeau drept cei mai devotaţi credincioşi şi apărători ai cultului baptist, fiind gata să dea afară pe oricine s-ar arăta abătîndu-se de pe linia lor, invocîndu-le tot felul de lucruri neadevărate, ca şi conducătorii religioşi de odinioară. Astfel, prin 1951-52 au dat afară pe cei mai buni fraţi din bisericile din Arad, ca apoi aceştia să fie puşi sub acuzaţie, oricine ar mai avea legătură cu ei să poată fi declarat vinovat şi să aibă aceeaşi soartă cu a lor.

CAPITOLUL 18
Amestecul partidului în treburile Bisericii

Prin aceşti conducători religioşi autorităţile au făcut tot ce au vrut, ele rămînînd în umbră şi apărînd în acelaşi timp ca cele mai drepte şi liberale din lume.

Primul lucru care l-au făcut şi l-au avut mereu în vedere a fost să schimbe predicatorii şi conducătorii bisericilor. În locul celor ce erau neînduplecaţi în ascultarea de Domnul au pus oamenii lor, pe care i-au pregătit fie prin ademeniri, fie prin torturi. De multe ori, chiar pe predicatorii sinceri au reuşit să-i transforme în oamenii lor. E curios, dar şi dureros faptul, dar adevărat în acelaşi timp, că dintre cei pe care i-au dat afară au reuşit să recruteze pe un predicator de la cea mai mare biserică. Cu ce preţ însă o poate dovedi chiar părul lui încărunţit înainte de vreme.

O mică paranteză la schimbarea păstorilor

Trebuie să spun că şi aici unii din fraţii păstori cu renume au dat apă la moara comuniştilor, tot prin nesocotirea Cuvîntului lui Dumnezeu. Astfel, de unde înainte, pînă prin 1946-47, predicatorii în bisericile baptiste din România erau cei aleşi de Domnul şi de biserici, pe baza vieţii lor şi a darurilor Duhului Sfînt, după această perioadă, vrînd să ridice omeneşte prestigiul bisericilor punînd ca păstori numai oameni cu pregătire teologică, aceşti fraţi cu vază, au lansat teoria că numai cei cu seminarul pot să fie pastori şi ordinaţi. În felul acesta au desfiinţat preoţia universală, despărţind poporul în laici şi cler, călcînd în picioare Cuvîntul lui Dumnezeu. Trist este că şi acum se menţin pe linia aceasta.

Partidul, mai bine zis nu partidul, ci Satan care era în umbră, a profitat de

această abatere de la Cuvîntul lui Dumnezeu atunci cînd au fost schimbați păstorii. Bisericile nu au putut să se apere, căci veneau cu justificarea: „Nu noi, ci conducători voştrii au spus că numai cei cu seminar pot fi pastori.“ În felul acesta au reuşit să facă două lucruri: şi-au pus oamenii lor şi au scos din funcție pe frații buni păstori dar care nu aveau seminarul.

Au fost închise o mulțime de biserici, făcîndu-se ceea ce s-a numit „arondarea.“ Au schimbat chiar şi pe frații cu seminar care erau buni credincioşi, căutîndule diferite acuzații ca să-i poată discredita.

De multe ori şi-au ales oamenii care să le facă jocul dintre cei mai buni oratori, derutînd pe mulți credincioşi care erau atraşi de oratorie, fără să urmărească viața celor care predică. Aceasta a dus la lupte şi dezbinări între frați: unii care erau alipiți de Domnul şi nu puteau accepta amestecul lumii, chiar dacă venea prin cei mai buni predicatori (oratori), alții urmărind doar predica.

S-au interzis adunările tinerilor şi ale altor grupuri de credincioşi, mai întîi cele din biserici, apoi cele de prin case, spunînd că toți aceştia ce se adună sînt prieteni cu cei excluşi şi că se adună să facă politică.

S-au interzis vizitele la alte biserici, rămînînd doar acelea ce aveau autorizație de la conducere, pe considerentul că s-ar strecura doctrine greşite.

S-au suspendat adunările bisericii de peste săptămînă şi de duminică după amiază şi seara, rămînînd doar cele de duminică dimineața.

Unele formații muzicale din biserici au fost înlăturate, instrumentele muzicale – în special cele de suflat – fiind desființate pe diferite considerente ca apoi să fie date căminelor culturale din sate care le foloseau la sălile de dans.

Au fost introduse autorizațiile de predicator (pastor). Numai cine avea autorizație putea să predice, iar aceste autorizații sau carnete s-au eliberat numai celor confirmați, gata de a asculta de toate directivele partidului. Totuşi aceste dispoziții din urmă, de a se ridica să predice numai cei cu carnet, nu au fost luate în considerare de cei mai mulți frați, deoarece pastorii numiți au fost prea puțini pentru a face față la toate bisericile. Totuşi dispoziția a rămas, putînd fi în orice moment capăt de acuzare pentru cineva neagreat ca nesupunîndu-se dispozițiilor autorităților. Natural că în aceste situații mulți dintre frați au văzut mîna neagră a vrăşmaşului şi nu s-au putut încadra în aceste dispoziții, contrare Cuvîntului precis al lui Dumnezeu. De fapt o vedeau aproape toți, dar puțini au avut curajul să reziste şi să se împotrivească. Printre aceştia din urmă am fost şi eu.

CAPITOLUL 19
Toți m-au părăsit, dar Domnul a stat lîngă mine

Nu am fost exclus din biserică, deoarece nu mi-au putut găsi nici o acuzație față de biserică. Dar conducătorul comunității de Arad, preşedintele de care spuneam mai sus, m-a acuzat în scris la organele Securității Statului ca unul care mă ocup

intens de tineri, ca unul care în felul acesta nu merg pe linia partidului şi sînt „periculos“.

Atît tinerii cu care mă adunam la rugăciune şi studiu biblic (părtăşie), cît şi biserica, aflînd că sînt pîrît la securitate s-au temut să mai strîngă rîndurile cu mine, mai ales că s-a spus că sînt prieten cu cei excluşi, astfel că n-am mai putut activa în biserică, nici să mă mai adun cu fraţii la părtăşie. În acelaşi timp, în biserică în slujbe oficiale au fost înscăunaţi (aleşi) oameni care nu numai că erau vînduţi, dar unii trăiau de-a dreptul în păcate mari. În asemenea condiţii, cu mare durere am stat acasă un an întreg, fără să mă duc la altă biserică sau grupare pentru a nu face vreo schizmă religioasă.

Ceilalţi fraţi buni, prieteni ai mei daţi afară din bisericile baptiste, din cînd în cînd se adunau cu mare frică, fiind urmăriţi îndeaproape.

Ca să vă puteţi da seama îm ce stare era biserica şi în ce împrejurări a fost adusă, amintesc doar atît că, într-un an de zile cît am stat acasă nu am fost vizitat decît de un singur frate, şi de acesta numai în mod suspicios, deşi eram un membru activ al bisericii, precum şi în comitetul ei de conducere.

Adunarea celor scoşi afară din tabără

Prin anul 1953 a venit la Arad un frate credincios din Bucureşti, Aurel Popescu, pe care l-am întîlnit pentru prima oră în casa unuia dintre fraţii excluşi şi care mi-a rămas bun prieten pînă acum. Acesta ne-a zis, „ Măi fraţilor, de ce staţi răzleţi pe acasă şi nu vă adunaţi pe principiul Eclesiei, a Adunării lui Dumnezeu aşa cum o găsim în Noul Testament?“ Cuvintele acestea ale lui, precum şi altele, le-am primit ca din partea lui Dumnezeu. Îndată după aceea nu am mai pregetat, ci ne-am adunat ca Eclesia (Adunarea) lui Dumnezeu, aparţinînd numai Lui, independentă de alte culte, independentă de Stat, căutînd să petrecem aşa cum au petrecut primii creştini, singura autoritate şi indreptar fiind Domnul şi Cuvîntul Lui.

Ne adunam prin case, cînd la unul, cînd la altul, pentru a scăpa de urmărirea securităţii. Cum la unii dintre noi însă le era frică, am pus la îndemînă pentru adunare casa mea cu orice risc. E adevărat că eram şi pregătit pentru a fi arestat în orice clipă. Aceasa însă nu s-a întîmplat decît după vreo cinci ani, în 1958.

Între timp ne-am mutat la un alt frate care se aduna cu noi, provenind de la cultul Creştini după Evanghelie, care avea autorizaţie de adunare pentru casa sa. Aici am funcţionat sub denumirea oficială de Creştini după Evanghelie, din cauza autorităţilor, dar înlăuntrul nostru nerecunoscînd alt nume decît acela de creştini şi nici altă autoritate decît aceea a Domnului.

O perioadă de pace şi edificare, fără să ştim de furtuna care urma

Minunată a fost această Eclesie în care Domnul ne-a adunat, ne-a zidit şi ne-a crescut pe noi şi pe copiii noştri. Am fost în multe biserici pînă atunci şi de atunci, la multe grupuri cu minunaţi credincioşi copii ai lui Dumnezeu, în care am văzut

prezența Lui, de care ne-am bucurat. Ceea ce Domnul ne-a dat în acei patru sau cinci ani însă nu am mai văzut nicăieri. Nu a fost şi nu e un merit al nostru.

Nici nu am făcut-o ca o sfidare a altor frați sau biserici sau ca să arătăm ce putem noi, căci aşa cum am arătat mai sus, împinşi de împrejurări, dar sub mîna călăuzitoare a Domnului am ajuns acolo.

Ce am putut constata e că atunci cînd cineva se deslipeşte de ce e omenesc şi se alipeşte numai de Domnul, ascultînd în totul numai de Cuvîntul Lui, fără să-l intereseze ce zic oamenii sau chiar frații, primeşte binecuvîntarea Domnului şi plinătatea făgăduințelor Lui în toate privințele, indiferent cît ar fi el de slab.

Prezența lui Dumnezeu era totul între noi. Nu aveam un program stabilit dinainte pentru adunare. Eram adunați în jurul Domnului care ne era de ajuns şi care Se îngrijea de felul în care trebuia să petrecem, care cunoştea nevoile celor ce se adunau, care cunoştea inimile şi viața lor.

De obicei începeam cu rugăciune, dar tot aşa de bine putea unul să înceapă o cîntare, sau să spună o experiență pe care a făcut-o Domnul prin el, sau să citească un text din Biblie. Nu eram robii nici ai rugăciunii, nici ai predicii, nici ai programelor, ci ai Domnului. Aşteptam liniştiți şi chiar curioşi să-L vedem pe Domnul, să-L auzim pe El, printr-un cuvînt, printr-o rugăciune, printr-o cîntare etc. Nu ne pripeam şi nu ne îngrijoram. Stăteam de multe ori în tăcere, cînd nimeni nu avea ceva de spus, nu ca în multe adunări pe unde am fost, unde Domnul ar fi avut ceva de spus, dar omul se băga să umple timpul cu strălucirea lui într-un fel sau altul, sufletele însă rămînînd goale.

Căutam să respectăm în totul felul redat de Cuvîntul lui Dumnezeu pentru adunare, fără să ne temem că dacă lăsăm pe oricine să vorbească în biserică s-ar produce haos. Ne încredeam în prezența Domnului şi în călăuzirea Sa. Şi fiindcă ne sprijineam pe El şi am lăsat toate problemele în grija Sa, El şi-a dovedit credincioşia Sa. E adevărat că de multe ori voia şi firea veche să se arate, dar era demascată în aşa fel încît cel ce nu veghea trebuia să se pocăiască, roşind de ruşine. Cîteodată veneau unii frați din afară cu diferite gînduri. La fel erau demascați. Niciodată adunarea n-a putut fi tulburată de nimic. Unii dintre cei ce veneau printre noi au trebuit să se pocăiască adînc, mărturisind păcatul lor pe care Domnul l-a scos la iveală. Noi nu l-am fi cunoscut niciodată. Nu ne mai venea să ne despărțim. De multe ori stăteam nopți întregi.

Cina Domnului îşi avea locul ei şi celebrarea ei săptămînal, aşa cum a rînduit-o Domnul, timpul acesta de adunare fiind cel mai intim şi mai înalt din punct de vedere spiritual.

O mare influență a avut această adunare asupra copiilor noştri, care aşteptau cu drag să ne adunăm, primind şi ei de la Domnul partea lor. Cu drag îşi amintesc şi acum de această adunare, în care au învățat multe lucruri! Efectele acestei adunări erau mari asupra familiilor noastre în general. Nu eram frați şi credincioşi numai la biserică, ci în toate problemele vieții. Nevoile unuia erau nevoile şi lipsurile tuturor.

Durerea unuia era durerea întregii adunări; dar şi bucuria unuia era bucuria tuturor.

Multe suflete s-au întors la Domnul, iar unii care voiau să se alipească de noi cu gînduri rele erau demascaţi, Domnul păzindu-ne de orice infiltrare străină.

Erau recunoscute şi ieşeau minunat în evidenţă darurile cu care Domnul înzestrase pe unii şi pe alţii, deşi eram puţini faţă de alte biserici – doar vreo 35. Aveam presbiteri, învăţători, prooroci, evanghelişti.

Femeile nu învăţau în biserică, dar nu se plîngea nici una de acest lucru.

Prezenţa Domnului şi trăirea în ascultare de El dădeau loc la un belşug de har şi binecuvîntări. Fraţi din toate părţile veneau să ne vadă. Noi făceam vizite la fraţii din bisericile din jurul Aradului şi în toată ţara, la orice grupare Nou Testamentală, în special la baptişti, care ne primeau cu toată dragostea, în ciuda dispoziţiilor scrise pe care le primiseră din partea conducătorilor religioşi. De fapt nu aveam nimic împotriva doctrinei lor, care e sănătoasă. Faptul că aparţineam numai de Domnul, nu de vreo religie, precum şi mărturisirea acestui fapt, ne deschidea uşi la toate grupările religioase de care am spus, cu excepţia conducătorilor. Ştiau toţi că nu aveam de gînd să atragem pe nimeni la noi, doream doar să se alipească de Domnul. Am ajuns în legătură cu fraţi binecuvîntaţi şi din alte ţări: Ungaria, Elveţia, cu fraţi ca: Dr. Kiss Ferencz, Pocsi Ferencz, Ungar, etc.

Dacă bucuria şi progresul nostru a făcut pe mulţi fraţi să se bucure, în acelaşi timp la unii, şi în special la conducători, a stîrnit gelozia şi invidia care, încurajate de ura autorităţilor locale, ar fi fost în stare de mult rău, dacă Domnul n-ar fi fost scutul nostru. El a închis gura leilor, care n-au putut să ne facă nimic decît atunci cînd a îngăduit Domnul. Singurul lucru pe care au putut să-l facă în acel timp a fost să scrie despre noi tot felul de învinuiri la securitate, să atragă atenţia fraţilor să nu ne mai primească şi să ne bîrfească. În ce priveşte securitatea, nu s-a sfiit să-şi încerce otrava şi în mijlocul nostru. Pe doi fraţi dintre noi au căutat să-i facă, prin mijloacele lor, vînzători, dar n-au reuşit. Pe unul dintre ei, chiar presbiter, l-au torturat zile şi nopţi de-a rîndul, pînă cînd în ultimă instanţă l-au dus pe un cîmp necunoscut legat la ochi sub ameninţarea cu moartea. Domnul i-a dat harul şi puterea să fie gata să moară pentru El. În asemenea împrejurare nu au avut ce să-i facă şi l-au lăsat. Bineînţeles că în acest timp ce-l presau şi-i cereau rapoarte, el ne spunea totul nouă.

Celălalt frate a fost paralizat ca să nu mai vină între noi, ca să nu mai aibă ce raporta. Noroc că încercarea cu el a fost tocmai înainte de arestarea noastră.

Această adunare şi lucrare minunată a ţinut nu o lună, nu două ci ani de zile şi ar fi continuat aşa mult timp, dacă nu ne-ar fi arestat, pe majoritatea bărbaţilor din biserică.

Nu pot să închei acest capitol fără să spun cîteva cuvinte de cercetare:

E o ruşine şi o nesocotire a harului lui Dumnezeu, ca într-o ţară liberă cum e America, pînă acum, credincioşii adevăraţi să nu trăiască într-o astfel de biserică (Eclesie), ci să se lase încătuşaţi de atîtea forme reci şi oficiale în care domină

omul. Chiar dacă sînt o mulțime de credincioşi sinceri în aceste biserici, ei trebuie să se supună la tot felul de obiceiuri şi rînduieli – unele nescripturale – hrăniți de multe ori cu roşcovele înțelepciunii şi ale eforturilor omeneşti, în loc să fie în păşunile mănoase ale Bunului Păstor care, prin prezența Sa recunoscută şi trăită, prin ceea ce dă fiecare mădular al trupului, să crească spre zidire.

Nu vom regreta noi oare atît de mult că am risipit timp şi energii în ceva care nu se potriveşte cu viața şi învățătura Domnului şi a sfinților apostoli şi credincioşi de la început? Nu vom regreta noi că am dat omului ascultarea şi cinstirea care trebuia s-o dăm numai Domnului?

CAPITOLUL 20
Dezlănțuirea furtunii

Starea de pace de care ne bucuram, de har şi de biruință în mărturisirea Cuvîntului peste tot prin țară, cît şi faptul că frații creştini după Evanghelie prin fratele Alecu Panaitescu din Ploieşti ne eliberaseră o autorizație legală pentru adunare, ne luase gîndul de la orice primejdie. De altfel, împuternicitul cultelor din Arad, un om de bine, un fost învățător, ne vizita din cînd în cînd fără să-şi arate vreo nemulțumire într-un fel sau altul.

Totuşi în timpul acesta preşedintele comunității baptiste din regiunea Arad, Ilie Dudău, ajutat de alte cozi de topor, ne pîrau mereu la securitate, acuzîndu-ne că sîntem disidenți, că ne adunăm să facem politică, să conspirăm să schimbăm regimul, etc. Toate aceste acuze au stat la dosar pînă în decembrie 1958 cînd, potrivit obiceiului partidului de a băga groaza în oameni din cînd în cînd spre a-şi impune puterea, s-a pornit în România un val de arestări, fiind atinşi în felul acesta oameni influenți din toate domeniile şi straturile sociale.

Acest val de arestări a lovit şi cuibul nostru cald, împrăştiind dintr-odată toată biserica şi lăsînd în urmă o mulțime de orfani şi văduve.

Închisoarea înainte de proces – ancheta

Voi încerca acum să redau în parte cele petrecute în închisoare. Spun în parte, deoarece filmul complet nu se poate reda, oricît aş încerca eu aici. Veți avea ocazia, dacă doriți, să-l vedeți în cer. Acum voi aminti doar cîteva lucruri, ca să puteți cunoaşte pe de o parte puterea harului lui Dumnezeu care-i ține pe ai Săi potrivit făgăduințelor Sale, iar pe de alta vicleniile şi planurile Satanei de a-i distruge pe credincioşi şi pe om în general, manifestate prin acel sistem politic groaznic, care la suprafață pare atît de acceptabil şi de binevoitor, dar care după ce te-a prins în mrejele lui nu mai ține cont de nimic şi distruge tot ce e bun în tine şi în jurul tău, căci în spate e Satan.

Din maşina în care am fost luat de acasă legat la ochi, deşi era noapte, lucrurile întunericului făcîndu-se la întuneric, am fost introdus într-o cameră a securității

unde am fost dezlegat la ochi şi lăsat singur fără să mi se spună nimic.

Dimineaţa, la ziuă, din nou am fost legat la ochi şi aruncat într-o dubă, unde după semnele particulare fiecăruia, tuşit, răsuflare, etc. am constatat că sînt şi ceilalţi fraţi din biserică, arestaţi şi ei.

Obosiţi, hărţuiţi, zgribuliţi de frig, legaţi la ochi şi înghesuiţi într-o maşină peste capacitatea ei, după zdruncinăturile suferite, probabil duşi pe drumuri neasfaltate, am ajuns într-un sfîrşit la capătul călătoriei. N-am aflat decît într-un tîrziu că sîntem la Timişoara.

Tot legaţi la ochi, am fost coborîţi din maşină şi apoi duşi pe nişte scări undeva la subsol. Îmi dădeam seama după miros, după gemetele pe care le auzeam din cînd în cînd, că sîntem în închisoare. Aici am fost aşezat cu faţa la perete, deşi eram legat la ochi, şi ţinut aşa în picioare aproape pînă s-a întunecat seara. Cum eram doborît de atîtea împrejurări, la un moment dat am simţit că nu mai pot şi sînt gata să cad. Am zis, „Doamne, vezi că nu mai pot." În clipa aceea, deşi totul se petrecea lăuntric, fără să scot un cuvînt, am simţit ceva sub genunchi ce m-a făcut să cad. Era un scaun pe care cineva mi l-a pus sub mine şi pe care m-am aşezat. Minunat e Dumnezeul nostru!

Spre seară, tot legat la ochi, am fost dus în celula mea, după ce mai întîi am trecut prin camera de percheziţie unde mi s-au luat toate lucrurile personale: acte, portofel, obiectele metalice, cureaua de la pantaloni, şireturile de la pantofi şi orice alte articole de care te-ai putea folosi pentru a te sinucide sau pentru a-ţi face viaţa mai uşoară.

Aşa după cum o să vedeţi, o închisoare într-o ţară comunistă e cu totul diferită de cele despre care aţi citit în romane, sau cele pe care le aveţi în Statele Unite. Dumnezeu mi-a făcut harul să ajung într-o închisoare din Los Angeles, nu ca deţinut, ci ca un propovăduitor al Evangheliei, fiind chemat de unul din capelani pentru aceasta. Mărturisesc că am rămas uimit. Am zis fratelui, „Măi frate, dar aici la voi deţinuţii trăiesc mai bine ca mulţi oameni liberi în România." Ei au radio, TV, biserici pentru închinăciune şi unde se ţin servicii ca în orice altă biserică, cu cărţi de cîntări, cu Biblii. Biserica ce am găsit-o acolo era mai mare şi mai luxoasă decît cele mai multe biserici din Romînia. Au camere speciale pentru starea de vorbă cu capelanii, biblioteci, o mulţime de Biblii şi cărţi de literatură religioasă. Am primit şi eu de acolo o frumoasă Biblie ca unul proaspăt venit în America. Mi-era ruşine, dar îmi venea să-i zic fratelui, „ Frate, nu mi-ar strica să am şi ceva cărţi din acestea foarte bune pe care le aveţi aici". Ba mi s-a spus că deţinuţii au şi bazin de înot, posibilităţi de sport şi alte facilităţi. Bătaie sau presiuni fizice asupra cuiva ca să scoată adevărul la anchetă? Aşa ceva aici nu s-a pomenit.

Să vedem acum ce înseamnă o închisoare în Romînia:

Celula în care am fost întrodus era tot la subsol pe marginea unui coridor. Lungimea ei era exact cît lungimea unui pat de campanie. Lăţimea ceva mai mult decît a patului, permiţînd unui om să umble între pat şi perete. Un mic bec într-o

mică ferestruică deasupra uşii ce lumina coridorul făcea ca să pătrundă şi în celulă o lumină destul de obscură. Aceasta mi-a fost locuința de unul singur o perioadă de 60 de zile.

Primul lucru pe care l-am dorit ajungînd în celulă a fost să mă întind pe pat şi să fiu lăsat liniştit. Dar vocea gravă a gardianului m-a anunțat: „Sub nici un motiv n-ai voie să dormi sau să stai culcat.“ Mi-am zis, „N-o să mă vadă el, căci închide uşa şi aud zdrăngănind fiarele cînd o deschide şi mă trezesc“. Dar după ce a plecat, am constatat cu durere că uşa avea o mică gaură – un vizor cu deschiderc din exterior spre interior care se închidea pe dinafară şi prin care mereu eram urmărit ce fac. Chiar dacă ai fi avut posibilitatea să dormi, cu greu ai fi reuşit la început. Pe marginea coridoarelor erau sute de celule care mereu se deschideau şi se închideau, zdrăngănitul fiarelor, al porților pătrunzîndu-ți şi înfiorîndu-ți tot trupul. Pe deasupra, urletele gardienilor, gemetele deținuților, toate te copleşeau.

Pe pereții celulei era istoricul locatarilor ei, zgîriat cu unghia. Unii, probabil ca să nu uite în ce dată sînt, neavînd calendar, îşi însemnau pe perete zilele lor de groază. În tr-un loc erau patru liniuțe, ceea ce însemna patru zile. În alt loc zece, într-altul douăzeci. Am început să mă îngrozesc. Să stau douăzeci de zile singur într-o celulă ca aceasta? Îmi părea o veşnicie. Nu ştiam că şederea mea aici o va depăşi pe a tuturor care au stat aici şi şi-au însemnat zilele pe perete. Diverse nume erau însemnate. Unele îmi erau cunoscute. Era şi un nume al unui coleg de şcoală, care fusese închis cu cîțiva ani în urmă şi despre care nu se mai ştia nimic.

După ce s-a înoptat, am fost dus la anchetă, tot legat la ochi. Dar de data aceasta şi în continuare în loc de un şal care ni se punea pe ochi, am fost obligați să punem pe ochi nişte ochelari, dar nişte ochelari negri prin care nu vedeai nimic şi care erau foarte bine fixați pe ochi.

A fost prima mea anchetă de care mi-a fost foarte frică. Auzisem eu de la alții chinurile la care te supun în timpul anchetelor ca să te facă să declari aşa cum vreau ei. Printre alte schingiuiri, auzisem că e şi aceea de a-ți smulge unghiile. Nu ştiu de ce, dar parcă de aceasta mă îngrozeam mai mult.

Ancheta se făcea într-o altă clădire la etaj. Vă puteți închipui ce am simțit eu pe drumul acesta: Prima dată prin labirintul de coridoare din beci, apoi printr-o curte unde ningea cu ploaie. După aceea în altă clădire. La fiecare pas mă aşteptam să dau peste schingiuitori. Am strigat înlăuntrul meu cu toată inima, „Doamne, scapă-mă. Apără-mă Tu de toată ceata aceasta de lei. Mă tem şi-mi tremură inima, dar mă încred în Tine“. Am urcat scările. Treceam pe lîngă birouri. Simțeam şi-mi dădeam seama de gradul birourilor. Fiindu-ți împiedicată vederea, ți se dezvoltă celelalte simțuri. La un moment dat am ajuns într-un birou unde îmi dădeam seama că sînt persoane cu grad mare. Mi s-au luat ochelarii, gardianul a plecat şi m-am pomenit într-un birou luxos, cu covoare persane, fotolii, iar în fața mea un domn îmbrăcat în negru.

„Vă salut, Domnule Moț“ mă salută el foarte amabil. „Luați loc şi faceți-vă

comod,“ mă grăieşte el din nou. Eu însă stăteam speriat şi îngrozit în mijlocul biroului. Văzînd el că rămîn tot speriat, mi se adresează mai de aproape: „Uitați-vă la mine, noi ne cunoaştem. Eu sînt prieten cu fratele dumneavoastră. Nu vă aduceți aminte de mine de cînd veneați la fratele dumneavoastră? Eu sînt maiorul Dumitraşcu, fostul comandant al Securității cînd era regiunea la Arad şi cînd fratele dumneavoastră era contabil şef acolo“. Abia atunci mi-a venit inima la loc şi, uitîndu-mă la el, l-am recunoscut.

Într-adevăr îl văzusem cînd mergeam pe la fratele meu. Ce se întîmplase ? Fratele meu, mai tînăr cu patru ani, aşa cum se obişnuieşte în România, la terminarea studiilor economice pe care le-a făcut a fost repartizat la Ministerul de Interne. Nici el şi nici eu – pe care mă întrebase ce să facă – nu ne-am dat seama ce înseamnă cu adevărat Ministerul de Interne într-o țară comunistă, căci era la începutul regimului şi mai ales că avea o slujbă administrativă. După ce a ajuns să fie încadrat, n-a mai putut scăpa, mai cu seamă că era un element bun, deşi necredincios. Din cauza mea însă, îndată după arestarea mea dorința de a scăpa de Securitate i-a fost împlinită căci a fost dat afară. Fac o remarcă aici în legătură cu arestarea mea: Deşi el era în securitate la centrul regional şi pe un post superior, n-a putut împiedica arestarea mea care era prinsă în planul divin. Iată ce s-a întîmplat: Cînd s-a făcut repartizarea echipelor pentru arestări, căci în noaptea aceea au fost sute de arestări, s-a atras atenția expres de către comandantul echipelor ca de mine să nu se atingă, doar să execute percheziția. S-a întîmplat însă că în ultimul moment au sosit ajutoare de la Bucureşti pentru multele arestări şi la echipa care a venit la mine a fost ataşat un căpitan din Bucureşti, căruia nu i se mai putea spune să mă cruțe. Acest lucru l-am aflat abia după eliberarea mea.

Revin la anchetă. Domnul mi-a făcut un har deosebit ca prima mea anchetă să fie făcută de un cunoscut, de unul care, din considerente față de fratele meu, s-a purtat cu mine foarte omeneos. De fapt e promisiunea lui Dumnezeu că nu îngăduie să fim ispitiți peste puterile noastre, iar eu eram foarte slab şi neexperimentat în privința anchetelor. L-am rugat să mă ia tot el la anchetă căci mi-e groază de alții. Mi-a promis că nu mă lasă la alții, dar totuşi nu l-am mai văzut de atunci, nu ştiu din ce motive. Ori el n-a vrut să intre la bucluc din cauza mea, ori superiorii lui şi-au dat seama că e prieten cu fratele meu. Cert este că nu l-am mai văzut şi Domnul a îngăduit aşa ca să văd că nu într-un om stă scăparea mea, ci în El.

A doua noapte, cînd am fost dus din nou la anchetă, nu m-am mai speriat, crezînd că va fi tot acelaşi anchetator, dar m-am înşelat. Totuşi, cred că numai din cauza slăbiciunii mele, Domnul a făcut să am tot timpul un anchetator omenos, un tinerel pentru care m-am rugat mult, căci mă durea inima de el cînd îl vedeam în ce loc e. Sînt sigur că şi acesta a ajuns victimă la securitate ca şi fratele meu şi ca mulți alții. Spun aceasta deoarece am văzut în el atîtea calități care n-au putut fi pervertite încă. Deşi avea toate acuzațiile formulate împotriva mea mai dinainte, pentru care el prin anchetă trebuia să scoată de la mine confirmarea acestora, nu

m-a forțat niciodată la aceasta. Stăteam de multe ori nevinovați unul în fața celuilalt. El prin manifestarea şi vorbele sale îmi dădea să înțeleg că e forțat la ceva pe care n-o poate definitiva, iar eu îi spuneam cu toată sinceritatea că nu sînt vinovat de toate acuzațiile ce mi se aduceau. Iar el îşi dădea seama că e adevărat. O singură dată s-a sculat în picioare şi m-a amenințat: „Ce, crezi că nu am şi alte mijloace cu care să te constrîng să spui tot ce vreau?" Şi avea, aşa cum a fost cu alții. Eu am pus mîna pe deschizătura cămăşii la piept şi am tras desfăcîndu-mi pieptul: „Poftim, Domnule, poftim, dacă vrei îți desfac şi inima şi vei vedea că nu este în ea decît adevărul". S-a speriat şi s-a potolit, schimbînd imediat tonul. Voiau cu orice chip să declar că ne-am organizat să luptăm contra regimului şi Statului, ca să ne poată condamna.

La ultima mea anchetă am asistat la o spălătură (muştruluială) pe care i-a făcut-o şeful lui cu privire la mine. „Ce, se poate una ca asta? Toți au încheiat ancheta, toți au reuşit să scoată ce trebuie, numai tu n-ai metode?" Mărturisesc că mi-a fost milă de el şi, după ce s-a dus şeful lui, la anchetă i-am spus, „Domnule locotenent, stați jos şi am să scriu tot ce vreți. Nu mai trebuie să-mi spuneți nimic. Înțeleg că situația dumneavoastră e mai tragică decît a mea. Dumneavoastră depindeți de ancheta aceasta, dar eu nu, căci soarta mea şi învinuirea, precum şi pedeapsa, au fost stabilite dinainte." Cred că dacă n-ar fi fost în postura în care era, m-ar fi îmbrățişat şi sărutat. Am înțeles aceasta de pe figura lui. Am nădejdea că în veşnicii îl voi vedea printre cei mîntuiți. Toată atitudinea lui din timpul anchetei, cînd n-am scăpat ocazia să-i vestesc Evanghelia, şi felul în care Domnul m-a mîntuit pe mine, precum şi atitudinea lui față de mine şi rugăciunile mele către Domnut mă îndreptățesc la această speranță.

N-aş putea să mă plîng în această perioadă decît de mine. Voi spune mai jos de ce. Nu spun că a fost uşor. În chipuiți-vă puțin: departe de ai mei, după care mă topeam de dor şi pe care îi lăsasem în cap de iarnă fără bani şi fără alimente. Singur într-o celulă aşa de mică, ai cărei pereți păreau că mă strivesc. Doar un păianjen îmi ținea tovărăşia. L-am îndrăgit şi l-am studiat mult. Mereu treaz şi în picioare sau pe şezut. Doar noaptea mă culcam. Dar atunci venea alt necaz. Din cauza frigului şi probabil a tensiunii, aveam nevoie să merg la toaletă şi nu puteam să merg pînă dimineața. Sufeream chinuri grozave. Mereu zdrăngănit de uşi, gemete, urlete, mereu în fiecare noapte anchetă, plus foamea. Totuşi zic, mă plîng de mine în acest timp că nu l-am folosit din plin aşa cum ar fi trebuit.

Toate cîte le îngăduie Domnul în viața noastră sînt ocazii minunate de a-I sluji. Mult mă rog Domnului să nu regret nici o ocazie în veşnicii. După ce am scăpat din închisoare, am regretat mult că nu am folosit în întregime şi la potențialul maxim cele 60 de zile ce le-am petrecut singur numai cu Domnul. Cît de mult, înainte de a fi în închisoare, doream clipele cînd puteam să stau singur numai cu Domnul, dar împrejurările, vîrtejul vieții, ocupația mă privau de această favoare, cînd iată că deodată vine ocazia şi n-o folosesc cum trebuie.

Iată care a fost necazul în cele 60 de zile: În loc ca de la început să spun Domnului, „Doamne, Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, că mi-ai făcut favoarea să sufăr, să fiu închis pentru Tine. Arată-mi cum pot să Te slujesc mai bine în această ocazie şi dă-mi putere să fiu la îndemîna Ta," am plîns ca un neghiob. Mereu spuneam Domnului „Doamne, scapă-mă de aici şi du-mă la familia mea. Tu ştii că nu sînt vinovat".

E adevărat că nu eram vinovat, dar trebuie numaidecît să fii vinovat ca să suferi pentru Domnul?

Abia după cîtva timp mi-am venit în fire, cercetînd Scripturile ce le aveam în minte şi inimă şi dînd de neprihănitul Iov. Am zis, „Doamne, dar pe acest om Tu Însuţi îl declari neprihănit şi iată ce a suferit, nu pentru păcatele sale, ci ca să-ţi araţi slava Ta." Mi-am adus apoi aminte de versetele pe care le-am primit tocmai din cartea sa (cap. 19) la plecarea de acasă. Imediat celula s-a umplut de bucurie şi a devenit un templu sfînt. Prezenţa Domnului m-a umplut aşa de mult încît am putut să cînt cu toată inima cîntarea:

Salvatorul meu îmi zice:
Ia-ţi crucea şi urmează-Mi Mie.
:Unde merge-I voi urma Lui:
Eu merg cu El oriunde-ar merge.
Merg cu El în Ghetsemani,
Merg cu El la judecată.
Har şi glorie îmi dă El,
Eu merg cu El oriunde-ar merge.

În această stare m-a aflat anunţul gardianului în dimineaţa cînd mi-a spus că trebuie să mă pregătească pentru judecată, pentru proces. Oricum te-ar fi tratat în timpul anchetei, totuşi acum voiau să pozeze ca oameni de treabă care te-au îngrijit şi tratat omeneşte.

Ceea ce a lucrat Domnul în viaţa mea în timpul celor 60 de zile cu greu aş fi putut învăţa în ani de zile de libertate. Abia acolo, stînd numai cu Domnul, mi-am putut da seama din nou cine sînt şi să-mi văd toate greşelile mele care altfel nu le-aşi fi văzut. Îmi venea să-mi cer iertare de la toţi: de la soţia mea, de la socrii mei care nu s-ar fi plîns niciodată de mine, de la fraţi, de la vecini, de la colegi, adică de la toţi cei cu care am vieţuit. Pentru toţi însă ceream Domnului să mă ierte şi să transmită în inima lor această atitudine şi dorinţă a mea. Stăteam înaintea Domnului în rugăciune zi şi noapte pentru fraţii eredincioşi, pentru colegi, pentru duşmani, pentru misionarii din ţară şi pentru cei din lumea întreagă. Cîteodată predicam. Aveam de la Domnul aşa gînduri inspirate pe care Îl rugam să le transmită cum ştie El fraţilor mei de afară. Melodii minunate îmi veneau în minte, cîntînd Psalmi şi Cuvîntul sfînt, dar pe care nu aveam cum să le înregistrez să rămînă. Totuşi cred că

ele au rămas undeva înregistrate. Aşa că socotesc pagubă nu timpul pe care Domnul mi l-a dat, ci nepriceperea şi necredinţa mea pentru o parte din timp.

CAPITOLUL 21
Judecata

În ziua de 16 februarie 1959, după 60 de zile, dimineaţa, tocmai cînd eram în culmea bucuriei, mulţumind din toată inima Domnului pentru harul care mi l-a dat să sufăr pentru El, se deschide poarta de fier a celulei şi gardianul mă anunţă: „Astăzi ai procesul. Vino repede să te duc la frizer să te aranjezi." Şaizeci de zile puteam să stau nebărbierit şi să par fiecum. Acum însă că ieşeam între oameni trebuia să par ca unul care iese de la pension şi nu de la închisoare şi suferinţă.

Cu toată inima am cîntat cîntarea „Unde merge-I voi urma Lui, Unde merege-I voi urma Lui, Unde merge-I voi urma Lui, Eu merg cu El oriunde-ar merge." Plîngînd de bucurie, am cîntat şi versetele următoare:

/: Cu El merg la judecată:/
Cu El merg la judecată,
Eu merg cu El oriunde-ar merge.

/:Har şi glorie îmi dă El:/
Har şi glorie îmi dă El
Eu merg cu El oriunde-ar merge.

Am fost scos din celulă echipat cu tot ce aveam, dar nu aveam decît hainele de pe mine cu care am fost arestat în 16 decembrie, şi de data aceasta pentru prima dată fără ochelarii orbi. Am fost condus într-o curte împrejmuită cu ziduri înalte, unde am fost pus cu faţa la perete, dar nu înainte de a observa şi pe fraţii mei care erau şi ei acolo.

Cînd am fost toţi adunaţi, ne-au urcat într-o dubă cu care ne-au dus la tribunalul militar. Eram aşa de plin de bucurie încît puţin mi-a trebuit să izbucnesc în cîntarea de la care am fost întrerupt cînd a venit gardianul să mă anunţe, „...Har şi glorie îmi dă El". Dar un frate de lîngă mine căruia i-am spus intenţia mi-a spus să tac să nu iasă rău.

În faţa tribunalului am fost scoşi din maşină unul cîte unul, sub privirile şi inimile care ne îmbrăţişau – ale soţiilor, fraţilor şi prietenilor, baricadaţi de gardieni. Se uitau la noi ca la nişte îngeri, iar noi tresăltam de bucurie. Ştiu atît că bucuria care am avut-o urcînd scările tribunalului pentru judecată a întrecut orice altă bucurie de pînă atunci.

În holul sălii de judecată unde stăteam aşteptîndu-ne rîndul, am uitat, sau nu am mai ţinut cont că însuşi comandantul închisorii e cu noi. Am început să mărturisesc Cuvîntul lui Dumnezeu care mi-l dăduse, şi nădejdea deplină în El cu toată

ura şi împotrivirea asupritorilor. Fraţii se uitau la mine, se uitau la comandant, care nu zicea nimic. Mare e puterea credinţei! Imobilizează chiar pe Satan!

În faţa plenului de judecată şi a sălii pline pînă la refuz de public, eram aşa de plin de puterea lui Dumnezeu încît aveam impresia că stau cel puţin cu o palmă deasupra podelei. Apărarea mea de fapt era o mărturie, mereu întorcîndu-mă către asistenţa din sală, care consideram că are mai mare valoare decît plenul, decît cei ce mă judecau.

Acuzaţia noastră ca grup era acea că sîntem o organizaţie religioasă numiţi „Moisişti", care am vrut să răsturnăm guvernul. Ne spuneau „Moisişti" deoarece între noi era şi fratele Vasile Moisescu, despre care am pomenit în paginile anterioare.

Acuzaţiile mele personale erau:

1. A făcut parte dintr-o organizaţie mistico-religioasă, după modelul primilor creştini.

2. A făcut propagandă religioasă în bisericile de pe Valea Crişului Alb (şi numeau bisericile).

3. A purtat discuţii duşmănoase la adresa regimului.

4. A simpatizat cu contrarevoluţia din Ungaria din anul 1956.

Ultimele două acuzaţii au fost comune tuturor condamnaţilor politici din acea vreme.

Pentru aceste motive am fost condamnat sub încadrarea: „Crimă de uneltire contra ordinii sociale" articolul 209 din Codul penal, la 17 ani muncă silnică, confiscarea întregii averi şi degradare civică pe viaţă.

Ceilalţi fraţi au fost condamnaţi la termene între 16 şi 25 ani. Numai un bătrîn profesor din Timişoara, ortodox, care tangenţial a ajuns în legătură cu noi, a fost condamnat la 12 ani.

Ne-au fost daţi şi advocaţi din oficiu. Unii dintre ei au avut curajul să ne apere – or, profesional cauza noastră era uşor de apărat căci eram nevinovaţi. Din punct de vedere al situaţiei politice din ţară era foarte grea, la avertizările preşedintelui au lăsat armele jos, socotind că e mai prudent aşa pentru ei.

De fapt, acuzarea şi condamnarea noastră era stabilită dinainte de anchetă de Bucureşti. Tot ce se făcea era doar o înscenare pentru a arăta „etica şi echitatea societăţii comuniste care ţine cont de lege şi de dreptate, pedepsind numai pe vinovaţi."

CAPITOLUL 22
Închisoarea propriu-zisă

Ceea ce fusese pînă la proces era şi se numea închisoare preventivă. În mod normal şi cinstit, prin proces unii aveau posibilitatea să fie eliberaţi ca nevinovaţi. Numai că aceasta se întîmpla foarte rar, numai cu ocazia unuia care se vindea să

intre în slujba autorităților ca informator sau trădător, de multe ori chiar a familiei sale, a tatălui sau a mamei sale. Abia acum începea adevărata închisoare.

Mă îngrozesc să scriu despre închisoarea din România care e mult deosebită de ce am cunoscut noi din cărți şi filme sau de cea din America, aşa cum am mai spus. În primul rînd, aceasta îmi aduce aminte de toate durerile şi suferințele îndurate, iar în al doilea rînd nu vreau să provoc frica la alți credincioşi care poate sînt în situația de a fi închişi.

Am avut cu noi oameni care au fost în război, cu toate tragediile lui: focul gloanțelor, lagăr, foame, frig şi mizerie, dar ce a fost în închisoare şi la munca grea unde am fost duşi a depăşit tot ce au suferit ei acolo.

Cu toate acestea, sînt împins pe de altă parte să vorbesc şi despre minunile lui Dumnezeu şi harul Lui, care au fost mai mari decît durerile, cum spune Domnul apostolului Pavel, „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrşită" (II Cor. 12:9) şi „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fie potrivită cu puterea omenească..." (I Cor. 10:13).

În greutățile obişnuite ale vieții, de multe ori spunem: „Nu mai pot." Eu zic să ne păzească Domnul de cît putem, căci e foarte mult. Apoi în viața liberă mulți fac nazuri la diferite mîncăruri şi împrejurări. În închisoare n-am mai văzut mofturoşi.

După proces, imediat, am fost conduşi toți din grupul nostru, adică toată adunarea, într-o sală de lîngă poarta tribunalului, înainte de a fi repartizați în celule. Aici am avut prima adunare de închinăciune şi rugăciune după săptămîni de zile. Domnul a îngăduit s-o avem, avînd în vedere timpul şi condițiile ce urmau. Am strigat către Domnul din toată inima, mulțumindu-I în acelaşi timp pentru harul şi nădejdea cu care ne umplea inimile. De aici am fost din nou despărțiți. Eu am avut ca şi coleg pe bătrînul profesor de 70 de ani. Era de pe acum seară. După ce am fost schimbați de hainele noastre şi îmbrăcați în haine de puşcăriaş, am fost introduşi într-o celulă lată de circa 2,50 metri şi lungă de 4 metri. În această celulă locuiau 16 deținuți. . . . .

Sunase stingerea. Deținuții erau culcați în paturile suprapuse în patru etaje. O lumină obscură lumina interiorul. O duhoare ne-a izbit cum am deschis uşa, un amestec de transpirație, de haine murdare, de mucegai, de urină; iar de sub pături de prin paturile supraetajate cîte o fată speriată, cu barbă ciufulită şi nişte ochi iscoditori te pîndeau să te iscodească. Dacă n-aşi fi ştiut unde sînt, aş fi crezut că sînt în iad.

Uşa s-a închis în urma noastră zdrăngănind, iar noi am rămas în mijlocul camerei speriați, şi înconjurați de alții la fel de speriați ca noi. Bătrînul profesor a început să plîngă. În lăuntrul meu şi eu plîngeam, dar m-am întărit şi n-am vrut să mă las pradă sentimentelor. Ne-am tras mai la lumină, spre un fel de masă, aşezîndu-ne pe scaun. Lîngă masă imediat, spațiul fiind prea îngust, văd un ciubăr de lemn acoperit cu un capac. „Ce este acesta?" am întrebat. Credeam că e un ciubăr

pentru apă, cum este în unele case la țară unde fîntîna este mai departe. „Tineta“ mi-a răspuns o voce, „adică W.C.-ul“ mi-a completat altul. Pe bătrîn din nou l-au podidit lacrimile.

Au început cunoştințele: Cine sîntem, ce condamnare am primit, pentru ce. Cînd le-am spus, s-au îngrozit. La început, cînd intrasem în celulă, mă gîndeam că am intrat între cine ştie ce criminali şi bandiți, de care trebuie să mă păzesc şi aici. Cînd am ajuns să-i întreb la rîndul meu la cît au fost condamnați şi pentru ce, am ajuns să constat că eu eram cel mai greu puşcăriaş. Nici unul nu avea o condamnare mai mare de zece ani, iar motivele nu erau de crimă sau tîlhărie, ci „politice“, dacă se poate spune aşa. Nimerisem într-o celulă de deținuți politici. Ceilalți deținuți de drept comun – hoți, criminali, perverşi, etc. – erau cu un etaj mai jos, separați de noi, trăind în condiții mult mai bune decît noi.

Am aflat că unii din celula mea erau închişi pentru un banc, o glumă spusă undeva la o petrecere la adresa partidului sau a unui conducător. Alții voiseră să treacă granița, iar nişte băieți de vreo 18 ani se uniseră vreo doi-trei să se organizeze şi „să răstoarne guvernul“.

Repede am ajuns să intru în grația tuturor, deoarece aveam un pachet cu mîncare primit de la soție după proces. Printr-o excepție foarte rară, pot să spun o minune, s-a permis soțiilor noastre să ne dea pachete cu mîncare. Probabil s-au îngrozit şi ei de pedepsele ce le-au dat şi, spre a-şi linişti conştiința, au făcut acest gest.

Trebuia să mănînc, deoarece de dimineață nu mîncasem. Mi-era imposibil să înghit o bucată în fața acestor fețe istovite de foame şi amărăciune. Aşa că în cîteva minute tot pachetul s-a dus. Puțin a mai rămas pentru dimineața următoare numai datorită faptului că un deținut aproape cu forța m-a oprit de a fi prea darnic, amintindu-mi că în puşcărie mîncarea are altă valoare decît afară.

M-am obişnuit repede cu deținuții, ajungînd să constat că nu erau mai hidoşi decît cei de afară şi cu nimic mai răi sau mai vinovați. Au ajuns aici fiind victima unor pîrîtori şi trădători pe care i-au avut, motivele acuzării lor putînd să fie motivele majorității populației din România.

În cîteva zile am ajuns cel mai vechi puşcăriaş. Colegii mei de cameră mi se păreau cei mai simpatici oameni. Ba chiar închisoarea părea uşoară după aspra perioadă de singurătate şi anchetă.

Am stat în această celulă mică timp de două luni. Ulterior mi-am dat seama că şi aceasta era o perioadă de verificare, între noi fiind mereu cîte un agent secret, care apoi să fie scos şi mutat raportînd comportarea fiecăruia. Pentru unii această perioadă a fost dintre cele mai grele. Un bun frate şi prieten al meu din acelaşi lot a fost torturat în acest timp mai mult ca la anchetă, pînă într-atît încît că ajunsese să-şi piardă controlul. Spunea exact ca şi anchetatorii că e vinovat, că noi sîntem vinovați, că judecătorii au avut dreptate. Mai mult, socotea ca o obligație potrivită cu adevărul şi cu Cuvîntul lui Dumnezeu să spună despre noi tot ce ştie rău. Închipuiți-

vă ce torturi şi prin ce metode diabolice a trecut ca să ajungă în halul acesta! Abia după ce am ajuns împreună din nou, după cîteva zile de rugăciune şi lămurire din partea tuturor fraților, s-a trezit, dîndu-şi seama de abisul în care a ajuns, plîngînd în hohote. În închisoare nu erau tratați toți la fel. Fiecare avea dosarul lui cu particularitățile lui, astfel că şi tratamentul era potrivit cu acesta. Şi în timp tratamentul era deosebit. Te tratau cîteodată ca şi cînd ai fi fost la pensiune, ca apoi brusc să treacă la ceealaltă extremă, cu bătăi, înjurături, urlete, mîncare proastă. Era un tratament de şocuri fizice şi sufleteşti. De altfel aceasta este viața din țările şi din regimul comunist: mereu în nesiguranță, mereu cu groaza unei eventuale catastrofe, percheziție, mizerie.

La vreo două săptămîni după proces sînt chemat de gardian afară pe sală. Un domn de la grefă îmi întinde amabil o hîrtie şi un toc, spunîndu-mi că am dreptul să fac recurs. Fireşte că l-am făcut, deşi îmi dădeam seama că e fără valoare. Mi-am zis însă că trebuie să-l fac, spre a nu avea cineva ocazia să spună cîndva că sînt vinovat, că nu m-am apărat. Chiar pentru mine însumi era bine să-l fac, pentru a spulbera gîndul că nu am făcut tot ce se putea face. În suferințe omul trece prin multe stări. Îmi dădeam seama bine de lucrul acesta. Nu voiam ca pe lîngă alte suferințe să-mi imput şi faptul că aş fi putut să scap şi n-am încercat tot ce mi-a stat la îndemînă. De fapt am învățat ca o lecție a vieții mele să fac tot ce-mi stă în putința mea şi la îndemîna mea. În felul acesta conştiința mea e liniştită indiferent ce se va întîmpla, şi am îndrăzneala să strig după ajutor către Domnul.

Am făcut un recurs atît de documentat şi de convingător, încît dacă ar fi fost luat în considerare, cu siguranță aş fi fost eliberat din închisoare. Printre altele, am scris cu toată sinceritatea inimii mele şi următoarele: „Dacă se găseşte cineva care poate să spună că i-am făcut vreun rău, că l-am nedreptățit, că l-am rănit (jignit), cer ca să nu mai fiu lăsat afară

din închisoare niciodată.“ Ulterior m-am îngrozit de ce am scris, din două motive:

1. Oricînd ar fi fost posibil să fie cumpărat cel puțin un martor mincinos care să declare că i-am făcut rău, aşa cum au fost aceia care m-au vîndut la securitate.

2. Poate cineva să fie atît de desăvîrşit încît să nu jignească pe nimeni în viața sa? Desigur, ar putea să zică cineva că am scris această afirmație îndrăzneață încrezîndu-mă în mine şi în bunătatea mea. Eu zic nu. Spun însă cu toată certitudinea şi tăria că aceasta era linia vieții mele şi după aceasta umblam, chiar dacă în fapt nu era aşa. Eu aşa vedeam lucrurile, prin lumina lui Dumnezeu şi năzuința Duhului care era în mine. Şi sînt sigur că Dumnezeul meu aşa mă privea – şi nu numai pe mine, ci pe toți care umblă după îndreptarul acesta. N-am lăsat conştiința mea să fie pătată şi încărcată cu vreo vină nici față de un semen al meu, nici față de Domnul, nici măcar o zi.

Dacă s-a întîmplat – şi s-a întîmplat de multe ori să-mi fie pătată conştiința – îmediat, îndemnat de Duhul lui Dumnezeu, m-am proşternut înaintea Domnului,

cerîndu-I iertare, pentru care I-am mulțumit că am primit-o, precum şi de la semenul meu cînd am greşit în felul acesta. Aşa cunosc eu calea credinței şi aşa înțeleg eu a-mi păstra un cuget curat, care e de mare preț înaintea Domnului.

Cred că aceasta a vrut să spună apostolul Pavel cînd a zis, „Mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor“ (Fapte 24:16). La fel nu consider că s-a lăudat cînd a spus, „Cît despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sînt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n-am nimic împotriva mea; totuşi nu pentru aceasta sînt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă este Domnul“ (I Cor.4:3-4). El umbla pe linia creedinței şi a ascultării de Domnul, căutînd să aibă totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. Dacă s-ar fi întîmplat într-un fel sau altul să-i fie întinat, imediat cerea iertare. Astfel se făcea că nu avea pentru ce să se judece, căci orice ar fi fost o pricină, era osîndit şi iertat. Totuşi nu pentru aceasta sînt socotit neprihănit, zice el, ci pentru că Christos S-a jertfit pentru mine şi m-a îmbrăcat în neprihănirea Lui. Nu neprihănirea mea stă înaintea lui Dumnezeu ca o garanție, ci neprihănirea Domnului Isus şi aceasta e de ajuns.

CAPITOLUL 23

Din nou împreună – Biserica din închisoare

După vreo două luni de şedere în celula mică de 16 persoane, ni se spune – mie, la profesor şi la încă vreo cîțiva din cameră, să ne facem bagajele. N-am ştiut unde plecăm, dacă drumul este scurt sau lung, dacă ne vom mai vedea cu colegii de cameră sau nu, aşa că ne-am luat rămas bun. Nu ni s-a spus nimic, dar după ce am mers cîțiva paşi pe coridor, ni s-a deschis o uşă, poruncindu-ne să intrăm.

Ne-am pomenit dintr-odată într-o sală mult mai mare decît ceea de unde am plecat. Aici era aceeaşi aglomerație, paturile suprapuse în patru etaje, cu puțin loc printre ele. Eram peste 100 de persoane într-o cameră unde în mod normal încăpeau 40. Camera avea un şef, dintre deținuți, care am aflat că era omul securității.

Amintesc doar cîteva aspecte din timpul celor două luni de şedere aici. Într-o dimineață îmi vine rîndul să împart dejunul, care se compunea dintr-o felioară de pîine de 100 gr. şi o cană de ceai. După ce am făcut porțiile, au rămas puține firimituri pe care le-am neglijat. Şeful de cameră a sărit asupra mea ca un leu, gata să mă sfîşie. „Domnule Moț, nu vă dați seama ce faceți? Aceste firimituri sînt viața oamenilor de aici“. A trebuit să împart din nou şi firimiturile, dar nu am uitat niciodată acest lucru. În timp ce alții se îmbuibă nepăsători cu bunurile pe care Dumnezeu în îndurarea Sa le dă, undeva într-o celulă sau în vreo căsuță tristă şi singuratică, cineva s-ar bucura de nişte firimituri.

Nu ştiu pentru care motiv, dacă nu cumva din pură răutate, patruzeci de zile am fost hrăniți numai cu ciorbă de varză, fără carne. Nici în restul zilelor mîncarea nu era suficientă. Dimineața eram serviți cu 100 gr. pîine şi un fel de ceai, căci era

aproape apă goală, puțin îndulcită. La amiază primeam un „turtoi“ o bucată de mălai de circa 200 gr. cu ceva ciorbă, iar seara, de obicei arpacaş, fie în suc propriu, fie cu marmeladă.

În acest timp de regim strict de varză am slăbit aşa de mult încît trebuia să mă sprijinesc de paturi ca să pot umbla să nu cad. Pe deasupra, mulți dintre noi s-au înbolnăvit de stomac. Vă puteți închipui ce era în camera aceea, cu atâția oameni, unde aproape jumătate erau bolnavi de diaree! La WC nu eram duşi decît de două ori pe zi, iar în cameră era o singură tinetă. În acest timp printre zăbrele, plus un rînd de scînduri pe din afara zăbrelelor, prin cîte o gaură priveam jos în curte la deținuții de drept comun, la hoți, criminali, etc. Aceştia lucrau pe afară într-o fabrică, iar la masă vedeam ce mîncare bună aveau față de noi. Mulți ziceau: „În țara aceasta e mai bine să fii hoț decît patriot.“

Într-o noapte toată camera s-a trezit îngrozită. Unii dintre cei ce erau la etajul patru al paturilor au sărit de acolo îngroziți. Doi dintre aceştia erau atei, care după aceea n-au mai îndrăznit să spună că nu este Dumnezeu. Afară sirenele sunau semnale de alarmă. Clădirea se zguduia, iar de undeva din adînc am auzit în noaptea aceea nişte vaiete grozave care m-au făcut să mă gîndesc la duhurile din închisoarea din adînc (I Petru 3:19-20; 4:6). Avusese loc un cutremur de pămînt. Desigur, fiecare se gîndea la cei de acasă, ce vor fi făcînd. Cutremurul a fost oare mai puternic ori mai slab? Toate acestea te îngrozesc şi cînd eşti liber, dar cînd eşti închis şi nimeni nu-ți spune nimic!

Credinciosul nu e niciodată singur. „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Domnul“ spune apostolul Pavel (Rom. 8:28). Deşi împrejurările

şi condițiile din afară arau aşa de grele, Domnul ne-a făcut parte de bucurii lăuntrice. Toți cei doisprezece frați care eram închişi eram împreună zi şi noapte în aceeaşi cameră. Adunarea îşi schimbase locul, mutîndu-se în închisoare. Minunat a fost acest timp pentru viața noastră spirituală! L-am socotit ca un adevărat seminar teologic, mai ales că majoritatea dintre noi erau cu pregătire, iar unii chiar cu titluri universitare şi chiar teologi. În general însă toți erau plini de Cuvîntul lui Dumnezeu şi cu experiență în viața creştină. Toată ziua, de dimineață pînă la aşa zisa stingere – căci lumina nu se stingea niciodată – petreceam în Cuvîntul lui Dumnezeu, în rugăciune, în cîntări şi în părtăşie. Citeam Biblia, apoi ne adînceam în înțelegerea ei. N-a fost problemă mai importantă sau învățătură pe care să n-o fi dezbătut şi aprofundat. Dar nu ca afară sub diferite împrejurări şi influențe sau îngrădiri ale mărginirii omeneşti, ci în toată libertatea de exprimare şi gîndire, cu toată pătrunderea şi lumina pe care ne-o dădea în chip minunat Domnul.

Poate va zice cineva, „Ce bine că aveați Biblia cu voi!“ Da, era bine, însă această Biblie era în inimă şi în minte. Începea unul capitolul şi spunea pînă unde ştia, apoi, cînd se opintea, continua altul. N-a fost capitol pe care să fi vrut să-l citim şi să nu-l avem la îndemînă. Apoi ne rugam. O, dar ce rugăciuni erau acelea!

Poate din cauza aceasta, după ce m-am eliberat, cel mai greu lucru în adunare erau unele ore de rugăciune cînd asistam la atîta formalism şi făţărnicie chiar. Mă sufocam. Cu durere trebuie să spun, că de multe ori rămîneam acasă să mă rog singur, tocmai de la orele care trebuiau să fie cele mai minunate în biserică.

Cîntam din toată inima Domnului într-un adevărat cor, căci toţi eram muzicieni. Poate iar se întreabă cineva, cum puteam să cîntăm într-o închisoare comunistă? Cîntam mai mult cu inima şi din gît. Faptul acesta, de a nu ne putea exterioriza prea mult făcea ca melodiile cîntate să fie cu adevărat cereşti. Se făcea cîteodată linişte în cameră şi deţinuţii ascultau. S-a întîmplat ca şi gardianul de afară să asculte. Sînt sigur că a ascultat de mai multe ori, dar nu a lăsat să se vadă acest lucru.

Desigur era un bun prilej de mărturie şi vestire a Evangheliei pentru toţi deţinuţii. Acest fel de petrecere a continuat pe tot parcursul detenţiei, atît în celulă, cît şi după ce am fost scoşi la muncă. Domnul ne-a dat harul şi puterea să şi postim în acest timp, deşi post era toată detenţia. Odată ne-am unit la un post de trei zile, care ne-a fost de mare folos. În acel timp Domnul mi-a descoperit eliberarea mea şi alte lucruri ce se întîmplau acasă cu familia mea.

CAPITOLUL 24
În lanţuri

Pe cînd începuserăm să ne obişnuim cu viaţa din celulă, cu tovarăşii de suferinţă, ba chiar şi cu unii gardieni, cînd adunarea progresa frumos, deodată majoritatea dintre noi am fost scoşi din cameră şi duşi la un atelier de fierărie în curte. Aici ni s-au pus la ambele picioare nişte lanţuri groase şi grele, bine sudate (nituite). N-am ştiut cît timp vom purta aceste lanţuri, dar printre lacrimi, amintindu-mi de primii creştini, am cîntat cîntarea pe care o ştiam din copilărie, dar care acum îşi avea adevărata însemnătate:

În lanţuri şi-n închisoare,
În foame şi-n pericol,
Vesti Cuvîntul Domnului
Pavel, sfîntul apostol
Dar sufletul lui plin de fericire era.
Avîntîndu-se-n mărire, Cu Domnul se mîngîia.

Grele au fost acele lanţuri de zale de fier groase, brute, nelustruite care, fiind puse direct pa piele, noi fiind hărţuiţi, urcînd şi coborînd, au lăsat urme şi răni. Lanţurile ne-au fost puse în vederea drumului pe care urma să-l facem la o altă închisoare în altă parte a ţării.

Cum s-a înnoptat, am fost încărcaţi în dubă şi transportaţi la gară pe rampa magaziei de mărfuri. De acolo a trebuit să trecem peste o mulţime de linii ferate,

peste traverse cu aceste lanțuri grele, în grabă și încadrați de poliție pînă la trenul de marfă care avea vagonul dubă. Era un vacarm sinistru de zdrăngănituri de lanțuri a 112 persoane, de gemete înăbușite de durere, de lovituri și amenințări, toate înăbușite, ca să nu fie auzite de lumea care se uita îngrozită.

Într-un vagon dubă cu capacitatea de 80 persoane am fost băgați 112 deținuți. Vagonul nu avea geamuri. și era închis aproape ermetic. Era vară – 20 iunie 1959 – și o căldură înăbușitoare, timpul pregătindu-se de ploaie. Eram flămînzi, obosiți, răniți, istoviți, Doream mult măcar un loc unde să putem sta stăm jos, dar era imposibil. Din cauza înghesuielii eram nevoiți să stăm în picioare.

Ne sufocam de căldură și de lipsă de aer. Noaptea a fost mai bine, dar ziua a fost groaznic. Vagonul s-a încins din cauza căldurii și a aburilor de la transpirație. Curgea apa de pe mine șiroaie. Întruna mă ștergeam cu ștergarul pe care mereu și mereu îl storceam așa cum storci rufele. Pe deasupra, eu n-am putut urina. Mi s-a blocat bășica udului. Aceasta mărea și mai mult chinul. La un moment dat am început să mă clatin și să-mi pierd conștiința. Eram alb ca varul. Nimănui dintre gardieni nu-i păsa de soarta mea în afară de deținuții din jurul meu, care erau aproape în aceeași situație, și în special a fraților care se rugau pentru mine Domnului, care i-a ascultat și am fost ținut în viață.

După aproape două nopți și o zi la mijloc am ajuns la destinație, adică la vestita închisoare din Gherla, regiunea Cluj.

CAPITOLUL 25
Gherla

Trecuse de miezul celei de a doua nopți cînd am fost descărcați în curtea închisorii din Gherla. Am respirat ușurați, scăpînd de un chin, fără să știm că aici ne așteaptă ceva mai aspru.

Am fost duși provizoriu în Zarcă – vechea clădire a închisorii, în camera 115 la etajul doi. Aici deja erau locatarii obișnuiți peste care au tăbărît încă 112 persoane în lanțuri. Camera s-a umplut în așa fel încît deși în paturile înguste dormeau cîte doi, se umpluse și locul dintre paturi și de sub paturi. Ca să reușești să mergi la tinetă, care era lîngă ușă, trebuia să faci echilibristică pe fiarele de la paturi, ca să nu calci pe sufletele omenești întinse pe jos. Locul era ocupat pînă lîngă tineta care, din cauza numărului foarte mare de utilizatori, ajunsese să dea peste, curgînd peste cei ce dormeau lîngă ea. Oboseala era atît de mare și condiția de așa natură încît bieții oameni nu aveau ce să facă. Degeaba au fost bătăile în ușă ca să vină gardianul și să golim tineta. Așa ne-am chinuit pînă dimineața.

La ziuă, în grupuri de cîte zece am fost duși într-o cameră de la parter să ne ia lanțurile. Eram primul din grupă căruia gardianul a început să-i ia lanțurile. Adică zala de fier trebuia tăiată cu o daltă, căci altfel nu era chip de scos, fiind nituită. Cum însă toată treaba se făcea pe un butuc de lemn destul de mic și ușor, cu o

daltă tocită şi cu gardieni oameni neîndemînatici, lanţul fiind destul de gros, operaţia era foarte anevoioasă. La mine, mai ales, fiind numai osul şi pielea, picioarele spre glezne erau strîmbe, Degeaba îi ajutam eu gardianului prin poziţia care încercam s-o am cît mai adecvată, acesta n-a reuşit să taie lanţurile, în timp ce alt gardian tăiase lanţurile la ceilalţi nouă colegi. Nu se pot descrie urletele, înjurăturile şi loviturile pe care mi le-a dat cu ciocanul această fiară de om în mînia lui. S-a întîmplat însă o minune. Am strigat către Domnul din toată inima mea şi El m-a ajutat. Era acolo cu mine, atît de real, încît nu numai că nu m-au durut zecile de lovituri date în mine cu ciocanul, pe unde a apucat, dar nu m-am mîniat pe acest om, ci m-am rugat pentru el, deşi sîngele curgea din mine, mai ales că mă lovise şi în organele genitale şi sîngele curgea şi de acolo. Harul şi prezenţa Domnului erau mai mari decît durerile.

Ajungînd în cameră în mijlocul deţinuţilor, aceştia văzîndu-mă în ce stare sînt, ca un vuiet s-au repezit spre uşă să ceară anchetă, etc. Îmi dădeam seama că

nu poate ieşi decît mai rău şi inima mea nu cerea răzbunare. Cu greu i-am putut potoli. Mi-au spus, „Domnule, sînteţi nebun, dacă vă lăsaţi aşa“. Nu-i nimic, lasă să fiu nebun, e problema mea, lăsaţi să sufăr numai eu.

Nu voi înşira şi nu voi descrie toate întîmplările din timpul cît am stat în închisoarea de la Gherla. E de ajuns să-i pomeneşti numele şi să te înfiori. Gherlă în limba română înseamnă închisoare, un substantiv comun provenit de la acest nume propriu.

Nu ştiu nici acum de ce, dar am constatat că e o practică să te mute dintr-o cameră în alta, de la un regim de viaţă la altul, de la un tratament bun, brusc să ajungi să fii tratat mai rău ca un animal.

Din camera 115 descrisă mai sus am fost mutaţi tot în aceeaşi clădire, Zarka, în altă cameră ceva mai puţin populată, dar cu nişte condiţii mizerabile. Mîncarea, după ce că era apă goală, o mîncam din aceleaşi gamele nespălate toate seriile, căci mîncam în mai multe serii. Nu aveam linguri. Mîncam din gamele şi cu mîinile sau cu diferite beţe de care ne făcuserăm rost de prin cameră. Era vară şi cald, iar noi ne topeam de sete căci nu primeam apă. Din apa de băut puţină ce o primeam, pe furiş, ne spălam hainele de corp – căci rămăseserăm iar în hainele noastre – un singur rînd, şi acestea erau nespălate de săptămîni de zile.

Nu mai vorbesc de desele percheziţii, care te îngrozeau şi cînd nu aveau ce să găsească decît cîte un ac făcut din sîrmă cu mare sacrificiu, cu care toată camera îşi cosea hainele. Cine avea ghinionul să aibă acul în momentul percheziţiei era vai de el. Era dus la carceră, o cameră la subsol, deasupra canalului de apă, cu un regim foarte sever. I se spunea izolare. De multe ori acul spre a nu fi găsit era ascuns în gură, dar cu ce primejdie. Altă dată găseau instrumente de scris: un ciob de sticlă pe care puneam praf de pureci şi scriam cu un beţişor. Ştiau că nu pot să găsească alte lucruri, dar numai ca să te umilească te dezbrăcau în pielea goală şi te căutau chiar şi în fund.

Din această cameră ne-au mutat în clădirea nouă. Am fost băgați într-o cameră cu ciment şi paturi de fier fără nici o saltea sau alte haine de pat. Aici am stat vreo săptămînă. Eram la un loc numai oameni religioşi: Baptişti, Creştini după Evanghelie, Penticostali, Ostaşi (Ortodocşi treziți care trăiau o viață conform cu Evanghelia), Nazarineni, Reformați, Adventişti, Catolici, Ortodocşi şi Martorii lui Iehova.

Nu descriu din această cameră suferințele fizice, fiarele patului care-ți intrau în corp şi-ți provocau răni şi altele. E important să arăt aci un alt aspect, acela al religioşilor puşi la un loc. În libertate, unde aceste religii se pierdeau sau erau dispersate în mijlocul oamenilor necredincioşi şi atei, precum şi îngrădite şi oprite de comunişti, nu se putea cunoaşte şi dezvolta ura religioasă sau mai bine zis politica religioasă, care e cea mai grozavă şi mai dezastruoasă. Aici în închisoare însă era, în miniatură, întreaga lume din România.

Ce am constatat, ca de altfel şi în continuare în restul detenției:

Grupările de credincioşi Nou Testamentali ca: Baptişti, Creştini după Evanghelie, Penticostali, Ostaşi, Reformați pot oricînd să se unească avînd aceleaşi învățături de bază care-i unesc în esență. Deosebirile sînt atît de neînsemnate încît în închisoare unde nu aveai posibilitatea să te exteriorizezi, ci să trăieşti viața adevărată lăuntrică, aceste deosebiri au dispărut, permițîndu-ne să avem o frumoasă şi binecuvîntată părtăşie cu toți aceşti frați. Ba am constatat că şi cu catolicii şi cu ortodocşii care erau sinceri am avut părtăşie. În ce priveşte însă pe adventişti şi în special pe Martorii lui lehova, cu aceştia nu numai că nu am avut părtăşie şi nu ne-am putut uni, cu toată dorința în sensul acesta, ci am dus necurmat o luptă înverşunată, ei fiind în stare să ne sfîşie.

Poate pare curioasă exprimarea mea, pe care în focul luptelor religioase din România am spus-o, şi anume: Dacă n-ar fi fost focul şi teroarea regimului comunist din țara noastră şi ar fi fost o libertate deplină a cultelor religioase, s-ar fi măcelărit între ele. Pe de o parte preoții ortodocşi – unii cu spiritul lor naționalist rău înțeles, legînd religia de națiune – ar fi îngenuncheat pe neo-protestanți, aşa cum au făcut-o în timpul dinaintea comuniştilor, cînd au închis bisericile şi au prigonit pe credincioşi pînă la moarte, în numele „Sfintei cruci“, şi cum o fac chiar acum prin comunişti. Pe de altă parte, oamenii fireşti din cultele neoprotestante, în ambiția lor de a domina, de a acapara cît mai multe suflete, ar fi fost în stare de orice mîrşăvii.

După cîtva timp de lupte religioase, am fost din nou separați şi puşi în celule mai mici. Domnul a fost binevoitor cu noi şi a rînduit ca în camera de 15 persoane în care am fost repartizați să fim toți frații din Arad – respectiv cei 10 deoarece doi, profesorul Veseli Alexandru, şi profesorul Vasile Moisescu, fiind mai în vîrstă, au rămas la Timişoara, venind ulterior la Gherla. Deci biserica era din nou în funcție, plus cîțiva ostaşi şi un preot catolic unit.

Din nou a început seminarul teologic şi orele de părtăşie şi închinăciune. Lucrarea pe care o făcea acum Domnul în noi era de o profunzime mare. Fiecare era

trecut prin focul judecății în fața celorlalți, fără nici o cruțare. Erau cercetate toate temeiurile de credință şi acțiune. Deoarece consimțisem la această cercetare, n-am cîrtit nici unul, dar am plîns cu amar. Desigur, era Duhul lui Dumnezeu care făcea această lucrare de zdrobire în noi. M-am gîndit atunci şi mă gîndesc acum, ce va fi cînd Domnul ne va judeca, cînd toate faptele noastre vor fi trecute prin focul judecății Lui? (I Cor. 3:10-15; II Cor. 5:10).

Fiecăruia i s-a dat posibilitatea să spună despre celălalt tot ce ştie şi să judece fără cruțare – în proză sau în versuri. Minunat a fost să constatăm că, după tot acest foc al judecății am rămas tot frați şi prieteni care ne-am iubit mai mult.

Nici unul nu avea curajul să se laude cu altceva decît cu harul şi dragostea lui Dumnezeu. M-am gîndit de multe ori în legătură cu acest fapt. Oare de ce în bisericile noastre, unii frați şi surori nu suferă, nu numai judecăți şi critici usturătoare, dar nici mici mustrări? Sînt gata să rupă orice relație cu tine, să adune şi ațîțe pe toți prietenii şi frații împotriva ta. Mă întreb dacă aceştia sînt sau nu sînt frați şi poartă doar numele de creştini. Iar dacă sînt frați, adică născuți din nou, atunci înseamnă că nu trăiesc în Cuvîntul lui Dumnezeu, ci în firea lor pămîntească.

Timpul petrecut în această celulă a fost o mare binecuvîntare pentru noi. Valea plîngerii a fost prefăcută în locuri pline de izvoare – celula torturii în cea mai aleasă biserică ce slujea zi şi noapte nu numai lui Dumnezeu, ci şi nevoilor tuturor fraților de pretutindeni. Satan era turbat din cauza noastră, dar nu putea să ne facă nimic. Singurul lucru ce a putut să ne facă a fost să-l stîrnească pe gardianul care ne păzea să ne lovească cu ciomagul atunci cînd ne scotea cîteodată la aer, la plimbare într-o mică curte îngrădită. Altă dată, într-o duminică a intrat ca un tigru în celulă, şi fără nici un motiv ne-a pus cu burta pe ciment unde ne-a ținut pînă seara. Noi eram aproape goi, era iarnă şi desigur nu era foc în cameră. Dar cu atît rugăciunile au fost mai puternice. Aici, stînd cu fața la pămînt (pe ciment) am compus o poezie cu muzică cu tot. De fapt multe alte poezii şi cîntări au fost compuse în această închisoare de către frați, care au ajuns foarte îndrăgite în rîndurile fraților de afară, deoarece erau izvorîte dintr-o trăire adîncă şi adevărată cu Dumnezeu.

CAPITOLUL 26
Scoşi la muncă

După doi ani de temniță, în toamna anului 1960, am fost îmbarcați în tren şi transportați în Balta Brăilei pentru muncă. La început toți ne-am bucurat că ieşim la muncă şi scăpăm de zidurile închisorii, dar mai pe urmă am regretat amar.

Condițiile de locuit erau mizerabile. Locuiam în saivane-staule pentru oi. Nu se putea face foc iarna, deoarece acestea erau acoperite cu papură. Era aşa de frig noaptea încît îngheța apa ce o luam peste noapte în cană. O mulțime de şoareci îşi aveau locuința printre noi. Unii care sufereau de stomac păstrau bucățica de 100 grame de pîine pînă dimineața, deoarece dimineața era turtoi. Ca să fie mai siguri

că nu le-o mănîncă şoarecii, o puneau în sîn, de-a dreptul pe piele sub cămaşă. Dar dimineața constatau cu durere că şi de acolo era mîncată. Pesemne şoarecii erau mai flămînzi decît noi sau țineau cu asupritorii noştri.

Era un noroi aşa de mare că se împotmolea carul în care se transportau butoaiele cu mîncare de la bucătărie pînă la saivanele în care locuiam. Echipa care era de serviciu lua butoiul pe sus. Din cauza slăbiciunii şi a noroiului, se întîmpla să se împiedece şi vărsau mîncarea în noroi. Ce primeau de la gardian numai spinarea lor putea spune. Era însă degeaba, căci altă mîncare nu ni se mai dădea.

Mulți au murit acolo din cauza înfometării şi a dizenteriei. Alții, tot din cauza înfometării, ajungînd prin cine ştie ce împrejurări la mîncare, au mîncat pînă au murit. Dar cui îi păsa de noi? Ne-a spus-o deschis comandantul coloniei „Ce credeți că v-am adus aici la pension? V-am adus ca să vă exterminăm."

Am muncit la tot felul de munci. Principala muncă pentru care am fost aduşi a fost construirea digului la Dunăre, pentru a scoate de sub apă şi proteja pămîntul foarte fertil din Balta Brăilei. Tot legat de aceasta erau lucrările de desecare şi irigare – o mulțime de canale la care am lucrat. În timpul lucrărilor agricole eram duşi la acestea: la săpatul porumbului, a sfeclei de zahăr, la secerat, la cules, etc. Toate muncile erau foarte grele deoarece noi eram slăbiți, numai piele şi oase, iar mîncarea era aşa de slabă că abia ți-ar fi ajuns dacă nu ai fi lucrat nimic. Ori noi lucram la normă, iar norma era aceea a unor oameni sănătoşi şi deprinşi cu astfel de munci. Munceam în fiecare zi de cînd se făcea ziuă pînă se înopta. Drumul de la colonie la locul de muncă, de cel puțin jumătate de oră, îl făceam pe întuneric de multe ori.

Norma la dig era de 3 metri cubi de pămînt de persoană, săpat, încărcat în roabă şi cărat pe dig la distanță de 100-200 de metri pe scîndură. De multe ori cînd ploua sau ningea, roaba aluneca de pe scîndură şi robul trebuia din nou s-o încarce.

Mulți nu reuşeau să realizeze norma şi seara erau reținuți la poartă unde anumiți călăi-gardieni îi băteau. Te punea cu fața la pămînt dezbrăcat şi îți aplica cu un baston special de cauciuc cu un nod la capăt lovituri în funcție de nerealizarea normei.

Cu toată strădania mea şi obişnuința cu muncile grele, ca unul ce am fost crescut la țară, n-am reuşit să scap de bătaie. Într-o seară am fost oprit în poartă, dezbrăcat, culcat cu fața la pămînt şi am primit 17 lovituri cu acest baston de cauciuc destul de lung, date cu toată puterea de un gardian, pînă ce a ieşit sînge. Cînd am scăpat de acolo şi am venit în colonie, farții m-au aşteptat şi m-au înconjurat cu toată compasiunea şi dragostea.

Pe drum pînă la lucru şi de la lucru eram hăituiți ca animalele. Era noroi aşa de mare că trecea peste bocanci şi nu puteam să ne ferim. În unele locuri era cîte o baltă în drum. La marginea ei stătea gardianul şi lovea într-una cu parul. Erai obligat ori să încasezi lovitura, ori să treci prin baltă. Într-una din aceste ocazii eram

aşa de amărît că am început să plîng în inima mea şi am strigat către Domnul, „Doamne, scapă-ne, arată-ţi Tu îndurarea şi ajutorul Tău, nu mă lăsa la disperare." S-a întîmplat o minune. Nu ştiu de unde, ca din pămînt, imediat în acel moment a apărut un ofiţer superior de la centrul Ostrov călare pe un cal. Eu l-am privit ca pe îngerul lui Dumnezeu, mai ales că nu-l cunoşteam. Imediat gardienii, inclusiv cel ce lovea ca o fiară, au început să vorbească cu noi cu atîta gingăşie şi blîndeţe de parcă am fi fost cei mai dragi. Am putut constata atunci că dispoziţiile de sus, respective cele scrise, erau altele decît cele aplicate în realitate, ca de altfel alte dispoziţii şi legi în România care nu sînt respectate de cei ce au misiunea şi responsabilitatea aceasta. Mi-am dat seama că oamenii atunci cînd sînt răi şi nedrepţi, ştiu ce fac. De aceea, păcatele lor îşi vor primi dreapta răsplătire la judecată. Acel om care cu cîteva secunde înainte urla, înjura şi dădea fără milă, imediat s-a transformat într-un miel.

În multe zile ploua şi ningea, udîndu-ne pînă la piele. Toate hainele noastre fiind cele de pe noi, cînd veneam la colonie trebuia să luăm ceva măsuri ca să ni le uscăm pînă dimineaţa. Dar cum? Le puneam sub noi în pat, întorcîndu-le mereu ca prin căldura corpului să se usuce cît de cît, pentru ca a doua zi să le putem îmbrăca. Dormeam cîte doi într-un pat îngust de campanie. Cînd se întorcea unul, automat rebuia să se întoarcă şi celălalt, căci altfel nu încăpeam. Te împungeau oasele celuilalt căci eram slabi.

Cîteodată după ce eram frînţi de lucru, la întoarcerea la colonie eram obligaţi să cărăm lemnele de foc de la bac (vapor) de la Dunăre. Pe amîndoi umerii aveam lemne pe care le ţineam cu amîndouă mîinile, fără mănuşi. Era frig şi un vînt de îţi usca oasele, iar drumul plin de noroi, îngheţat la suprafaţă, totuşi dînd posibilitatea bocancilor să se afunde în noroi. Aşa trebuia să parcurgem cîte 4-5 kilometri fără să mai odihnim, hăituiţi, goniţi şi chiar bătuţi. În tr-unul din aceste drumuri am fost foarte rău ispitit. Eram aşa de istovit, mai ales că eram inapt pentru lucru, şi trecut în mod oficial la inapţi de către medicul coloniei ca suferind de insuficienţă cardiacă (mitrală). Cum inapţii însă erau corvodiţi toată ziua cu diferite munci uşoare gospodăreşti, huiduiţi şi nebăgaţi în seamă, deoarece nu aduceau nici un cîştig coloniei şi primind şi o raţie de mîncare mai mică, am cerut să lucrez. Mi-era aşa de rău că nu mai puteam. Mă sufocam. Crucea (adică lemnele) de pe umeri era aşa de grea, iar mîinile cu care o ţineam mă dureau de frig şi din cauza poziţiei neschimbate pe o aşa distanţă. Am zis fratelui, şi colegului meu de pat ce era lîngă mine, lui Teodor Băbuţ: „Relule, eu nu mai pot. Eu ies din cordon." Aceasta însemna moarte sigură, căci imediat soldaţii paznici ar fi tras. Fratele Relu, Domnul să-l binecuvînteze, m-a mîngîiat şi m-a întărit în Cuvîntul Domnului. A transmis imediat vestea la fraţii care erau prin jur şi s-au rugat pentru mine. Domnul m-a ajutat şi mi-a dat putere să rezist, slăvit să fie Numele Lui. Astăzi cînd scriu aceste rînduri mi-e ruşine, dar nu pot să spun decît adevărul. Mi-e ruşine, căci crucea mea a fost mult mai uşoară decît a Domnului Isus cînd mergea spre Golgota şi El nu S-a gîndit să iasă de sub

ea şi s-o abandoneze. Cînd a fost prea grea, a căzut sub povara ei, dar a rămas sub ea.

Încă o dată am mai avut ispita să ies din cordon. După o zi de muncă istovitoare, cînd dimineața îmi umplusem sarsanaua (traista) cu buruieni şi rădăcini de papură, ca să-mi completez rația de hrană, după ce că eram frînți de oboseală şi foame, gardianul a făcut cu noi o mulțime de alergări şi culcări. Numai Domnul m-a salvat şi de data aceasta şi tot prin frați.

Nu ştiu ce importanță au frații pentru alții, dar pentru mine au avut şi au o importanță deosebită. De la începutul vieții de credință Domnul m-a crescut într-o părtăşie deosebită cu frații. Am spus-o şi o mai spun, nu există pe pămîntul acesta ceva mai dulce şi mai plăcut decît petrecerea împreună cu frații. Ei sînt familia noastră scumpă ce rămîne şi cu care vom petrece veşnicia. Sîntem împreună mădulare ale aceluiaşi trup slăvit, trupul lui Christos. Acelaşi sînge ne-a mîntuit, acelaşi Duh cu aceleaşi năzuințe e în toți. Cel mai slab şi micuț dintre frați e mai de valoare decît cel mai important om din lumea aceasta, dar care nu este frate. Mereu spun copiilor mei, „Împrieteniți-vă cu copiii credincioşilor, cu credincioşi, şi veți avea binecuvîntarea Domnului peste voi." Îl înțeleg bine pe apostolul Ioan cînd spune că un semn al naşterii din Dumnezeu este dragostea de frați (I Ioan 3:10, 14, 15). Nu pot înțelege ca eu fiind frate, să văd pe fratele meu de lîngă mine zbătîndu-se în lipsuri şi nevoi, iar eu să stau nepăsător. Duhul lui Dunezeu ne-a crescut atît de minunat, încît toate nevoile şi durerile fratelui erau durerile fiecăruia. Se întîmpla ca în farfuria mea să nu se nimerească nici o bucățică de carne, în schimb în a fratelui de lîngă mine să fie ceva carne. Nu putea să înceapă să mănînce pînă nu împărțea porția lui de carne cu mine.

Se întîmpla cîteodată că nu puteam să lucrez, ori aveam o proastă dispoziție încît mi se părea anchilozat tot corpul, ori nu mă simțeam bine. Spuneam fratelui sau fraților dacă erau mai mulți în grupa mea. Ei făceau norma şi pentru mine, căci lucrul trebuia făcut. Aşa înțeleg eu dragoste de frați. O, dacă toți cei ce sînt frați, cei născuți de sus s-ar uni în această dragoste sfîntă în jurul Domnului Isus, viața de credință ar avea îndată un alt curs. Lumea din jur ar cunoaşte că sîntem credincioşi cu adevărat şi ar rîvni această viață, sau poate aşa cum spune în Psalmul 81, cei ce urăsc pe Domnul L-ar linguşi" (Ps.81:13-16).

Se întîmpla cîteodată să lucrăm la dig pe lîngă locuri unde a fost recoltată ceapa sau cartofii. Scormoneam pămîntul pentru o ceapă sau un cartof pe care le mîncam ca pe nişte delicatese. Sau ne bucuram cînd ne venea rîndul seara să curățăm cartofi la bucătărie. Mîncam la cartofi cruzi, care erau aşa de buni. Nu mai vorbesc de zilele cînd mergeam la recoltat sfeclă de zahăr, porumb, sau mazăre. Le mîncam aşa crude. Cu mazărea era s-o pățesc, ca mulți alții. Am mîncat pînă m-am săturat, fără să-mi dau seama că ea se umflă.

Începînd de prin 1961 în colonie a început oarecum să se schimbe situația. S-au introdus bibliotecile. Desigur, majoritatea erau cele de doctrină marxist-leninistă.

Totuşi erau în afară de acestea şi cărţi bune scrise de clasici. Pentru prima dată s-a dat voie să comunicăm cu familiile, prin cărţi poştale numai, cenzurate şi răscenzurate şi să primim din cînd în cînd

cîte un pachet cu alimente şi îmbrăcăminte. Aceasta numai cu mari jertfe, adică numai la cei ce nu erau pedepsiţi şi la care depăşeau norma.

Un lucru de care ne bucuram la colonie era acela că puteam să stăm de vorbă cu fraţii în părtăşie şi cu necredincioşii, mărturisindu-le Cuvîntul lui Dumnezeu. Cînd mergeam cu roaba, cîntam cu gura sau fluieram. Mereu auzeai fluierîndu-se cîntecul robilor din Nabucodonosor de Verdi. La fel cîntam foarte mult Psalmii robiei: 137 şi 126.

M-am bucurat ştiind sigur că unul dintre colegii mei, Walter, s-a întors la Domnul în colonie. Am zis, „Doamne, dacă numai pentru acesta a trebuit să fiu închis, merită." Dar cîte alte haruri mi-a dat în plus! Domnul mi-a ajutat să fiu mereu bine dispus şi plin de încredere, deşi mă clătinam de pe picioare. Mereu spuneam fraţilor şi colegilor: „În curînd vom scăpa."

Mă bazam pe Domnul şi pe descoperirea care mi-o făcuse într-o vedenie în urma unui post de trei zile în închisoarea din Timişoara. Domnul nu m-a lăsat să fiu înşelat în încrederea mea, slăvit să fie Numele Lui! Atunci cînd a venit vestea eliberării mele, mulţi au spus,

„A zis el că scapă şi vezi că a scăpat! Nu l-a înşelat credinţa lui." Privind omeneşte lucrurile, nimeni nu s-ar fi putut aştepta la eliberare cît ţine regimul acesta, cînd pedepsele noastre erau de la 15 ani în sus şi cu aceleaşi tratamente. Totuşi Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărat. „Căci peste cel mare veghează altul mai mare, şi peste ei toţi Cel Prea Înalt" (Ecles. 5:8). Dacă soarta şi viaţa vrăbiilor e în mîna lui Dumnezeu şi El ţine cont de fiecare (Mat. 6:26; Luca 12:6, 7), cu cît mai mult e omul şi în special co-piii Săi?

Am dat doar cîteva fapte şi crîmpeie din viaţa mea de închisoare şi muncă silnică. Cine poate însă să descrie toate durerile şi simţămintele, nu dintr-o zi, nici dintr-o săptămînă, ci zi de zi, săptămîni, luni şi ani în şir?

Am trecut fugitiv, lăsînd afară multe. Ce să mai spun de cazurile de boală, de problema W.C.-ului, care a fost una dintre cele mai grele, nu numai în închisoare, ci pe drumurile lungi de la colonie la lucru? Apoi tortura percheziţiilor, apelul de dimineaţa şi seara, cazurile de evadare şi în plus dorul şi gîndul la familia care ai lăsat-o acasă şi de care erai despărţit fără posibilitate de comunicare?

Cum toate sînt trecătoare în lumea aceasta, atît bucurii, cît şi amărăciuni şi dureri, şi suferinţa mea a ajuns să ia sfîrşit.

CAPITOLUL 27

Anunţarea eliberării

Vestea reducerii pedepsei şi a eliberării mele am primit-o la sfîrşitul lunii august a anului 1962, iar eliberarea a fost în 16 decembrie 1962.

Ce s-a întîmplat de fapt: Soțiile noastre au făcut recurs la Tribunalul Suprem. Nimeni nu a dat curs acestor cereri pînă în 1962, cînd situația politică internațională s-a schimbat. Atunci au luat în considerare cererile şi au făcut unele reduceri la unii dintre deținuți. Astfel, mie mi s-a redus pedeapsa de la 17 ani muncă silnică la 4 ani închisoare corecțională, confiscarea întregii averi şi degradare civică pe viață. Aceşti 4 ani i-am executat în întregime pînă la ultima zi.

Comunicarea mi s-a făcut tocmai în seara zilei cînd, întorcîndu-mă de la lucru, pe drum spuneam Domnului cu toată inima şi cu deplină mulțumire: „Doamne, dacă aşa voieşti Tu ca familia mea, soția şi copiii să se distrugă, iar eu să rămîn aici unde să-mi putrezească oasele, fie voia Ta. Primesc cu toată inima, căci Tu ştii ce faci." Eram aşa de mulțumit şi satisfăcut cu prezența Domnului încît atunci cînd caraleul (gardianul) m-a chemat la birou şi mi-a comunicat că Tribunalul Suprem mi-a redus pedeapsa la 4 ani, am rămas calm şi liniştit. Un frate – Mitică Harap – care mă asista, a tăbărît la mine în fața gardianului, zicîndu-mi: „Măi Simi, nu te bucuri de faptul acesta?" „Ba da," i-am răspuns, dar bucuria pe care mi-a dat-o Domnul azi a fost mai mare ca aceasta sau cel puțin la nivelul acesta." Minunat e Dumnezeul nostru! Ce bine ştie El să pregătească împrejurările şi inimile noastre pentru o veste ieşită din comun, ca atunci cînd o primeşti să nu-ți fie fatală!

Starea şi inima mea în cele patru luni ce mai rămîneau pînă la eliberare au fost starea şi inima unui credincios cuminte care ştie că s-a hotărît de Curtea cerului ziua cînd sigur vom fi duşi acasă. Ca urmare, tot ce are de făcut e să aştepte cu bucurie şi în pace acea zi, făcînd tot ce mai are de făcut şi pregătindu-se pentru acea zi.

CAPITOLUL 28
Bizuindu-mă pe făgăduințele lui Dumnezeu

Tot timpul cît am fost închis, cu excepția celor două mari ispite, am fost plin de nădejde, încurajînd şi pe alții, bazat pe făgăduințele lui Dumnezeu şi credința în El. Erau în special cîteva din aceste făgăduințe de care mă agățam cu toată inima:

„Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, eşti al Meu. Dacă vei trece prin ape Eu voi fi cu tine şi rîurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde şi flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sînt Domnul Dumnezeul tău, Sfîntul lui Israel, Mîntuitorul tău" (Isaia 43:1, 5).

„Poate o mamă să-şi uite copilul pe care-l alăptează...? Dar chiar dacă l-ar uita, Eu nu te voi uita cu nici un chip. Iată că te-am săpat pe mîinile Mele şi zidurile tale sînt totdeauna înaintea ochilor Mei" (Isaia 49:15-16).

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13:5).

„Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu... El îmi va apăra pricina şi o va găsi dreaptă înaintea Lui" (Iov 19:25-28).

Ştiam că acestea sînt cuvintele lui Dumnezeu, scrise pentru oameni ca mine şi

pentru împrejurări ca ale mele. „Dacă acum nu mă sprijinesc pe ele, atunci cînd să mă sprijinesc," îmi ziceam. Apoi în continuare, „Doamne, Cuvîntul Tău este adevărul. Tu nu poți să minți. Tu rămîi Acelaşi şi-ți păstrezi credincioşia chiar şi atunci cînd noi îți sîntem necredincioşi. Tu ai zis că oricine se încrede în Tine nu va fi dat de ruşine. Cred că nici de data aceasta nu mă vei lăsa."

Într-adevăr, Domnul nu numai că nu m-a lăsat să fiu dat de ruşine, ci m-a umplut de bucurie în acele împrejurări grele şi m-a şi scăpat. N-aş putea să spun că fericirea mea a fost mai mare după ce m-am eliberat decît atunci cînd eram în chinuri, căci fericirea mea este şi a fost Domnul.

De aceea zic: iubiți-L pe Domnul. Faceți din El culmea bucuriei voastre, cum spune Psalmistul, şi atunci veți vedea că nu contează împrejurările, ci prezența şi voia Lui. Dacă ar fi ca încă o dată să mai sufăr, pentru El în felul acesta, – în exterior carnea îmi tremură, dar lăuntrul meu acceptă cu toată bucuria prin puterea Lui, ştiut fiind faptul că, „Întristările noastre de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă" (II Cor. 4:17) şi „...suferințele din vremea de acum nu sînt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi" (Romani 8:18).

CAPITOLUL 29
Eliberarea din robie

De două ori, ba chiar de trei ori am trăit eliberarea din robie:

Prima dată la vîrsta de 19 ani cînd am scăpat de robia păcatului şi de sub puterea întunericului, fiind strămutat în împărăția luminii, a Fiului lui Dumnezeu.

A doua oră a fost scăparea din închisoare, din detenție de la colonia Grădina – Balta Brăilei.

A treia oră am cunoscut eliberarea de sub opresiunea sistemului comunist, cînd am emigrat din România, în 11 ianuarie 1978.

Fiecare din aceste eliberări a avut o însemnătate deosebită pentru viața mea, precum şi o lucrare adîncă în ființa mea, însoțite de sentimente ce nu pot fi descrise în adevărata lor realitate.

Închipuiți-vă, după patru ani de robie, şi cu o condamnare de şaptesprezece, în ce stare poate să fie cineva!

Patru ani să nu-ți vezi familia. Patru ani să fii tratat mai rău ca un animal. Să nu ai dreptul nici măcar să citeşti o carte – numai în ultimul an am primit acest drept. Să nu poți să scrii. Mereu să fii fără nici o apărare. Să fii ținut între gratii. Să nu fii liber nici măcar necesitățile biologice să ți le faci liber şi cînd ai nevoie, decît la comandă şi sub escortă. Să nu auzi nici un cuvînt de milă sau de înțelegere, ci numai urlete. Mereu să vezi în jurul tău numai gardieni şi puşti. Şi acum dintr-odată să te vezi liber, să mergi unde vrei, să faci ce vrei. Să auzi dintr-odată, într-o dimineață, acea comandă aşteptată de atîta timp: „Moț, fă-ți bagajele şi

vino la poartă." Mai auzisem eu această comandă, dar deceptivă, pentru a fi mutat dintr-o celulă în alta, sau dintr-o închisoare în alta. Dar acum aceasta avea o altă însemnătate.

Puteți să vă închipuiți starea de inimă a celorlalți colegi deținuți! Multora le curgeau lacrimile pe obraz: de bucurie că unul din ai lor scapă, de durere că ei rămîn. Aceleaşi simțăminte m-au prins şi pe mine precum şi lacrimile. Durerea ne unise prea mult ca să nu simt cu ei.

Care de care se întrecea să-mi spună cîte ceva pentru ai lui – pentru părinți, pentru soții, pentru copii.

Gîndul meu se duce în aceste clipe la deplina eliberare de robia stricăciunii. Îmi aduc aminte de cuvintele profetului Isaia. la 33:17-18: „Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi țara în toată întinderea ei. În inima ta îşi va aduce aminte de groaza trecută şi va zice: „Unde este vistiernicul? Unde este logofătul? Unde este cel ce veghea asupra turnurilor?"

Mi-a fost aşa de plăcut să îmbrac din nou hainele mele civile, chiar aşa şifonate şi mototolite cum erau după atîta timp. Desigur că eram cunoscut de la distanță cine sînt şi de unde vin. Nu-mi venea să cred că sînt liber. Eram fricos. Mereu aveam impresia că mă strigă gardianul, că mă cheamă înapoi. Abia după ce m-am urcat pe vapor, cu care am călătorit pînă la Brăila, am simțit că m-am desprins de acel teren de suferințe, dar teama încă a rămas în mine multă vreme. În situația aceasta sînt unii creştini care au scăpat de robia şi de domeniul Satanei, dar care mereu se tem de el, deşi e un duşman înfrînt şi deşi niciodată nu va mai domni peste viața lor.

CAPITOLUL 30
Întoarcerea acasă

Oamenii care mă vedeau erau cuprinşi şi de milă, gata să-mi dea ceva de mîncare, dar şi de frică în acelaşi timp ca să nu-i vadă cineva că ajută pe un puşcăriaş şi să-i ia la rost.

Plînsul m-a podidit în biroul de voiaj din Bucureşti, unde trebuind să iau tichet pentru accelerat, n-am avut bani pentru comision. Casiera mi-a reținut biletele. Eu am rămas acolo încurcat, începînd să spun de unde vin, dar cînd mi-am dat seama de pericol, m-am oprit. Am zis, „Vin de la...." Cei ce stăteau acolo la rînd la bilete şi-au dat seama de situație şi toți au sărit să mă ajute.

Prima şi singura familie pe care am vizitat-o între trenuri în Bucureşti, cu frică şi riscînd orice, dar cu drag, a fost familia fratelui Richard Wurmbrand, adică pe sora şi copilul, căci fratele Richard rămăsese în închisoarea din Gherla. Am primit de la sora cel mai frumos dar ce-mi putea face atunci, o Biblie, pe lîngă încurajările care mi le-a dat din Cuvîntul sfînt.

Acasă la Arad mă aştepta soția cu copilaşii. Ea nu ştia de eliberarea mea, dar

mă aştepta cu atîta dorinţă şi credinţă în Dumnezeu încît în vederea venirii mele îşi şi luase concediul de odihnă înainte de a sosi eu. Dumnezeu a pregătit-o într-un chip minunat prin credinţa Care i-a dat-o cu privire la eliberarea mea, încît venirea mea nu i-a produs nici un şoc.

Cred că vă puteţi închipui bucuria întîlnirii dintre mine şi familie! Un om dat la moarte, căci ce se putea numi o condamnare de 17 ani, care să fie salvat dintr-odată şi redat familiei sănătos! O soţie şi patru copii fără sprijin să aibă din nou în mijlocul lor un soţ şi un tată care să-i ocrotească şi să-i sfătuiască. Şi dintr-odată să dispară toate frămîntările, umilirile, aşteptările şi îngrijorările!

Casa noastră a început să fie un centru de atracţie pentru mulţi: pentru rude şi fraţii de credinţă, pentru vecini şi prieteni, pentru familiile celor rămaşi în închisoare.

Însăşi prezenţa mea era o mărturie şi dovadă a puterii şi dragostei lui Dumnezeu, chiar fără să mai spun un cuvînt. Dar puteam eu să tac şi să nu folosesc această ocazie de a istorisi isprăvile Domnului, chiar în ciuda dispoziţiilor primite de la Securitate?

După ce am ajuns acasă, încercările nu s-au sfîrşit. Ele au continuat şi continuă cît vom fi pe pămîntul acesta, unde Domnul a fost înaintea noastră isprăvind viaţa pămîntească pe o cruce.

Pe lîngă bucuria eliberării şi a întîlnirii cu familia scumpă, multe lucruri m-au îndurerat pentru moment, din cauza că m-am uitat la oameni, aşteptînd înţelegere de la ei, cînd Domnul spune clar că blestemat e omul care se încrede în om şi se sprijineşte pe un muritor (Ier. 7:5).

Pînă la arestare eu am lucrat la o fabrică metalurgică (de maşini şi unelte de producţie), la două-trei minute de casă, ca şef al serviciului financiar şi contabilitate, avînd mare trecere înaintea conducerii şi a întregii fabrici. Cînd m-au arestat şi după aceea mi-am zis, „Cum eu sînt aşa de bine văzut şi apreciat, soţia fiind tot contabilă, ştiind că am patru copii, şi fiind aproape de casă, desigur o vor angaja, chiar dacă nu contabilă, măcar muncitoare."

Mare mi-a fost surprinderea şi decepţia cînd am aflat că nu s-a interesat nimeni de ea şi că abia după doi ani, cu mare greutate a fost angajată la o fabrică de confecţii textile tocmai de cealaltă parte a oraşului şi numai ca femeie de servici. Unde au fost prietenii mei? Unde au fost fraţii şi mai ales cei cu trecere?

Mulţi fraţi şi surori care L-au iubit pe Domnul şi au fost alături de familia mea în strîmtorare, contribuind cu ce au putut şi de multe ori cu riscuri, s-au bucurat de venirea mea şi m-au îmbrăţişat cu toată dragostea. Au fost însă alţi fraţi, şi foarte dureros, majoritatea celor de la conducere care m-au primit cu răceală. Aceasta poate din cauza că se uniseră cu duşmanii mei şi chiar dacă nu m-au acuzat direct, dar nici nu au spus un cuvînt bun de apărare atunci cînd era cazul şi la cine trebuia. Domnul să nu le ţină în socoteală păcatul acesta.

Domnul are întotdeauna oameni de care se foloseşte. Dacă unii refuză sau nu

folosesc ocaziile ce le au, Dumnezeu cheamă şi ridică pe alții. Aşa s-a întîmplat în pilda celor chemați la cină, cînd cei poftiți n-au fost vrednici şi au refuzat invitația. Casa n-a rămas goală. (Luca 14:15-24). Aşa s-a întîmplat în timpul marilor persecuții din primul veac. Patruzeci de credincioşi au fost condamnați la moarte odată, prin îngheț. S-a spart gheața într-un rîu şi au fost introduşi. La apelul asupritorilor de a renunța la credința lor, unul, cuprins de frig şi de groază, a cedat şi s-a întors. Deasupra lor 40 de cununi strălucitoare s-au coborît şi s-au aşezat pe capetele lor. Una se învîrtea deasupra locului părăsit de acel credincios. Un soldat roman văzînd acest lucru s-a desprins din excortă şi s-a aşezat alături de celalți 39. Desigur cununa i-a fost pusă pe capul lui. Aşa s-a întîmplat şi cu oportunitățile de a ajuta în cazul familiei mele şi aşa se întîmplă mereu. Se pierd ocazii care nu le mai întîlneşti şi pe care le vei vedea odată în veşnicii.

Dacă unii frați, fie influențați de securitate, fie de frică, n-au fost alături de familiile noastre, au fost alții care au adus mîngîiere familiilor şi slavă lui Dumnezeu. Cine au fost aceia nu ştiu. Îi voi cunoaşte sus. Cîți au fost din România, cîți au fost din afara țării – la fel, nu ştiu. Ceea ce ştiu e că dragostea mea pentru frați a crescut mai mult după ce am fost eliberat. M-am simțit obligat față de toți şi m-am rugat pentru toți cu mai mult foc. E adevărat ce spune apostolul Pavel: „Dragostea lui Christos ne constrînge (ne obligă) (II Cor. 5:14).

Soția mea ca un contabil a înregistrat tot ce se putea înregistra. Cînd am întrebat-o dacă a fost ajutată de frați, mi-a prezentat situația. „Dragă," zice ea, „uite aici" – şi-mi arată suma de bani ce a primit-o. Numai bani primise mai mult decît aş fi cîştigat eu dacă aş fi rămas acasă să lucrez, fără să mai vorbesc de alte ajutoare.

Ce am putut eu să spun şi ce pot să spun acum e că dacă cineva e în mîna Domnului, nu are de ce să se teamă. Domnul prevede pentru el orice. Nu numai că dacă îngăduie o ispită, o încercare, aceasta nu e mai mare decît puterea omenească şi El pregăteşte şi calea de ieşire din ea; dar chiar în timpul încercării e cu ai Lui – chiar în mijlocul focului ca şi cu cei trei tineri (Dan. 3:24-25), chiar cu picioarele în butuci (Fapte 16:24-25), sau chiar prin Valea Plîngerii (Ps. 84:5-7). Cu Dumnezeu nimic nu e pierdere, ci numai cîştig, căci „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Domnul" (Rom. 8:28).

Oficialitățile sociale, conducătorii de întreprinderi, deşi la început s-au ferit să aibă de a face cu mine temîndu-se de Securitate, curînd şi-au dat seama că n-au de ce se teme şi m-au acceptat în sînul societății lor. După numai trei luni am fost numit din nou şeful serviciului contabilitate-financiar la o întreprindere alimentară – I.I.S. Frigoriferul Arad.

De fapt şi aici a fost numai harul călăuzitor al lui Dumnezeu. La vreo lună de la eliberare, mă plimbam într-o zi pe stradă. Mă întîlneşte un prieten contabil ce-mi cunoştea calitățile în domeniul acesta şi care acum era şeful serviciului contabilitate-financiar la o mare cooperativă meşteşugărească „Precizia" Arad. „Simi," îmi zice el, „la noi e nevoie de un şef contabil căci fostul şef a murit zilele acestea. Tu eşti

cel mai potrivit, eu îți cunosc capacitățile." „Da," zic eu „dacă n-aş fi fost închis!" „Nu," răspunde el „şi aşa te vor accepta."

M-am lăsat dus de el, prezentat, lăudat, etc. Am fost acceptat, dar numai contabil cu un salar foarte mic. Am mulțumit lui Dumnezeu, lucrînd cu toată tragerea de inimă şi am fost foarte îndrăgit de colectiv. Era tocmai încheierea anului financiar şi al bilanțului. Şeful contabil, care era provizoriu, nu mai făcuse nici un bilanț în viața lui căci era tînăr, iar pentru mine acesta era o jucărie. Abia după ce s-a întors de la forul tutelar unde a fost cu bilanțul, care i-a fost acceptat, pe cînd alții şefi contabili au fost respinşi, şeful contabil şi-a dat seama mai bine de valoarea mea, dar salariul nu mi l-a putut ridica.

Cam la o lună şi jumătate sau două de lucru la această cooperativă, primesc un telefon de la un alt şef contabil de la I. I. S. Frigoriferul: „Am vorbit cu fratele dumitale" îmi zice acesta, „am un post de şef de serviciu contabilitate-financiar. Ai accepta?"

„Desigur că accept." M-am prezentat, dar la verificare şeful cadrelor, care ca în orice întreprindere e în directă legătură cu securitatea şi subordonat acesteia, s-a speriat şi a zis directorului: „Domnule director, a fost închis pentru organizație şi agitație." Directorul, un om bătrîn şi chibzuit, i-a spus, „Fugi de aici cu chestii de astea! Să fie capabil de postul său, asta e important, iar dacă va face agitație, nu sîntem noi aici?"

Era însă Domnul care rînduia totul. După vreo cinci ani am fost transferat din nou la cooperativa Precizia de unde plecasem unde am fost numit şef contabil.

Nu numai că am fost şef contabil, dar am fost unul dintre cei mai buni, apreciat nu numai de Uniunea Județeană a Cooperativelor, ci chiar de forul tutelar de la Bucureşti, de Uniunea Centrală a Cooperativelor Meşteşugăreşti din România.

CAPITOLUL 31
Încercările şi persecuțiile de după închisoare

Odată cu arestarea noastră biserica, ca adunare s-a dizolvat, frații şi surorile mergînd pe la bisericile baptiste mai apropiate. Doar cîteodată se mai adunau prin case, pentru a-şi împărtăşi durerile şi a se ruga împreună.

Sosind eu acasă, ca primul dintre toți, normal ar fi fost să adun surorile şi frații ce mai rămăseseră din nou ca biserică. Nu am făcut însă aşa și nu-mi reproşez că n-am făcut-o deoarece m-am lăsat purtat de Domnul. Multe lucruri după mintea noastră ar trebui să fie într-un fel, dar Domnul dă un alt curs lucrurilor.

Timp de vreo doi ani am mers cînd la o biserică, cînd la alta, dar mai mult la bisericile de la sate în misiune. Cum fiul nostru cel mai mare, Dorin, era prieten cu copiii pastorului din biserica Baptistă Şega din Arad şi în orchestra bisericii, cîntînd la chitară, ne-am ataşat de această biserică.

Frații, aşa cum am spus, cei sinceri şi credincioşi m-au îmbrățişat cu toată

dragostea. Cei oficiali şi influenţaţi din afară – şi dureros e că erau destul de mulţi – m-au primit cu răceală şi suspiciune. Totuşi n-au putut rezista situaţiei de fapt. Eu am fost obişnuit ca în biserică să primesc şi să dau. Să primesc lumină, cunoştinţă, har şi să le transmit mai departe. Deşi nu eram membru, mă ridicam ori la şcoala duminicală, ori în alte adunări şi spuneam ce-mi dădea Domnul. La fel după adunare ori de cîte ori prindeam prilejul.

După un timp – de pe acum se eliberaseră şi ceilalţi fraţi – tocmai cînd în inima mea era o dorinţă de a mă uni mai strîns cu fraţii de la această biserică, un frate, învăţătorul şcolii duminicale a bisericii, un prieten al meu, îmi propune să fiu membru. Am acceptat cu toată inima.

Deşi de pe acum eram membru, eram privit de fraţi cu ochii autorităţilor. De multe ori mergeam plîngînd spre casă. „Bine fraţilor," le ziceam cîteodată, „întreprinderile, oamenii necredincioşi, statul chiar îmi acordă toată încrederea, căci mi-au dat funcţie de conducere şi răspundere, iar voi ca fraţi care ştiţi bine că am fost închis pentru credinţă, în loc să mă îmbrăţişaţi cu toată dragostea, sînteţi aşa de reci?" Abia după cîţiva ani am fost primit să lucrez liber în biserică, între tineri, la amvon sau ca învăţătorul şcolii duminicale la toată biserica. Dar atunci necazurile şi presiunile au venit din afară.

Autorităţile au dispus pastorului încetarea grupului de rugăciune şi părtăşie ce îl aveam cu tinerii în biserică în fiecare duminică de la orele 7 la 9 dimineaţa. Pastorul a ascultat, deşi ştia că nu e nimic străin de învăţătura sănătoasă din Cuvîntul lui Dumnezeu sau politic în aceste întruniri; deşi ştia efectul binecuvîntat asupra tinerilor şi asupra întregii biserici şi deşi chiar copiii lui participau cu noi. Într-o zi ne-a spus, ca şi cînd de la el ar veni sugestia, ascunzînd autorităţile care i-au ordonat: „Fraţilor, nu mai e cazul să vă adunaţi dimineaţa. Noi avem destule servicii în biserică, de ce să faceţi dezbinare."

Eu am fost chemat pe la securitate, ba pentru motivul că trebuie să declar despre cineva ca martor, ba în legătură cu serviciul, dar de fapt de fiecare era un interogatoriu-anchetă. În felul acesta credeau că mă sperie să încetez de a mai activa în biserică, crezînd că mă voi teme că-mi pierd serviciul bun pe care-l aveam, aşa cum s-a petrecut cu alţii. Slavă Domnului, eu nu m-am temut nici de ei, nici că-mi pierd serviciul, ci lucram mai cu rîvnă, în ciuda opreliştilor ce mi le puneau fraţii. Eram doi fraţi care am fost închişi împreună şi acum eram în aceeaşi biserică, unde lucram cu toată rîvna în lucrarea lui Dumnezeu: fratele Mihail (Mia) Iovin şi eu.

Dacă au văzut autorităţile că nu reuşesc să ne înfrice prin anchetele ce ni le făceau în urma deselor reclamaţii a fraţilor vînduţi ce erau în adunare cu noi, au recurs la altă tactică. Au dat dispoziţii Uniunii Baptiste din Bucureşti să ne înlăture ei. Aceştia, în rîvna lor de a se supune autorităţilor, au depăşit orice limită. Au dispus adunarea generală a bisericii la care au participat preşedintele Uniunii Teodor Vicaş şi vicepreşedintele Nicolae Covaci. Nu numai că ne-au acuzat de abateri doctrinare,

deşi nu au putut dovedi nici una, că am fost închişi ca politici, că sîntem o primejdie pentru stat, dar în plus, au formulat o acuzaţie că vrem să dăm Ardealul la Unguri. Toţi fraţii au fost indignaţi de aceste acuzaţii şi şi-au dat seama ce conducători au, dar ce puteau să facă? Adunarea generală s-a terminat cu ordinul, dar ei i-au zis „ propunerea noastră“ adică a partidului, făcută pastorului: Să se dezică de aceşti doi oameni, adică de noi şi să nu ni se mai dea nici un drept de a activa în biserică. Ce să vedeţi, pastorul a acceptat în faţa lor, în public să se dezică de noi, numai ca să rămînă el bine cu autorităţile. Am mers şi în seara aceea plîngînd spre casă, nu pentru mine, ci pentru fratele păstor şi ceilalţi, care ştiau bine că nu sîntem vinovaţi cu nimic. Nu numai că nu sîntem vinovaţi, ci el cu gura lui a declarat de atîtea ori că ar vrea ca toţi să fie ca noi, iar acum de frică, de laşitate, s-a dezis.

Cu toată slăbiciunea de inimă a păstorului din acea seară, el nu a aplicat ordinele primite. Eu am continuat să fiu mai departe învăţătorul şcolii duminica le şi să predic. Totuşi în comitetul bisericii nu am fost admis şi nici ca diacon, cum voia pastorul şi biserica.

Văzînd că pastorul nu ascultă de dispoziţiile primite de la Uniune, securitatea a intervenit direct şi prin împuternicitul cultelor din Arad i-a dat dispoziţie să mă oprească să mai fiu învăţătorul şcolii duminicale. Pastorul s-a supus, ca a doua duminică, ne avînd pe altul mai bun, vine şi-mi zice: „Simi, du-te şi ţine şcoala duminicală.“ „Frate,“ i-am zis, „să fim serioşi. Nu tu mi-ai spus săptămîna trecută să nu mai ţin şcoala duminicală, deaorece autorităţile au dispus aşa?“

Slăvit să fie Domnul! Dacă am fost oprit de la cuvînt, n-au putut să mă oprească de la rugăciune şi de la părătşie. Prindeam ocaziile cînd cîte un grup de fraţi şi surori rămîneau în post şi stăteam cu ei în biserică unde vorbeam, ne rugam şi aveam părtăşie. Apoi făceam vizite prin familii. Dacă eram oprit în biserica din Şega, mergeam în bisericile de la sate. Conducerea Uniunii a dat dispoziţii scrise bisericilor să nu primească la amvon decît pe cei cu autorizaţie, ca în felul acesta să fim împiedecaţi de a mărturisi Cuvîntul. Dacă se întîmpla ca vreun pastor mai fricos să execute ordinul, mergeam în altă biserică.

Nimeni nu poate opri un credincios să trăiască şi să lucreze pentru Dumnezeu. Dacă e oprit într-o biserică, poate merge în alta, cum spune Domnul Isus ucenicilor: „Dacă nu vă vor primi într-o cetate, să mergeţi în alta.“ Dacă nu poate vorbi, poate să scrie. Dacă nu ştie să scrie, poate să se roage sau să lucreze altfel. La fel ca şi cu un izvor puternic. Cine poate opri un izvor ca să curgă? Dacă îl opreşti într-un loc, izbucneşte într-altul.

Slavă Domnului, izvorul de apă vie care ţîşneşte pînă în viaţa veşnică (Ioan 4:14). Izvorul de apă al Duhului Sfînt din inima mea nu l-a putut opri nimeni. Cînd am fost împiedicat să vorbesc, am scris. Tot ce aş fi vrut să spun la alţii am pus pe hîrtie şi scrisul rămîne. Nu spun că a fost uşor, dar Domnul a fost cu mine şi m-a ajutat.

Dacă au văzut că în biserică, pe linie religioasă nu reuşesc să mă doboare, au

încercat pe linie de serviciu. Prima oară au încercat să mă facă omul lor. Au venit la mine la birou. Au zis că vor să mă ajute să fac ordine în întreprindere, căci ei ştiu intențiile mele bune, dar că trebuie să colaborez cu ei în lichidarea furturilor şi a altor lucruri. E adevărat că aveam vreo 50 de secții, plus fabrica de jucării şi de unelte-maşini pentru agricultură. E adevărat că dacă ar fi fost sinceri şi de bună credință, aş fi acceptat sprijinul lor. Dar cum ştiam că toate vorbele lor sînt numai spoială şi că dedesubt ei urmăream să mă facă omul lor, am refuzat să primesc orice ajutor de la ei. Am zis: „Domnilor, să fim înțeleşi. Statul m-a pus aici contabil şef. Eu am atribuțiile mele de a îndruma, controla şi lichida toate lipsurile. Voi face acest lucru. Cînd nu voi putea singur, voi cere ajutorul dumneavoastră." Mai m-au chemat o dată sau de două ori, după care le-am spus: „Vă rog să nu mă mai chemați că nu mai vin. Destul! Prin oameni ca aceştia, oamenii dumneavoastră, am ajuns eu la închisoare nevinovat! Detest astfel de oameni şi nu veți reuşi să mă aveți niciodată."

M-au lăsat în pace, dar peste puțin timp au lucrat la schimbarea mea din postul de contabil şef. După ce se făcuse verificarea cadrelor din conducere de către forul tutelar şi comitetul orăşenesc de partid – lucru care se face din cînd în cînd – şi după ce am fost găsit bun, la influența securității, în urma atitudinii mele de care am amintit mai sus, şeful biroului cadre din Uniunea Județeană a Cooperativelor Meşteşugăreşti Arad a făcut o reclamație la Comitetul Județean de partid, în care spunea că nu pot fi contabil şef deoarece sînt predicator şi am fost închis. Comitetul Județean a dispus preşedintelui meu să mă schimbe. Acesta le-a spus, „Nu pot. N-am nici un motiv şi alt om ca el nu mai găsesc." „Îți ordonăm noi." „Dacă e ordin legal, vă rog dați-l în scris." Şi nu m-a schimbat. Văzînd că nu reuşesc cu preşedintele, deoarece era o dispoziție ilegală, au transferat problema la Comitetul Orăşenesc. La preşedintele oraşului preşedintele meu nu a mai rezistat. Probabil îl avea cu ceva la mînă şi acesta s-a temut. Astfel că în luna august 1970 am fost schimbat de pe postul de şef contabil pe post de muncitor în producție.

Am avut îndemnul să mă apăr, ordinul fiind ilegal, deoarece:

-Potrivit cu legile țării, religia era liberă şi nimeni pe motiv de religie nu putea fi schimbat de pe un post. Ba mai mult, erau prevăzute pedepse pentru un director sau un alt superior care pe motiv de religie ar nedreptăți pe cineva.

-Am fost închis, dar prin hotărîrea tribunalului, am fost reabilitat.

Am făcut un memoriu către preşedintele statului, ale cărei copii le-am trimis la alte şase foruri centrale. În felul acesta, ştiam că nimeni nu are curajul să mă aresteze, fiind un caz prea public.

După acest memoriu am fost repus din nou în drepturile mele, adică am rămas cu acelaşi salar de contabil şef, dar nu pe aceeaşi funcție, ci şeful serviciului contabilitate financiar, în care am lucrat pînă la emigrarea mea.

Iată ce am constatat eu cu această ocazie şi cu altele, în funcția care am fost am avut ocazia să stau de vorbă cu oameni în poziții înalte, care nu s-au temut de

mine, considerîndu-mă ca unul de al lor:

Foarte puţini comunişti adevăraţi, convinşi, există în România. Cei mai mulţi sînt comunişti de frică, obligaţi de împrejurări şi de interese.

Nu au încredere unul în altul şi le e frică unul de altul. De exemplu, preşedintele Comitetului Judeţean de partid din Arad, după ce a văzut nedreptatea ce mi s-a făcut, a zis: „Îmi pare rău de omul acesta. Dacă ar fi venit la mine, l-aş fi apărat“, pentru ca tot acest om, după ce la dispoziţia Bucureştiului s-a făcut verificarea cazului meu, să semneze un raport făcut de subalternii lui împotriva mea, fiindu-i dat la semnat intenţionat la repezeală şi înghesuială printre alte hîrtii.

Cînd m-am dus la redactorul şef al celui mai însemnat ziar din Bucureşti şi i-am spus ce mi s-a întîmplat, a fost adînc indignat, iar cînd i-am spus ce vreau să fac, s-a bucurat, gata să-mi spună cum şi prin cine pot ajunge la şeful cel mare. La fel juriştii de la UCECOM, forul nostru tutelar, au fost gata să mă ajute şi să ceară pedepsirea unei nedreptăţi.

Adică, oamenii, chiar pînă în păturile cele de mai sus, sînt scîrbiţi de nedreptăţile ce se fac. Multe din aceste nedreptăţi nu sînt cunoscute sus, iar dacă sînt cunoscute nu se poate lua nici o măsură căci sînt implicaţi în fapte nelegiuite, si dacă se dă în vileag unul, acesta demască pe ceilalţi.

Din cauza fricii şi ca să-şi menţină posturile, execută orbeşte anumite dispoziţii care de multe ori sînt chiar împotriva lor. Dacă ai lua la rost pe unul, „De ce ai făcut aşa?“ ţi-ar răspunde: „Nu eu, ci şeful meu.“ Dacă ai întreba pe şeful, ar zice: „ Nu eu, ci cutare“ şi aşa mai departe. Şi de fapt aşa e.

De aceea spun, în spatele acestui regim, în mod special e o mînă neagră, oamenii fiind doar nişte victime.

Multe torturi psihice mi-au făcut în tot acest timp după închisoare, din cauza că nu am renunţat la linia credinţei mele! Am mulţumit Domnului pentru toate şi nu m-am înfricat. De multe ori am avut ocazia să mărturisesc pe Domnul şi nădejdea ce o am. Iată o discuţie ce am avut-o odată cu un maior de securitate:

–De ce faceţi propagandă religioasă?

–Greşiţi, domnule maior, eu nu fac propagandă religioasă, ci vestesc Evanghelia. Or, evanghelie înseamnă veşti bune. Dumneavoastră aţi fost vreodată bolnav?

–Da.

–Aţi putut rezista, după ce aţi fost vindecat, să nu spuneţi la vreun prieten sau rudă care suferea de aceeaşi boală, cum şi cine v-a vindecat?

–Nu.

– Ei, acelaşi lucru îl fac şi eu. Eu am fost un păcătos mare, într-o stare nenorocită. Domnul a avut milă de mine şi m-a vindecat, m-a mîntuit – şi-i spuneam cum.

–Dumneavoastră îmi spuneţi să nu propag ideile religioase. Ideile mele sînt ideile lui Dumnezeu. Eu pe El îl propovăduiesc. Dumneavoastră de ce propovăduiţi ateismul?

–Pentru că ateismul e ideea comunismului.

–Dumneavoastră sînteți ateu? Eu nu cred că sînteți, căci nu am găsit nici unul pînă acum.

–Ba sînt.

–Dacă într-adevăr sînteți, admir poziția dumneavoastră sinceră. Să știți însă că așa cum dumneavoastră propovăduiți ateismul, același drept îl am și eu ca să propovăduiesc creștinismul, căci în constituția noastră nu sînt prevăzute nici ateismul, nici creștinismul. Mai mult, eu vă întreb dacă e permisă Biblia?

–Da, îmi răspunde el.

–Dacă e permisă Biblia, atunci sînt admis și eu cu predicarea Evangheliei, căci prima și cea mai importantă învățătură din Biblie e aceasta, a Domnului Isus: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la ori ce făptură.“

–Da, zice el în final, dar să nu timorați pe oameni cu iadul.

–Aveți dreptate, i-am răspuns eu, un credincios trebuie să ducă vești bune (Evanghelia) în primul rînd și nu să vorbească despre iad. Totuși iadul va fi partea celor ce nu cred.

În timp ce-i vorbeam prin puterea lui Dumnezeu și-i spuneam cum m-am întors eu la Dumnezeu, el începea să se șteargă la ochi. Nu mai putea rezista. Dar Satan s-a furișat. Din biroul vecin, ca o fiară, vine un alt maior, maiorul Rusu.

–Ce, domnule maior, dai crezare la palavrele acestui om? Nu vezi că vorbește contra statului?

–Nu, nu vorbește contra statului și nu sînt palavre.

–Ce, n-am auzit eu? Ce crezi că nu avem aparate de înregistrat? – și-i arată sub masă, dînd cu piciorul în aparat, continuînd să mă amenințe. Eu am avut îndemnul să mă scol în picioare și cu voce categorică să-i spun:

–Domnule, te rog să nu-mi faci înscenări aici și să nu mă jignești. Sînt un om liber. Legea nu-ți dă voie să te porți așa. Dumneata ești pasibil de pedeapsă. Și să știți, nu voi mai veni aici decît sub stare de arest, legat la mîini și la picioare – și am dat . . . . să ies. Imediat și-a schimbat tonul și atitudinea.

–Domnule Moț, stați, n-o luați așa. Să vedeți că...

Eu i-am salutat însă și am plecat. Din clipa aceea nu m-au mai chemat niciodată.

Am mai constatat cu ocazia aceasta alte lucruri: Comuniștii sînt fricoși și slabi, așa cum sînt toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu și care n-au un sprijin moral. Cei care fac mai mare gură, mai mare gălăgie și tărăboi, acei oameni sau femei sînt cei mai slabi. Un om tare și stăpîn pe poziție e calm, senin, liniștit. Tăria lui nu stă în vorbe, ci în putere.

Un lucru de valoare nu are nevoie de reclamă. În România se știa că filmele cu cea mai mare reclamă sînt cele mai proaste, în schimb la cele fără reclamă nu se găsesc bilete.

Oriunde se menține ceva cu forța, se dovedește slăbiciunea, și un regim care domnește prin forță și teroare nu poate rezista.

Spunea cineva despre comuniști, referindu-se mai mult la poliția secretă, la securitate: Sînt ca și cîinele, care dacă te vede că fugi și ți-e frică, aleargă după tine și te mușcă. Dacă te oprești și nu ți-e frică, ci iei ceva să-l lovești, imediat fuge, schelălăind.

Am constatat că și comuniștii au nevoie de mîntuire. Ocaziile cînd frații sînt chemați la interogatorii sînt bune prilejuri să-l mărturisească pe Domnul și Evanghelia Sa. Mulți însă nu o fac și vor răspunde odată în fața judecății. Ce vei spune frate care ai trecut pe acolo și ți-a fost frică sau ai fost laș, plecînd steagul în fața lor? Ce vei răspunde cînd aceștia în ziua judecății te vor întreba: „Ai fost pe la noi, nu ne-ai spus de nădejdea ta, nu ne-ai spus opinia ta, ci ai zis ca noi."

Am mai văzut că sînt și în posturile de sus oameni demni care se bucură în inima lor cînd întîlnesc printre cei trași la răspundere oameni de caracter, neînfricați, fiind în schimb scîrbiți pe cei josnici și de josnicii.

Fii om, frate dragă, în orice împrejurare te-ai afla! Poartă-te ca și cum ai sta în fața Domnului, ca și cînd ai fi la judecată! Adu cinste Numelui Domnului, fie în libertatea ta, fie în judecata și oprimarea ta, fie în condamnarea ta!

CAPITOLUL 32
Relațiile cu frățietatea din lumea liberă

Începînd de prin 1969 Domnul mi-a făcut un har deosebit să intru în relații cu frații din apus, în special cu cei din Anglia. Fiut nostru cel mai mare, Dorin, a început să învețe limba engleză și apoi a și urmat și absolvit cursurile Universității din București, la secție engleză-română. Avînd o ambiție deosebită să învețe această limbă, oriunde și oricînd auzea că a venit un frate străin, căuta să-l întîlnească și își arăta amabilitatea de a-l ospăta. Unii frați de-ai noștri care au mers în Vest ne-au recomandat ca o familie de încredere. Așa că prin casa noastră au trecut o mulțime de frați și surori care aduceau cu ei literatură, cîteodată în limba română – Biblii, broșuri, pe care apoi le distribuiam – alteori materiale în limba engleză.

Cum în limba română nu aveam decît foarte puține cărți religioase, cele mai multe fiindu-mi luate la percheziție, iar eu eram setos după cunoștință, nu știam cum să fac să profit de aceste cărți. Într-o zi vine fiul meu cu o carte de vreo 575 pagini, intitulată: What the Bible is All About.

–Tati, dacă ai ști ce bună e cartea aceasta, doar dacă nu cunoaște limba engleză....

Stau un pic și mă gîndesc, apoi îi spun băiatului:

–Tati, ce zici, dacă eu voi traduce cartea aceasta? Pînă o termin de tradus voi învăța limba engleza.

–Cred că vei reuși.

–Ei bine atunci, eu voi traduce cartea aceasta!

Şi am tradus-o. Cînd am început, n-am ştiut o boabă de engleză. Am luat cartea, dicționarul şi hîrtie. La început a fost foarte greu. Uitam cuvîntul de cînd îl vedeam în dicționar pînă ajungeam să-l scriu pe hîrtie. Ca să nu-l uit, repetam forma scrisă, fapt care mi-a fost o piedică în vorbire, forma scrisă fiind mult diferită de cea vorbită. N-am ajuns însă să termin cartea şi puteam deja să citesc şi înțeleg în engleză Biblia şi orice altă carte.

Am primit din Anglia prin poştă de la vreo 12 persoane din mai multe biserici întreg comentariul asupra Noului Testament de William Barclay, în 17 volume. Ce mîngîiere şi înviorare reciprocă am avut prin acest schimb de scrisori!

Frații din apus au avut în casa mea un adevărat han de poposire, fiind tratați cu cea mai mare atenție a dragostei. Într-o noapte şi paturile şi spațiul de pe podea în cele două camere ce le aveam au fost ocupate de frați. Veniseră cu un microbus. Acum acest lucru e imposibil. Statul a emis o lege prin care nici un străin nu mai poate fi găzduit peste noapte într-o casă particulară, amenda fiind de la 5.000 de lei în sus.

De pe urma acestor legături şi vizite frățeşti am fost chemat la Securitate.

–Prea mulți străini vin pe la dumneavoastră.

–Nu sînt străini, sînt frații mei. Vă deranjează lucrul acesta? Foarte bine, am să le spun să nu mai vină.

–Nu, nu, să nu faceți lucrul acesta.

–Ba da, dacă nu e voie.

–E voie, numai să veniți să ne spuneți ce ați vorbit.

–N-are rost să vin, noi vorbim din Cuvîntul lui Dumnezeu, şi apoi nu e frumos gestul acesta. Dar dacă vreți, le spun şi lor lucrul acesta şi apoi vin.

–Nu, nu, să nu faceți una ca asta.

–Un lucru să ştiți, domnule, eu aduc cinste țării mele, şi nu ruşine cu această ospitalitate, deşi numai eu ştiu de cîte ori iau împrumut numai ca să le pot da o masă!

N-au avut ce să-mi facă. Necazul este că unii frați ascultă de ei şi se duc şi dau rapoarte.

Am constatat că ei vor să apară pentru lumea de afară foarte ospitalieri, foarte amabili şi cu libertate deplină.

O, dacă ar şti frații din apus şi conducerile de țări să le răspundă cu propriile lor arme (argumente)! Să folosească mîndria lor ori pentru a pune în aplicare drepturile şi libertățile cu care se laudă, ori să-i determine să-şi dea arama pe față!

CAPITOLUL 33
Emigrarea

Dumnezeu ne-a răpit, pe mine şi pe familia mea, din mijlocul focului, din mijlocul greutăților de tot felul şi al persecuțiilor. De ce? O ştie El. El are un plan

pentru fiecare. Poate pentru că am fost gata să stau şi acolo cu bucurie, dacă asta era voia Lui. Îmi aduc aminte odată cum, plimbîndu-mă prin oraş, Îi spuneam Domnului: „Doamne, eu nu ştiu de ce trebuie să merg în America. Cu Tine e aşa de bine şi aici, cu toate greutățile şi luptele şi chiar în Valea Umbrei Morții.“ În mijlocul greutăților din închisoare am spus acelaşi lucru, „Doamne, Tu-mi eşti mai scump decît toată libertatea, decît toată lumea.“

Îmi amintesc de cîteva cazuri din Biblie, în legătură cu aceasta:

-Într-o noapte îngerul Domnului i-a vorbit în vis lui Iosif, soțul Mariei: „Ia Copilul şi pe mama lui şi fugi în Egipt...“ (Matei 2:13). Nu putea Domnul să distrugă pe duşmanii lui Isus, sau cel puțin să le schimbe inima, astfel ca Iosif şi Maria să nu mai trebuiască să fugă cu Copilul în Egipt?

-Domnul ia pe poporul Său Israel şi-l duce în Canaan. Nu putea El să schimbe regimul politic în Egipt, să pună în poziția de Faraon un om ca acel din vremea lui Iosif, care să protejeze pe poporul Său şi acesta să rămînă în Egipt? Ba da, dar E1 a avut un plan cu Israel şi la fel cu egiptenii.

Domnul lasă lucrurile să se desfăşoare, chiar şi pe Satan îl lasă să facă ce ştie şi ce este în stare să facă pînă la vremea judecății, din cauză că toate lucrurile îşi au locul şi timpul lor în planul lui Dumnezeu. El face un lucru mai minunat, salvează pe poporul Său din foc – îi răpeşte pe israeliți, aşa cum va face cu Biserica Sa în curînd. Altă dată nu-i salvează din foc, dar atunci le dă putere şi har ca în mijlocul focului să stea tari să-I mărturisească Numele Lui, chiar dacă pentru aceasta trebuie să fie ucişi, aşa cum se va întîmpla cu marea multime din Marea Strîmtorare. Înțelegem noi planurile lui Dumenezeu?

Prin anul 1975, după ce băiatul meu cel mai mare terminase facultatea cu media 10 şi cu toate acestea nu găsea servici, iar Nicoleta fiica noastră nu fusese primită în facultate la Cluj din cauza mea şi din cauza că ea însăşi era credincioasă, am hotărît în inima mea să emigrez. Am luat pe băiatul meu, pe Dorin cu mine şi am mers pe la mai multe ambasade pentru viza de intrare. Nu mă temeam aşa de mult de ieşirea din țară, cît de primirea în altă țară. Prima dată am mers la ambasada Statelor Unite. Cu toate condițiile mele speciale, mi s-a răspuns că nu pot intra în Statele Unite, deoarece numai cei ce au rude de gradul I au acest drept. Mai mult, am fost prevenit ca nu cumva să obțin paşaport de la statul român înainte de a obține viza de la SUA, căci risc să rămîn cu paşaportul în mînă şi fără să pot ieşi din țară. Am mers apoi la ambasada Israelului. Aceştia îmi spuneau că îmi dau viza, dar numai în vizită.

În timp ce eram gata să intrăm la ambasada franceză, un gînd brusc îmi vine în minte. Mă întorc spre Dorin şi zic: „Doru, noi sîntem creştini?“ „Cred că da, tată.“ „Atunci haidem acasă.“ „Foarte bine,“ zice Doru. Eu continui: „Noi avem un Dumnezeu Atotputernic, care ne iubeşte. De ce să umblăm de la o ambasadă la alta? Îi vom aduce cazul înaintea Lui, şi El va decide. Cît despre noi, vom face tot ce ne stă în puterea şi la îndemîna noastră.“

Am scris la doi frați pe care-i cunoşteam cu putere în SUA, dîndu-le toate datele noastre şi rugîndu-i să facă tot ce pot pentru aducerea noastră încoace. În fiecare zi aduceam problema noastră înaintea Domnului, rugîndu-L să facă aşa cum crede El că e mai bine. Ştiam că Domnul îmi ascultă rugăciunile şi-mi va răspunde ori pozitiv, ori negativ – ca să nu mă mai rog.

După foarte puțin timp, într-o noapte în vis, prin tatăl meu care era la Domnul, primesc un răspuns precis în ce priveşte timpul, dar nu şi felul de scăpare. Ştiam foarte precis atunci în vis că e o descoperire a lui Dumnezeu, şi nu un vis oarecare. Mi s-a spus foarte precis: „Peste trei ani vei scăpa“ şi mi s-a spus arătînd cu degetul la gură să țin secret acest lucru. N-am mai pus întrebări cum şi în ce fel, dar bucuria îmi era mare şi în vis şi după ce m-am trezit. Ştiam că răspunsul era ca urmare a rugăciunilor mele pentru emigrare. Totuşi, cum în acelaşi vis văzusem nişte situații din țara noastră precum şi nişte scene privitoare la răpirea Bisericii, nu puteam să spun precis cum va fi scăparea noastră după trei ani: schimbîndu-se regimul din România, prin venirea Domnului sau prin ducerea mea la El, sau voi emigra. Oricum, ştiam că Domnul e la lucru şi aceasta îmi aducea atîta bucurie şi mulțumire în inima mea. Cu cîtă pace şi mîngîiere răbdam toate greutățile şi umilirile, ştiind că mai am puțin şi voi scăpa! Dar, pe de altă parte, cu cîtă atenție şi veghere, precum şi rîvnă mă avîntam în lucrarea lui Dumnezeu pe toate liniile, considerînd că scăparea putea fi prin chemarea acasă. Oricum, aceşti trei ani au fost ani binecuvîntați. Numai Doru ştia de descoperirea pe care o avusem, fiind implicat în problemă, iar eu ştiind că el poate să țină secretul.

Minunat e să ai o nădejde, o siguranță! Aceasta te întinereşte, îți dă viață şi te face să treci cîntînd peste toate adversitățile! Dar, scumpul meu frate şi soră, dacă eşti credincios, şi tu ai o nădejde mai mare ca a mea, sau tot atît de sigură. În Cuvîntul sfînt noi avem asigurarea din partea Domnului că El va veni curînd şi sigur va veni şi ne va scăpa. Iar acum e pentru noi la dreapta Tatălui în mărire pregătindu-ne un loc, adică toate condițiile binecuvîntate pentru cînd vom ajunge acolo. Dacă inima mea şi mintea mea fac planuri cum să pregătesc mai bune condiții în toate privințele la frații mei şi rudele mele din România pe care-i aştept, astfel ca atunci cînd vin să se poată bucura cît mai mult de noua țară, oare cum şi cît de minunată va fi pregătirea pentru mireasa Sa, Biserica, pe care o aşteaptă cu un dor mai mare decît al ei?! Bucură-te frate dragă, că în curînd vei scăpa. În curînd ți se vor împlini toate dorurile. Dar în nădejdea aceasta caută să recuperezi tot ce poți în puținul timp ce-ți mai rămîne, şi cu tot ce eşti şi ai să fii pentru Domnul!

Cînd Domnul rezolvă ceva, El pregăteşte toate lucrurile, pînă în cele mai mici amănunte. Nu ai decît să stai liniştit şi să primeşti tot ce îți dă El. După doi ani băiatul meu cel mare, Dorin, cu familia sa a fost cerut de Societatea Misionară Romînă, cu al său post de radio „Glasul Adevărului,“ de fratele Dr. Peter Trutza din Florida, pentru a lucra la această societate. I se pregătesc toate formele de emigrare, şi în August 1977 emigrează cu toată familia – soția şi doi copilaşi – în Statele

Unite, la Hollywood, statul Florida.

Încă înainte de a primi Dorin şi familia aprobarea, în ziua de 31 martie 1977, primesc lumină precisă din partea Domnului să înaintez actele pentru emigrare. Era al treilea an de cînd primisem înştiinţarea că voi scăpa şi hotărîrea Domnului trebuia să se împlinească.Totul a decurs în mod normal şi toate uşile mi s-au deschis. Oricum, eu eram pregătit pentru orice sacrificiu, ca acel al pierderii serviciului, sau chiar pentru închisoare. Iată care a fost calea (circuitul) prin care am ajuns să primesc paşaportul, cale de fapt comună pentru toţi care doresc să emigreze, cu deosebirea că nu toţi primesc aprobarea. Dacă o primesc de la o comisie, n-o primesc de la alta. Ori primesc de la toate comisiile şi cînd e să primească paşaportul care e şi întocmit, li se refuză din cine ştie ce motive. Atunci încep memoriile la toate forurile competente din interiorul ţării, audienţele care pot să fie de ordinul zecilor. Paralel cu acestea, de cele mai multe ori sînt persecuţiile sau oprimările din partea autorităţilor, pe toate liniile, de multe ori sfîrşindu-se cu închisoare.

Deci, în ziua de 31 martie am mers la un birou special de copiat acte. În Arad sînt doar două birouri de copiat acte specializate pentru cereri de emigrare. Înţeleg specializate în sensul că sînt autorizate de organele Ministerului de Interne (Miliţie şi Securitate) să întocmească aceste forme, fiind instruiţi special şi raportînd cînd e cazul anumite atitudini sau anumite persoane. Deşi ca să ajungi la rînd la acest birou, trebuia să te înscrii cu cel puţin două săptămîni, eu am reuşit să completez toate formele în ziua în care am mers de prima dată. Formularele se compun dintr-un memoriu, dar nu i se spune memoriu, ci notă, în care, pe lîngă datele personale, e inclusă cererea propriu-zisă de a emigra, cu o mulţime de detalii: de ce vrei să emigrezi, la cine vrei să mergi etc. La această notă sînt anexate nişte cartoteci în şase exemplare pentru fiecare persoană, cu toate datele personale, din nou cu menţiunea că vrei să emigrezi, la cine, motivul şi dacă renunţi sau nu la cetăţenie. Toate aceste formulare le predai a doua zi la serviciul de paşapoarte al Miliţiei, spunîndu-ţi-se să aştepţi că vei fi înştiinţat acasă. Abia în luna iunie am fost anunţaţi printr-o carte poştală să ne prezentăm la comisie.

Comisia era compusă din vreo opt persoane, adică delegaţi de la toate organele administrative şi politice ale judeţului şi oraşului, inclusiv de la Consiliul Popular, Miliţie, Securitate, Partid. Domnul mi-a dat cuvinte şi o putere de convingere de aşa fel încît nimeni nu a putut să mă contrazică, nici să mă ia în zeflemea. E adevărat şi aceasta că Domnul mi-a dat harul să fiu văzut foarte bine de toate autorităţile, prin comportarea mea, relaţiile de muncă şi sociale de zeci de ani pe care le-am avut în mijlocul concetăţenilor mei, prin puterea vieţii noi şi a trăirii Cuvîntului sfînt, slavă să-I fie numai Domnului! Discuţia s-a desfăşurat cam în felul următor:

–De ce vreţi să emigraţi?

–Sîntem nevoiţi să emigrăm. Să nu credeţi că este o plăcere la vîrsta aceasta, să lăsăm tot ce am agonisit într-o viaţă şi să ne luăm lumea în cap! N-o fac aceasta dintr-un spirit de aventură şi nici sub presiunea unei hotărîri pripite şi de moment.

Hotărîrea şi concluzia la care am ajuns e bine calculată şi întemeiată. Dumneavoastră mă cunoaşteţi foarte bine. Ştiţi că am căutat să trăiesc o viaţă demnă, cinstită şi folositoare. Stiţi că n-am jignit pe nimeni şi nimeni nu a putut şi nu poate să se plîngă de mine. Cu toate acestea, în anul 1958 am fost luat într-o noapte din mijlocul familiei mele şi condamnat la 17 ani închisoare, dar datorită împrejurărilor politice am stat numai 4 ani. Bine ştiţi că ce s-a făcut cu mine a fost o nedreptate, aşa cum a recunoscut-o chiar conducătorul statului nostru. După ce am fost eliberat şi am ajuns din nou la postul şi poziţia de la care am plecat, din nou am fost nedreptăţit. În 1970, fără nici un motiv, am fost schimbat de pe poziţia de şef contabil în aceea de simplu muncitor. În repetate rînduri am fost chemat la securitate. Nu numai că eu nu eram lăsat în pace, dar şi copiii mei. Ce vină a avut băiatul meu cel mai mare că, terminînd facultatea cu media 10 la fel ca şi soţia lui, să nu fie în stare să primească un servici? Sau fiica mea să nu fie primită în facultate? Nu am numai un copil, ci patru. Fiecare cînd termină şcoala să ajungă în situaţia celui mai mare? Cred că nu este drept. Eu nu învinovăţesc pe nimeni pentru aceste situaţii, dar trebuie să recunoaşteţi că e asupra familiei mele un stigmat care nu va dispărea decît prin moarte, sau prin emigrare. Mereu se va găsi cineva ori la o angajare, ori la o promovare să spună că tatăl a fost închis sau că e predicator, etc.

În tre timp adjunctul comandantului Securităţii m-a întrerupt, căutînd să spună că ce s-a făcut cu mine e drept, că partidul nu greşeşte, şi alte vorbe, dar sub privirea şi tăcerea celorlalţi şi mai mult la realitatea faptelor ce le prezentam a tăcut.

–Bine, dar la cine mergeţi acolo, căci nu aveţi rude?

–Avem o nepoată căsătorită acolo, şi îl avem pe fiul nostru cel mai mare cu familia.

Ofiţerul de la paşapoarte imediat a intervenit, zicînd:

–Cum că nici nu a plecat şi nu i s-a aprobat.

–Nu i s-a aprobat, dar i se va aproba şi va pleca.

–Nu e păcat să stricaţi viitorul copiilor? Fiica dumneavoastră e la facultate, băieţii la fel au posibilităţi.

–Eu cred că tocmai plecînd le creez un viitor. Şi apoi, de ce să avem atîta necaz pe considerentul că sînt credincios. Lăsaţi-mă să merg la fraţii mei, unde religia e liberă şi unde pot să-mi trăiesc viaţa de credincios potrivit cu Biblia fără să deranjez pe cineva. Şi apoi am încheiat cu cuvintele acestea: „Lăsaţi-mă să plec. Aceasta va fi bine şi pentru mine, şi pentru dumneavoastră. Hotărîrea mea e atît de serioasă încît refuzîndu-mă numai de lucru vă faceţi cu mine, deoarece nu vă voi lăsa în pace pînă nu îmi veţi aproba.“

După vreo lună am primit din nou o carte poştală prin care eram chemat la serviciul paşapoarte al judeţului Arad. Am întrebat dacă mi s-a aprobat de către comisia locală şi mi s-a răspuns că da, şi că trebuie să completez alte formulare ce trebuie trimise la Comisia Guvernamentală din capitală.

În luna august am fost chemat din nou la Miliţie şi mi s-au dat abia acum

formularele pentru întocmirea paşapoartelor. Am întrebat dacă mi s-a aprobat emigrarea de către Comisia de la Bucureşti şi mi s-a răspuns că da. De fapt am văzut eu aprobarea la dosarul meu.

Abia la 30 septembrie am fost chemat din nou şi mi s-a spus că ne-au sosit paşapoartele de la Bucureşti, trebuind să ne facem formele de lichidare. Abia după mai bine de o lună de zile am reuşit să termin cu toate formele, cu toate cunoştinţele şi relaţiile pe care le aveam peste tot. Cel mai mult lucru am avut cu predarea casei (apartamentului) la stat. Am primit pe el o zecime din valoarea reală.

Primirea vizei de la Ambasada SUA şi apoi de la cea italiană a durat încă alte două luni, aşa că abia în 11 ianuarie 1978 am părăsit definitiv România prin aeroportul internaţional Otopeni, îndreptîndu-ne cu un avion românesc spre Roma. Toţi cei ce emigrau ca şi noi, adică fără rude de gradul I cu cetăţenie americană erau socotiţi refugiaţi şi trebuiau să stea aproximativ două luni jumătate la nişte centre de refugiaţi din Roma. Erau trei fundaţii care subvenţionau aceste centre: Fundaţia Tolstoi, Fundaţia W.C.C. şi o altă fundaţie catolică. Nu am înţeles nici atunci şi nici acum rolul acelei şederi în Roma pentru aşa mult timp. Probabil era o perioadă şi un loc de triere şi verificare. Cert este că a fost şi o perioadă de tranziţie şi aclimatizare, de la un regim la altul. Nu mai vorbesc de faptul că am avut ocazia să vizităm Roma şi împrejurimile cu toate monumentele şi locurile istorice, în cele 47 de zile cît am stat acolo.

Nu-mi ajunge timpul şi locul să vorbesc despre sentimentele avute la plecarea din România. După primirea paşapoartelor prin luna noiembrie am început acţiunea, de vindere a lucrurilor din casă, pentru a ne face rost de bani de drum. Cum în mod normal la 15 decembrie trebuia să avem toate vizele, la această dată absolut tot din casă era vîndut. Aproape o lună de zile, în plină iarnă, a trebuit să dormim pe jos şi să trăim în nişte condiţii cu totul deosebite. Nici aşa n-am fost în stare să realizăm de ajuns pentru transport, fiind nevoiţi să luăm împrumut de la doi fraţi, o sumă echivalentă cu 800 de dolari pe care urma să-i plătim în dolari după ce vom ajunge în SUA.

A fost foarte mişcătoare despărţirea de rude şi de fraţi, care ne-au petrecut la gară la trenul care ne ducea la Bucureşti. În lacrimile de bucurie şi de durere ale despărţirii, precum şi în lacrimile unei dorinţe aprinse a multora de a fi şi ei în situaţia noastră, în cîntatul corului de fraţi şi surori de pe peronul gării, ne-am luat rămas bun de la toţi şi de la locurile atîtor amintiri. Toată averea şi agoniseala noastră s-a redus la 5 geamantane pe care le-am luat cu noi, ferindu-ne să luăm cu noi fotografii, însemnări, adrese, înregistrări pe casete şi altele, de frică să nu fim opriţi din drum.

Eram de pe acum pe avion, scăpasem de vamă cu toate temerile ei, dar încă nu eram siguri că am scăpat. Mă gîndeam ca nu cumva să întoarcă avionul din drum, aşa cum s-a întîmplat cu unii. Abia cînd în Roma am pus piciorul pe pămînt, am exclamat cu toată bucuria şi cu lacrimi în ochi „Am scăpat, sîntem liberi!“

Numai cine a fost într-o astfel de situație poate să înțeleagă îndeajuns ce înseamnă să fii l iber, într-o țară liberă. Totuşi multă vreme sentimentul de frică şi urmărire mi-a rămas şi mie şi familiei în minte. Mereu ne atrăgeam atenția ca în România, „Fii atent, că nu ştii cine stă lîngă tine, cine ascultă la ce vorbeşti," etc. Cînd scriam scrisori sau cînd vorbeam la telefon cu băiatul nostru din SUA, mereu ne atrăgeam atenția ce vorbim. Mereu şi mereu Doru trebuia să ne spună să nu ne mai temem, că nu mai sîntem în România, ci într-o lume liberă.

Călătoria de la Roma la New York a fost cea mai frumoasă călătorie care am avut-o pînă atunci, într-un avion Boeing 747, al companiei Panam. De la New York la Los Angeles, într-un avion al companiei American Airlines, am fost aşa de emoționat, de fericit, că nu-mi puteam stăpîni lacrimile de bucurie. Mereu cu casca în urechi, ascultînd muzica aceea simfonică clasică, mulțumeam din toată inima Domnului pentru harul care ni l-a făcut. Nu ştiam ce ne aşteaptă, dar ştiam că Domnul e cu noi, că ne-a eliberat şi că dacă ne-a purtat aşa de minunat de grijă pînă atunci, aveam toate motivele să ne încredem în El şi pe viitor.

La Los Angeles ne aştepta fiul nostru cel mare, cu încă un frate scump român, Vasile Răscol, ca să ne ducă la Glendale, unde locuiau ei. Dintr-un anunț eronat al societății W.C.C. din New York sosirea noastră era anunțată cu o seară înainte, astfel că unii frați ne-au aşteptat atunci, alții au fost anunțați că s-a contramandat sosirea, şi din cauza aceasta am fost aşteptați doar de aceştia doi.

CAPITOLUL 34
Începuturi noi într-o țară nouă

...Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Orice exod aduce cu sine o împrospătare, o înnoire. Sufletului omenesc îi place înnoirea, prospețimea. Chiar trupul omenesc, spun învățații, se reface, înnoieşte complet în curs de şapte ani. În cer una din frumuseți este aceasta că mereu vom trăi înnoirea, mereu vom vedea lucruri noi. Părăsind România şi apoi Italia, am spus familiei mele: „Vedeți că mergem într-o țară nouă, într-o țară civilizată. Toate lucrurile, obiceiurile şi apucăturile rele lăsați-le aici. Să începem o viață nouă, frumoasă care să aducă slavă şi cinste lui Dumnezeu şi să fie o bună mărturie spre slava Lui." Ajunşi şi stabiliți în noua țară, mereu ne atrăgeam atenția unul altuia: „Dragă, nu mai sîntem în Romînia, sîntem în America, să ne purtăm ca atare." Îmi aduc aminte de patriarhul Iacov cînd s-a suit la Betel. „Iacov a zis casei lui şi tuturor celor ce erau cu el: «Scoateți dumnezeii străini care sînt în mijlocul vostru, curățiți-vă, şi schimbați-vă hainele, ca să ne sculăm şi să ne suim la Betel; căci acolo voi ridica un altar Dumnezeului care m-a ascultat în ziua necazului meu şi care a fost cu mine în călătoria pe care am făcut-o.». Ei au dat lui Iacov toți dumnezeii stră-

ini care erau în mîinile lor şi cerceii pe care-i purtau în urechi. Iacov i-a îngropat în pămînt sub stejarul de lîngă Sihem. Apoi au plecat. Groaza lui Dumnezeu s-a răspîndit peste cetăţile care-i înconjurau, aşa că locuitorii lor n-au urmărit pe fii lui Iacov“ (Geneza 35:1-5).

Experienţa aceasta a lui Iacov am avut-o de mult timp în mintea mea şi doresc să influenţeze viaţa multor credincioşi. Trăind într-o lume nouă, trebuie să avem o comportare nouă. Trăind în Împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să ne purtăm ca în Împărăţia lui Dumnezeu. Fiind în Casa lui Dumnezeu, în Biserica Lui, care e sfîntă, trebuie să avem o viaţă sfîntă. Cred că aceasta a vrut să spună apostolul Pavel în Coloseni 3:1, ca şi în multe alte locuri din epistolele sale. Aceasta e partea noastră, iar a ne ocroti, a ne călăuzi, a lupta pentru noi – asta e partea Lui, pe care Şi-o face cu prisosinţă, aşa cum s-a întîmplat cu Iacov şi cu toţi sfinţii care s-au sprijinit pe El şi L-au ascultat.

Încă de 1a începutul acestei călătorii, Domnul ne-a călăuzit şi S-a îngrijit de noi într-un chip minunat pînă în cele mai mici amănunte. N-am avut să lupt eu cu nimic, nici să mă frămînt de nimic. Şi fiindcă ştiam că El e cu mine şi se îngrijeşte de toate, mă conformam călăuzirii Lui şi primeam din mîna Lui toate. Mă bucuram aşa de mult că nu se poate spune. Inima şi gura îmi erau pline de mulţumire pentru tot ce a făcut şi făcea cu mine. Mă desfătam în căile Sale şi eram curios să văd ziua următoare sau pasul următor ce-mi va mai pregăti. Aşa cum scriam unui frate, venind aici Domnul mi-a împlinit multe din dorinţele vieţii mele. Vreau însă să amintesc că înainte de plecare, ştiind că vin aici, am fost gata să primesc din mîna Domnului orice situaţie şi orice condiţii îmi va pregăti El, chiar lucrul cel mai greu şi cel mai de jos. Una din colegele cu care lucram la serviciu mi-a spus: „Ce crezi că în America umblă cîinii cu colacii în coadă?“ „Ştiu ce vrei să-mi spui, numai că eu sînt gata pentru orice.“ Voi reda cîteva aspecte din această minunată purtare de grijă a Domnului:

–Spuneam în România de multe ori că aş dori să merg într-un loc în care e vară totdeauna, sau să plec odată cu păsările călătoare şi să mă întorc iar în primăvară, deoarece am răbdat mult frig. Iată că Domnul m-a dus într-o ţară unde e vară tot timpul, dar nu o vară cu căldură înăbuşitoare, ci o vară minunată.

–Fiind crescut într-o regiune deluroasă, mi-a fost totdeauna plăcut să locuiesc într-o astfel de regiune. Avionul cu care am venit din New York sosind noaptea, n-am putut să-mi dau seama în ce regiune mă aflu. Sculîndu-mă dimineaţa şi ieşind în curtea casei, mi-a plăcut să constat că oraşul în care am ajuns să locuiesc e înconjurat de munţi şi dealuri. Am exclamat plin de bucurie, „Parcă aş fi pe Valea Crişului Alb,“ – locurile mele natale.

Era neapărată nevoie să vin în acest oraş, şi nu în altul. Ca să se întîmple aceasta, Domnul a trebuit să-l aducă pe fiul nostru Dorin cu familia din Florida. El s-a frămîntat puţin, ca şi mine, cînd a trebuit să lase pe fratele care i-a înlesnit aducerea sa în SUA, dar eu i-am spus: „Dragul tati, a fost voia Domnului ca tu să

vii aici." Domnul într-adevăr avea ceva cu mine aici în Glendale, şi pregătise terenul în aşa fel încît atunci cînd sosesc în USA să nu pot merge în altă parte. Mai mult, l-a dus pe Doru la o societate misionară, nu atîta pentru el, cît pentru mine, ca să ajung să lucrez cu această societate. El a venit din Florida la E.C.L.-Evangelism to Communist Lands, ca translator.

Am fost primit cu toată dragostea de către cele două societăţi misionare care lucrează pentru fraţii de sub cortina de fier: Evangelism to Communist Lands prin reprezentanţii ei Haralan Popov ca preşedinte fondator şi fiul lui Haralan, Paul Popov ca director internaţional, precum şi de Jesus to Communist Lands prin reprezentanţii ei Richard Wurmbrand, tatăl, ca fondator şi fiul său Michael Wurmbrand ca preşedinte. La fel am fost înconjurat cu toată dragostea de fraţii români baptişti de la Romanian Baptist Church of the Los Angeles Area, prin pastorul Petru Popovici. Potrivit cu nevoile ce se iveau, fără ca eu să le spun despre aceste nevoi şi fără să cer ceva, m-au ajutat fiecare la timpul potrivit, aşa încît să-mi pot aranja casa cu cele strict necesare. . . . . Am fost plăcut surprins cînd a doua sau a treia zi fiul nostru Dorin ne-a dus la Departamentul Welfare şi am constatat că nu numai credincioşii sînt gata să ajute pe cei străini şi în nevoi, dar însuşi Statul American are o preocupare deosebită în această privinţă.

Pe parcurs am vizitat bisericile din Glendale, cel puţin cîteva din acestea. Fraţii păstori ne-au primit cu toată dragostea. Nu însă toţi au înţeles situaţia noastră de străini. Am fost însă călăuzit direct la una din bisericile de aici din Glendale, la care am şi rămas, ai cârei membri m-au impresionat mult cu dragostea lor reală. Nu-i amintesc numele, deoarece pentru mine nu denominaţia contează, aşa cum spuneam în paginile anterioare, ci realitatea de creştin. Şi dacă şi-au arătat dragostea pentru mine, au făcut-o nu pentru că ei se numesc ca religie cu un nume oarecare, ci pentru că trăiesc religia adevărată despre care spune Iacov, fratele Domnului, în epistola sa. A doua sau a treia zi după ce am fost la biserică, am fost vizitat de vreo trei persoane care au înţeles în ce situaţie sîntem şi fără să fac măcar vreo aluzie sau să cer ceva, şi-au împărtăşit dragostea lor cu mine, ajutîndu-mă să-mi cumpăr o maşină de scris IBM care-mi este foarte necesară în lucrarea pe care o am de făcut. Mai mult, am găsit acolo un grup de fraţi şi surori cu care trăiesc într-o deosebită părtăşie în rugăciune, în învăţătură şi în închinăciune înaintea Domnului, cum numai în România am mai găsit.

După vreo doar două luni, am reuşit să avem serviciu o parte dintre noi, fără să ne frămîntăm în această privinţă. Toate erau pregătite pentru noi, doar să le luăm în primire.

Ceea ce de-a dreptul m-a copleşit a fost înţelegerea pe care Domnul i-a pus-o în inima fratelui Paul Popov, preşedintele Societăţii Misionare ECL. Acesta, venind în casa noastră şi văzînd nevoile noastre, precum şi chiria mare pe care o plăteam pentru apartament, respectiv 415 dolari pe lună, fără să-i cer, s-a oferit să ne achite această chirie pînă ce sîntem în stare să mergem pe picioarele noastre. Începînd de

prin 20 mai, plecînd contabilulul de la ECL, am preluat eu această funcție, introducîndu-mă nu numai în treburile administrative, ci şi în cele spirituale ale misiunii, ca misionar în cîmpul Evangheliei.

Nu ne-a fost chiar uşor începutul, dar a fost frumos, fiind purtați într-adevăr ca pe aripi de vultur. Să trăieşti într-o țară liberă. Să nu-ți mai tulbure nimeni locuința. Să nu te mai legitimeze nimeni, să vezi mereu fețe zîmbitoare şi vesele. Să nu mai auzi strigăte, înjurături, şi multe altele, aşa cum voi arăta într-un alt capitol. Totul a fost minunat! Totul a fost nou şi mă împingea înlăuntrul meu să-I mulțumesc zilnic Domnului că m-a adus într-o țară în care curge lapte şi miere.

CAPITOLUL 35
Comparație între situația din Statele Unite şi cea din România

Voiam să dau alt titlu acestui capitol: Situația din România, considerînd că nu e nevoie să arat situația de aici pe care orice american o cunoaşte. Am renunțat totuşi la acest titlu şi la această expunere pentru următoarele motive:

E adevărat că orice cetățean sau rezident al Statelor Unite trăieşte realitatea bunăstării, a libertății, a progresului pe toate liniile, din punct de vedere religios, economic, şi social în general. Dar cîți oare apreciază aceste haruri la justa lor valoare?

Aşa e sufletul natural omenesc: uită binefacerile lui Dumnezeu. Nu numai americanii, dar chiar şi unii români care cu mari sacrificii au ajuns aici, după un timp au uitat de unde au venit, ce au lăsat şi ce au găsit. Vorbeam într-o zi cu unul care e aici de vreo zece ani referitor la unii frați de acolo din România care vor să emigreze şi li se pun piedeci. „Ce," zice el, „de ce trebuie să vină aici? Să stea acolo!" – cînd chiar el a venit aici cu mari sacrificii, căci trecuse granița clandestin.

De aceea zice psalmistul, „Binecuvîntează suflete al meu pe Domnul şi nu uita nici una din binefacerile Lui" (Ps.lo3.1)

De aceea, mereu şi mereu, în Deutoronom Domnul îl înştiințează pe Israel:

„Cînd vei mînca şi te vei sătura, vezi să nu uiți pe Domnul Dumnezeul tău...." (Deut.8:10-11). Apoi, „Cînd vei mînca şi te vei sătura, cînd vei zidi şi locui în case frumoase, cînd ți se vor înmulți toate.... vezi să nu zici în inima ta: «Tăria mea şi puterea mîinii mele mi-au cîştigat aceste bogății,» ci adu-ți aminte de Domnul Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le cîştigi.... (Deut.8:12-18)

Din nou: „Cînd va izgoni Domnul dinaintea ta... (pe popoare), să nu zici în inima ta: «Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpînirea țării acesteia....» Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăția inimii tale intri tu în stăpînirea țării lor...." (Deut.9:4-6). „Nu pentru că întreceți la număr pe toate celelalte popoare....ci pentru că Domnul vă iubeşte" (Deut.7:7-8). Cu alte cuvinte, tot ce are

cineva e harul şi îndurarea lui Dumnezeu.

„Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului, şi Dumnezeul tău te-a scos din ea....“ (Deut. 5:15; 16:2, etc.

Numai cine a suferit gerul iernii îşi dă seama de binefacerile verii. Numai cine a fost orb şi în întuneric poate aprecia mai bine valoarea luminii! Numai punînd contrastele unul lîngă altul putem stabili valorile. Pentru aceste motive am ales să fac o comparaţie a unor situaţii de aici şi de acolo. Chiar făcînd aceasta, eu ştiu că numai în parte poate înţelege cineva realităţile de acolo, aşa cum nici eu nu am putut cunoaşte nici pe jumătate realităţile de aici, cu toate veştile şi relatările primite de la cei ce au venit prin România. Tot aşa s-a întîmplat cu împărăteasa din Seba. Cînd a venit la Ierusalim şi a văzut slava lui Solomon, a exclamat: „Deci era adevărat ce am auzit în ţara mea.... şi iată că nici pe jumătate nu mi s-a spus“ (I Împ.10:6-7).

Situaţia din România, faţă de cea de aici e aşa de diferită în toate privinţele, încît ai impresia că eşti pe o altă planetă. Dacă nu aş fi poposit mai întîi în Roma şi aş fi venit direct aici, aş fi rămas de-a dreptul buimăcit, înmărmurit.

Dacă fac aici o comparaţie, nu vreau nici să dispreţuiesc, nici să învinuiesc pe nimeni din ţara mea, ci doar să arat o realitate pe care nimeni nu o poate tăgădui, o realitate care îşi are explicaţiile ei, nefiind locul şi timpul să le spun aici. În treacăt amintesc aici că în al doilea război mondial ţara noastră a fost o ţară învinsă, căci am luptat alături de nemţi. Cu alte cuvinte am fost cotropiţi de ruşi care, pe lîngă faptul că douăzeci de ani au stat pe teritoriul ţării noastre, ne-au supt de toate bunurile şi bogăţiile noastre, după ce că războiul ne-a secătuit mai întîi. Şi în tot acest timp se numeau „eliberatorii şi marii noştri prieteni“! Nici unu la sută din populaţia ţării n-a dorit comunismul în ţara noastră. Am trăit din plin acele vremuri şi ştiu. El s-a impus cu forţa, poate într-un fel destul de convenabil, căci altfel poate am fi avut soarta Germaniei.

Oricum şi oricîte ar fi motivele care ar justifica trista realitate din ţara noastră, cea mai puternică explicaţie este aceea că guvernul şi conducerea din ţară nu numai că Îl nesocotesc pe Dumnezeu, ci luptă împotriva lui Dumnezeu de 35 de ani. De aci se trag toate necazurile. În timp ce în aceşti ani de după război s-au făcut cele mai mari progrese în lumea liberă, în ţările dominate de comunism a fost un adevărat regres.

Vreau însă să amintesc celor din America ceea ce spune Dumnezeu lui Israel: „Nu pentru bunătatea ta... ci pentru că Domnul vă iubeşte.“ Poate pentru părinţii şi înaintaşii acestei ţări care au fost credincioşi şi s-au temut de Domnul, cît şi pentru cei ce în prezent continuă să facă acest lucru – şi aceştia sînt foarte mulţi! – pentru că Îl cinstesc şi fac voia Lu, dea ceea continuă Domnul să binecuvînteze această ţară. Deci mare atenţie!

–În America e o mare abundenţă de alimente şi de mîncare în general. Am rămas uimit cînd pentru prima dată am intrat într-un supermarket. Să găseşti tot ce-

ți dorește inima și tot ce ai nevoie într-o gospodărie, oricît de pretențios ai fi, de la apa de izvor pînă la cele mai speciale preparate, și toate acestea pe ales din zecile de sortimente ale aceluiași produs! Le încarci în cărucior, treci pe la casă, după care le primești din nou în cărucior împachetate frumos. Iei căruciorul și ți le duci pînă la mașină. Dacă nu ai mașină, te duci cu căruciorul pînă acasă în condiții civilizate, omenești.

–Care e situația în România? Toate bunurile industriale, alimentare, agricole, de manufactură sînt în mîinile statului, chiar și cele mai mici ateliere de reparat pantofi sau de bărbierit. Toate acestea le-au fost luate proprietarilor, împreună cu pămîntul și casele, fără ca aceștia să primească ceva în schimb – doar închisoare și bătăi pentru unii care s-a părut că se împotrivesc. Au rămas doar casele familiilor, și acestea doar dacă nu au depășit spațiul strict necesar calculat de stat pentru locuit!

Fiind totul în mîna statului, primești și găsești ce-ți dă statul. Desființîndu-se proprietatea particulară, a dispărut interesul pentru muncă și concurența. Productivitatea pe toate liniile a scăzut. Oamenii stau la cozi interminabile nu numai pentru produse de lux, ci în general pentru toate produsele alimentare, chiar și pentru ceapă și cartofi. Nu mai vorbesc de carne, care nu o găsești decît la sărbătorile naționale (ale partidului). Restul timpului găsești numai carne cu slănină, oase și măruntaie sau acea carne care a fost refuzată la export. Dar și pentru ca să ajungi la cestea, trebuie să te scoli cu noaptea în cap. De multe ori pînă cînd ajungi la rînd, se termină produsul vîndut. Pentru legume și zarzavaturi trebuie să stai la rînd în trei patru locuri, căci dacă găsești într-un loc ceapă, nu găsești și cartofi. În alt loc nu găsești ardei sau roșii și uite așa trebuie să străbați orașul de la un capăt la altul, cu traista în spate căci mașini numai puțini au.

Chiar dacă le-ai găsi pe toate, nu-ți permite punga să cumperi de toate, căci salariul este foarte mic. Eu am fost șef de serviciu și șef contabil, deci cu un salar mult superior celui mediu. Soția mea la fel a lucrat ca și contabilă. Cu toate acestea, de multe ori stăteam și mă uitam cu jind la multe articole alimentare, nu de lux, ci obișnuite, fără să am posibilitatea să le cumpăr. Ce să mai zic de alții care aveau copii mai mulți și din cauza aceasta numai soțul putea să lucreze și acesta cu un salar ca vai de el!

În general mîncarea este foarte scumpă. Din cauza aceasta, nu prea mulți își permit să mănînce la restaurant. O mîncare normală într-o seară, pentru o familie de doar trei persoane, te costă salariul pe o zi. De aceea, unii mănîncă la un fel de restaurante muncitorești numite cantine, dar care servesc o mîncare foarte săracă, de unde de multe ori ieși flămînd. Ce să mai spun în privința aceasta de situația de aici, cînd porțiile sînt așa de mari că se face de-adreptul o risipă! Fiind într-o călătorie, am intrat să mănînc într-un restaurant. La ușă am plătit $2.50 de persoană și am mîncat tot ce am vrut și cît am putut. Am fost foarte curios și am numărat cîte feluri de mîncări erau: 34 de feluri între care cîteva feluri de prăjituri și înghețată, plus 4 feluri de băuturi. În alt loc tot așa, numai pentru $2.04 am mîncat tot ce

am vrut.

–În ce priveşte produsele industriale, aici găseşti tot ce vrei şi cît vrei. Cînd intri într-o prăvălie, eşti primit şi servit cu atîta amabilitate şi aproape că te simți ruşinat dacă nu cumperi, într-atît de amabil şi de serviabili sunt vînzătorii! Mi-e jenă şi acum să intru într-o prăvălie doar să mă uit, căci sînt tratat cu atîta amabilitate şi nu e cinstit să fac atîta deranj cînd nu am intentia să cumpăr.

–În România, pe lîngă faptul că nu găseşti multe produse, iar cînd le găseşti sînt indigene şi scumpe, eşti tratat ca şi cînd ai veni să le faci rău celor ce vînd. Nu au nici un interes să vîndă, căci în ce1e mai multe cazuri tot salariul acela îl primesc, indiferent cîte vânzări fac. Fie îşi aruncă marfa ca şi cînd tu ai fi la discreția lor, sau te ignoră.

Dacă doreşti să alegi altă marfă, îți aruncă în obraz, ,,Nu-ți convine, poți să pleci.“

–Aici la instituții, pe stradă, peste tot întîlneşti atîta amabilitate şi atîtea fețe zîmbitoare şi binevoitoare încît mărturisesc că nu odată am fost copleşit pînă la lacrimi şi în sinea mea am zis, ,,Domnul să te binecuvinteze“ multor persoane. Acolo, ți-e groază să mergi la vreo instituție pentru vreun act, pentru vreo problemă. Eşti tratat cu atîta sfidare şi nepăsare, pe lîngă faptul că trebuie să mergi pentru aceea problemă de mai multe ori. Pentru o vînzare de casă trebuie să mergi la multe uşi şi trebuie să treacă cel puțin o lună de zile, cu taxe aşa de mari că îți vine să nu mai vinzi nimic.

După ce am venit din închisoare, a trebuit să mă mut din casa unde locuiam la socrii mei, căci mai avea şi alți copii şi nu încăpeam cu toții. N-am găsit casă sau apartament de închiriat nicidecum, fiind nevoit să cumpăr un apartament de la un particular, pe care l-am plătit în rate. Apartamentul era aşa de mic şi de neîncăpător pentru familia mea de şase persoane, mai ales după ce copiii au mai crescut. Aveam o cameră cu alcov, o mică bucătărie şi cămară de alimente. N-am reuşit nici să cumpăr o casă sau să-mi construiesc una, căci nu primeam nici un credit şi nici materiale de construcție, deoarece era o lege care spunea că nici un proprietar nu are acest drept. Dar ce proprietar mai eram? Şi acesta a fost un motiv care m-a determinat să plec.

Ce să spun în privința aceasta? Aici am ajuns să locuiesc într-o casă confortabilă cu o mulțime de camere, cu două băi, cu tot confortul. După mai puțin de doi ani am ajuns să am tot ce am avut acolo în mai mult de douăzeci de ani.

Aici fiecare familie are o maşină cel puțin, şi de multe ori patru. Acolo ca să fi cumpărat o maşină eu, cu salariul meu mare, ar fi trebuit să pun tot salariul de o parte pe trei ani de zile. Şi atunci trebuia să aştept la rînd ca să o primesc cam un an de zile, căci singurele maşini ce se vînd sînt cele româneşti de la o singură fabrică. Dintr-o biserică de vreo 800 de membri, doar vreo 20 de familii aveau maşină în ultimul timp.

Telefonul: trebuie să aştepți ani de zile ca să ajungi să ți se instaleze. E un

lux, dar şi o primejdie, căci multe sînt cuplate cu securitatea.

Mă opresc aci cu comparaţiile din punctul acesta de vedere material, deşi acestea au avut o mare influenţă asupra mea şi asupra credincioşilor ca cetăţeni. De cîte ori trebuia să iau maşina de scris şi din camera unde învăţau copiii să mă mut în bucătărie, dar şi de aici, întrucît soţia pregătea mîncarea sau spăla, trebuia să mă mut pe coridor sau afară. De cîte ori după munca de opt sau zece ore zilnic, inclusiv sîmbăta, de multe ori duminica, în loc să mă ocup cu creşterea copiilor sau cu lucrurile spirituale, trebuia să merg să stau la coadă. De cîte ori din lipsa unei maşini, cînd mergeam în misiune pe la sate – şi mergeam foarte des – trebuia să mă scol duminica dimineaţa pe la ora 2 sau cel mai tîrziu la 4, să merg pe jos pînă la gară. De acolo, cu un tren taca-taca vreo 2-3 ore, apoi de la gara respectivă să merg pe jos încă vreo jumătate de oră sau chiar o oră pînă la comuna de destinaţie. Seara trebuia

să plec înainte de biserică de multe ori, căci nu mai aveam alt tren pînă dimineaţa, iar a doua zi trebuia să fiu la serviciu treaz şi apt de lucru.

Care e situaţia pe linie religioasă

Aici poţi să te aduni dacă vrei de duminică pînă duminică, inclusiv noaptea dacă aşa-i place poporului. Poţi să clădeşti cîte biserici vrei şi cum vrei. Eşti liber să treci de la o biserică la alta. Eşti liber să crezi ce vrei. Bisericile au toate condiţiile de închinăciune, studiu biblic, de educaţie a copiilor şi a tineretului, chiar de exerciţii fizice sau de practicare a sporturilor. Bisericile pot să-şi aleagă slujitorii şi să trăiască întru totul potrivit cu Sfînta Scriptură, nimeni nu se amestecă în problemele lor interne. Pe lîngă sala de închinăciune, aproape toate bisericile au o mulţime de alte încăperi, pentru studiu, pentru şcoala duminicală, pentru alte activităţi spiritual-educative. Fondurile sînt la dispoziţia bisericii, care le administrează cum crede de cuviinţă. Multe biserici au şcolile lor elementare, licee, universităţi chiar. Poţi să predici cînd vrei şi unde vrei, chiar pe stradă, doar să nu împiedeci circulaţia. Cu alte cuvinte, este o libertate desăvîrşită.

Situaţia din România: E multă nedumerire în mintea multor credincioşi din lumea liberă cu privire la situaţia religioasă din România, ca de altfel din alte ţări comuniste. Aceasta din mai multe motive: datorită exagerărilor care se fac, într-un fel sau altul, fie cu intenţie, fie potrivit cu trăirea fiecăruia, sau cu influenţa pe care o are sau a avut-o conducerea de stat sau cea religioasă; cît şi dintr-o lipsă de pătrundere a celor care se interesează în această problemă.

Există sau nu libertate religioasă? Şi dacă există, se poate numi aceasta libertate? Există biserică în ascuns (aşa-numita underground church) sau nu? Biblia e liberă sau nu?

Si dacă e liberă, sînt biblii de ajuns? Se pot distribui sau primi din afară? Bisericile sînt libere? Şi dacă sînt libere, credincioşii se pot aduna oricînd? Pot să-şi aleagă slujitorii care vor? Pot să-şi aibă fondurile lor, pot să-şi aibă revistele lor, sau

libertatea e numai pe hîrtie?

Cînd eram încă în România, au venit frați din apus la mine acasă şi m-au întrebat: „Frate, ştiu că eşti sincer. Spune-ne, există sau nu libertate religioasă? Există sau nu underground church?“ şi alte întrebări asemănătoare. „Deoarece,“ ziceau ei, „în apus sînt două păreri: Unii frați veniți din România spun că e libertate deplină, alții din contră, că nu există libertate.“ Eu nu le-am spus dacă există sau nu, ci le-am arătat fapte concrete, şi i-am luat şi am mers cu ei prin biserici. Cred că nu e cazul să mai spun concluzia la care au ajuns. La fel am să încerc şi acum, dar foarte pe scurt.

Constituția României garantează drepturile religioase, dreptul de a crede ce vrei, dreptul de a-ți manifesta crezul. La fel garantează drepturi egale, indiferent de rasă, naționalitate sau religie. În plus, codul penal vine cu un articol în care prevede că: se pedepseşte cu închisoare sau amendă (şi precizează cît) directorul sau orice conducător care, pe motiv de religie, ar nedreptăți pe cineva. Deci legile sînt foarte bune. Vom vedea cum se aplică ele.

În România sînt 14 denominații (culte) aprobate de Stat sau autorizate. Ce zicea constituția: Dar să mergem mai departe. E adevărat că aceste 14 culte au dreptul să aibă biserici, să se adune, să predice, să cînte, să aibă ritul lor, etc. Autoritățile şi partidul nu se deranjează că ai cor, că ai fanfară, că ai programele cele mai pompoase. Nu le pasă nici chiar că ai seminare teologice. Privind deci sub aspectul acesta, adică al ceremoniilor, partea din afară, partea oficială, oricine care ar merge în România ar putea confirma că este libertate religioasă. Să pătrundem ceva mai adînc în analizarea lucrurilor.

E adevărat că bisericile sînt nu mereu pline de nu mai încap oamenii nici în picioare. De ce? În primul rînd pentru că au rămas aceleaşi clădiri care au fost acum 50 de ani cînd s-a înființat biserica. Autoritățile, cu toată libertatea religioasă cu care se laudă că o acordă, nu dau voie să se clădească alte localuri de biserici, decît cele care sînt în stare atît de jalnică, încît sau să se prăbușească peste oameni, şi chiar în cazul acestora autorizațiile de construcție se dau doar cu mari greutăți şi intervenții. În cazul cînd pe ici colo dau cîte o autorizație pentru acest motiv, nu dau autorizație pentru un local mai mare decît cel existent. Numai că între timp poporul s-a înmulțit de zeci de ori poate. Aşa a fost cazul cu biserica Şega din Arad, biserică baptistă unde eu am fost membru, care are numai membri în jur de 800, fără să mai ținem cont de aparținători (copii şi nebotezați) şi pentru care s-a primit aprobare de construcție şi s-a construit un local de numai 400 persoane pe scaune. La fel este situația cu toate celelalte construcții – foarte puține sunt noi. Alt motiv pentru care bisericile sînt aşa de pline este că, în ciuda tuturor represaliilor, tot mai mulți se întorc la Domnul, iar unii ca o sfidare față de ideologia ateistă şi sătui de toate amăgirile ei, caută ceva mai real.

E adevărat că bisericile au adunări generale pentru a-şi alege slujitorii. Înainte însă de a se face alegerile, listele celor propuşi sînt prezentate autorităților de stat,

care taie de pe listă pe cei caree nu le convin. Propunerile le face de obicei comitetul bisericii în care cîțiva, de cele mai multe ori şi pastorul, sînt întru totul loiali partidului. Dacă se întîmplă totuşi ca cineva din biserică să facă alte propuneri, nu se sfiesc să spună de-a dreptul: „Autoritățile nu acceptă pe fratele." Aşa s-a întîmplat cu mine, cînd biserica împreună cu pastorul au propus alegerea mea ca diacon cu ani în urmă şi ca să fiu ordinat. „Autoritățile nu dau voie" a spus pastorul şi toți au tăcut.

E voie să se facă botez, dar înainte de botez lista trebuie prezentată împuternicitului cultelor – o persoană autorizată a statului, care este în fiecare oraş peste toate treburile bisericii, natural un ateu, un comunist. În general nu aprobă pentru botez decît copiii credincioşilor. Împuternicitul are un cuvînt hotărîtor: cine să fie botezat, cine nu. Puneți-vă vă rog în situația unui pastor. În urma unei predici vreunul din biserică primeşte Cuvîntul, crede, se întoarce la Dumnezeu şi cere botezul. Se fixează data botezului cînd se botează mai mulți, pastorul se prezintă cu lista la împuternicit. Acesta taie de pe listă pe cei ce nu sînt din familii de credincioşi. Pastorul trebuie să vină acasă şi să spună acestora: „Îmi pare rău, dar nu pot să vă botez." Ce au de făcut aceştia? Nu se vor duce oare la un alt frate să ceară botezul? Ba da. Dar dacă se află, acel frate e pus sub urmărire şi acuzat că a făcut acte ilegale şi este dat în judecată. Dar chiar dacă nu e momentan dat în judecată, i se va găsi un capăt de acuzare să fie socotit ca disident sau să fie acționat în justiție pentru alte motive. Cît despre pastorul respectiv care ar trece peste dispoziția împuternicitului, acesta riscă să-şi piardă carnetul de pastor. E adevărat că partidul sau acest agent al autorităților nu se amestecă direct în treburile bisericii. Cîteodată vine incognito la cîte o biserică. Dar el îl are pe pastor în mîna lui şi acționează prin acesta. Toți pastorii sînt în mîna lor.

–Unii de frică să nu-şi piardă serviciul. Dacă-l pierd, cu greu pot primi în altă parte.

–Alții pentru a primi favoruri pentru credincioşi, pentru biserici. Autoritările mereu zic, „Dacă asculț de noi şi colaborezi cu noi, vă vom da libertăți şi vă vom ajuta.

–Alții sînt de-a dreptul infiltrați cu scopul de a distruge bisericile, aşa cum am mai arătat în alte capitole.

În fiecare săptămînă, cînd eram în România, lunea toți pastorii erau chemați să dea raport acestui împuternicit despre toată activitatea din cursul săptămînii, inclusiv duminica. Pastorul trebuie să spună adevărul, chiar cei care nu sînt vînduți, căci împuternicitul are pe de altă parte oamenii lui, agenții secreți care raportează şi ei. Unii păstori, ca să nu aibă ce raporta despre un frate sau altul, evită să-i folosească în lucrare pe aceştia şi se foloseşte de mediocrități sau de persoane despre care ştie că nu vor spune ceva care să nu-i placă „domnului împuternicit". Serviciile devin doar oficiale, puterea de mărturie fiind împiedecată, dar e salvat el şi biserica. Frații care trăiesc însă adevărata viață lăuntrică cu Domnul nu se pot mulțumi numai cu o

ceremonie de suprafață, cu niște forme reci care să placă „domnului împuternicit“, și astfel sînt nevoiți să se adune fie în biserică, dacă le admite pastorul să se adune în afara serviciilor oficiale, fie prin case, dar cu ce riscuri! Dacă securitatea află despre o astfel de adunare, pe gazda casei o amendează cu amendă de la 2.000 de lei în sus, considerînd-o o adunare ilegală și căutînd să acuze persoanele respective de acțiuni subversive, contra statului. Eu nu spun dacă acestea sînt sau nu biserici underground, dar spun că sînt adevăratele biserici, care petrec într-adevăr după Cuvîntul lui Dumnezeu și unde Duhul lui Dumnezeu este liber să Se manifeste. Curios, dar frumos că la această adunare unde ne adunam în case în fiecare săptămînă venea și pastorul!

Biblia e liberă, dar să predici, să propagi învățăturile ei, dintre care cea mai importantă e aceea de a predica la orice făptură, asta nu e liber! Cu alte cuvinte, e liberă ca și religia, dar să nu o trăiești, ci numai să te lauzi la lumea liberă ce libertate ai tu. E liberă dar n-ai voie s-o dai la alții. E liberă dar n-ai voie s-o tipărești și nici s-o primești de la cei ce sînt în stare s-o tipărească. Un frate care e acum aici în SUA a stat la închisoare 2 ani pentru că a distribuit Biblii.

Constituția garantează dreptul de a crede, și codul penal spune că se pedepsește persoana care pe motiv de religie ar face distincție la angajare sau promovare în serviciu. Cu toate acestea, nu vezi nici un conducător credincios, deși sînt mulți recunoscuți ca și capabili. Dacă se întîmplă ca cineva să ajungă într-un astfel de post din nevoia de serviciu, curînd îl dau la o parte așa cum s-a întîmplat cu mine. Copiii credincioșilor nu sînt primiți decît la anumite școli sau facultăți neînsemnate. Chiar fiind primiți, li se fac atîtea șicane, iar unii sînt exmatriculați. Dacă ajung să fie primiți și termină facultatea, nu sînt primiți în servicii sau sînt primiți numai pe posturi inferioare, și nu în cele potrivite cu pregătirea și capacitatea lor.

Mă opresc aci cu înșirarea faptelor, lăsînd ca fiecare să-si dea răspunsul dacă e sau nu libertate religioasă în România.

În altă ordine de idei, trebuie să spun că orice credincios e liber, căci a fost eliberat de Domnul Christos și trăiește în libertatea Duhului, dar aceasta e cu totul altceva. Credinciosul trebuie să trăiască potrivit cu această libertate și potrivit cu voia lui Dumnezeu, fără să-l intereseze riscurile sau părerea oamenilor. Credincioșii care trăiesc după acest îndreptar vor ajunge să fie crezuți și apreciați, chiar dacă au de suferit cîteodată. Slavă Domnului, că există dintre aceștia destui în România, pe care nu-i interesează ce regim e la putere, căci ei știu că guvernele sînt rînduite și îngăduite de Dumnezeu. Ei tratează problemele cu Domnul și-i iubesc pe oameni și se roagă pentru ei. Aceștia nu se tem nici de prigoane, căci știu că „oricine vrea să trăiască cu evlavie în Chrisotos Isus va fi prigonit“ (II Timotei 3:12), ba chiar se bucură că au harul să fie prigoniți pentru Christos (Fapte 5:41). Ei binecuvîntă pe cei ce-i prigonesc, nu întorc rău pentru rău, nu se răzbună singuri (Rom. 12:14, 17), nu fac organizații de luptă împotriva nimănui și nici de apărare a drepturilor, căci dreptul lor e la Domnul.

Aceşti fraţi şi surori susţin bisericile. Înfluenţa lor e mai mare decît superficialitatea şi oficialitatea celor fireşti sau vînduţi. Cu toate restricţiile din afară şi uşurătatea şi necredincioşia dinăuntru, bisericile sînt tari, se înmulţesc şi poporul Domnului e puternic, aşa cum spune Apostolul Ioan (1 Ioan 2:12-14). Aceasta este, a fost şi rămîne o realitate puternică pentru toţi cei cu adevărat credincioşi.

Aş dori să arat acum măcar în parte felul de petrecere şi trăire a bisericilor şi credincioşilor din România.

Frăţia şi dragostea sînt foarte puternice între fraţii din România. Mă refer nu la cei oficiali care sunt mult influenţaţi din afară, nici la bisericile lor oficiale, ci la majoritatea fraţilor în general.

În mod normal, serviciile de duminică sînt următoarele: 9-10 ora de rugăciune, cu toată biserica, cînd se vorbeşte foarte puţin, doar ca îndemnuri la rugăciune, dîndu-se loc tuturor fraţilor şi surorilor să se roage. Menţionez că în România ori de cîte ori se roagă cineva în biserică, se roagă ori în picioare, ori pe genunchi iar femeile cu capul acoperit, în toate bisericile Nou Testamentale.

Ora 10 la 11: Şcoala duminicală cu toată biserica, din lipsă de alte camere. Aceasta e ora cea mai minunată, căci oricine poate să vorbească pe marginea subiectului, să spună gîndurile pe care le are de la Domnul, experienţele şi învăţăturile ce le are. E stabilit un text dinainte asupra cărora fraţii meditează în cursul săptămînii. Nu se predică la această oră. Învăţătorul doar enunţă subiectul, punctele principale şi ideile lecţiei, urmărind apoi buna desfăşurare şi scoţînd în evidenţă învăţăturile principale care se desprind din lecţie. Aici nu au putut pătrunde autorităţile de afară, doar acolo unde pastorii sînt cu totul vînduţi şi nu lasă aceste ore să se desfăşoare normal, ci le conduc ei şi pe acestea, spre paguba fraţilor.

Ora 11 la 12:30 sau chiar 1:00: Serviciul divin. Aşa ar trebui să fie, deşi de multe ori e omenesc, atît în România, cît şi în alte părţi. La aceste servicii de obicei vorbeşte pastorul. Aceasta e şi dispoziţia autorităţilor ca la aceste servicii să nu vorbească cei neautorizaţi. Cum însă pastori sunt aşa de puţini, un pastor avînd 10-12 biserici în grija sa, cu excepţia celor de la oraşe, unde un pastor are mai puţine, dar nu numai una singură, de cele mai multe ori vorbesc fraţii dăruiţi de Dumnezeu cu darurile de proroocie (predicare) şi de învăţătură sau de evanghelizare. În mod normal nu vorbeşte numai unu, ci mai mulţi, şi n-au predici stabilite sau pregătite dinainte. De multe ori cel ce vorbeşte nu ştie că are să vorbească decît cînd începe serviciul, iar cîteodată chiar în timpul serviciului. E minunat să vezi cum nu oratoria joacă un rol, ci puterea şi înţelepciunea lui Dumnezeu, făcînd ca de multe ori un ţăran poate şi un neînvăţat, dar care cunoaşte Sfînta Scriptură, trăind-o cu Domnul, aduce aşa mari binecuvîntări bisericii.

După masă, bisericile de la ţară au servicii de la 3-4:30 şi seara de la 7 la 9. La oraş au numai de la 6 1a 8. Peste săptămînă se adună la rugăciune vineri seara de la 7 la 9.

Ce e frumos e că mulţi fraţi şi surori – şi în special tinerii – au, pe lîngă

adunările oficiale, alte adunări, care sînt o binecuvîntare ce constituie nucleul şi forţa pentru toată biserica. Unii se adună în fiecare duminică de la ora 7 la 9 dimineaţa şi lunea seara de la 7 la 9, în localul bisericii. Dacă sînt opriţi – şi de multe ori sînt opriţi prin pastor – atunci se adună prin case, aşa cum am mai arătat.

Le place să se viziteze unii pe alţii, atît în familii, cît şi de la o biserică la alta, sau anumiţi fraţi să viziteze biserici, fie individual, fie doi cîte doi, fie însoţiţi de cîte un cvartet. Cu toate dispoziţiile repetate date în această privinţă de autorităţi prin Uniunea baptistă şi prin conducerile de comunităţi, n-au putut să oprească această manifestare a vieţii şi a părtăşiei în dragoste şi nu o vor putea opri. În unele biserici unde prin pastor autorităţile au reuşit să împiedece acestea, bisericile respective au devenit seci şi reci.

Ori în ce biserică ai merge, cu excepţia celor amintite în paragraful anterior, fie că eşti din România, fie din SUA, vine cel puţin un frate la tine şi te întreabă dacă eşti credincios sau de unde eşti. Dacă eşti credincios, după ce foarte discret şi cu bună cuviinţă îţi verifică temeinicia mărturiei, te cheamă să spui un cuvînt din partea Domnului sau vreun salut de la fraţi, ori cel puţin să cînţi o cîntare. Pastorul sau alt predicator, cu bucurie renunţă la predica lui, pe care poate s-o ţină altă dată, dar pe fratele poate nu-l mai are niciodată. Minunat e acest obicei şi tare aş mai vrea să prindă din nou rădăcini şi în Statele Unite, căci aşa a fost la început. Oricum, în prezent starea de oficialitate şi de formalism exagerat şi planificat mă dezamăgeşte aici. Reduc pe Duhul Sfînt atotputernic şi incomensurabil la nişte tipare pur şi simplu omeneşti şi sărace. Am zis pe unde am fost şi unde am reuşit să vorbesc doar pentru că am fost planificat cu cel puţin o lună înainte: „Ce s-ar întîmpla dacă azi instantaneu ar sosi apostolul Pavel aici? Nu-i aşa că ar trebui să aştepte cel puţin o săptămînă ca să poată vorbi?“ căci socotesc ca o cădere din har să te abaţi de la programul care e tipărit pînă în cele mai mici amănunte.

Am fost într-o biserică din Wisconsin incognito, neprogramat, căci rămăsesem fără să fiu planificat în acea duminică dimineaţa şi, cum eram obişnuit să merg la biserică, m-am dus. Înainte de fi început serviciile bisericii, i-am spus unui frate cu familia care veniseră şi ei mai devreme, cine sînt şi de unde. Au fost foarte impresionaţi, şi imediat după ce a început şcoala duminicală, au spus, „Avem un frate din România,“ spre a atrage atenţia învăţătorului să ţină cont de mine. Sărmanul frate, a vorbit vreo 45 de minute, şi ar fi şi încheiat şcoala fără să mă grăiască, dacă nu aş fi prins eu prilejul să mă scol înainte de a încheia şi să spun cîteva cuvinte din belşugul care-mi dădea ghes Duhul dinăuntrul meu! Abia atunci şi-a dat seama de greşeală, căci după terminare a venit şi m-a îmbrăţişat cu toată dragostea, ca şi alţii, dar era cam tîrziu. Sub aceste impresii, predicatorul care urma să ţină serviciul a venit la mine şi mi-a zis, „Ai 5 minute ca să vorbeşti.“ (I-am mulţumit, şi la timpul cînd am fost chemat, m-am dus în faţă şi am început să vorbesc, apreciind atenţia fratelui, căci putea să nu-mi dea nici un cuvînt. Desigur că am spus ce aveam de spus, dar nu doar timp de 5 minute, căci şi el şi biserica au consimţit să vorbesc

mai mult. După ce s-a terminat serviciul, cînd am dat mîna cu fraţii, a trebuit să vorbesc din nou, căci nu se duceau acasă.

Nu mai vorbesc de ospitalitatea fraţilor din România. Ar considera pentru ei o ruşine să lase pe un frate să meargă la hotel, sau să mănînce la restaurant. Deşi săraci, se ajută unii pe alţii aşa cum am arătat în cazul meu cînd am fost în închisoare. Le place mult părtăşia, dar nu numai cu cafea sau mîncare, acele dinner meetings care se ţine aici aici, ci părtăşia în cuvînt, în rugăciune, în bucurii şi dureri, chiar dacă lipseşte mîncarea – şi de multe ori ea lipseşte.

E adevărat că lipseşte literatura religioasă şi chiar bibliile. De cînd au venit comuniştii la putere, nu s-a tipărit nimic religios, cu excepţia revistelor oficiale ale cultelor care apar o dată la două luni sau o dată la o lună, avînd mai mult articole politice. Cu toate acestea, rămîi uimit cînd stai chiar cu cel mai simplu frate, dar care trăieşte adevărul lui Dumnezeu. Duhul Sfînt S-a dovedit a fi tot aşa de minunat şi puternic şi prin oameni simpli ca odinioară. Ei trăiesc Cuvîntul lui Dumnezeu fără cărţi explicative, căci e adevărat ce spune Apostolul Ioan, „...ungerea care aţi primit-o de la El rămîne în voi, şi n-aveţi trebuinţă să vă înveţe cineva; şi, după cum ungerea Lui vă învaţă despre toate lucrurile....“ (I Ioan 3:27). Ei au înţeles şi trăiesc realitatea faptului că sînt o preoţie sfîntă şi împărătească, toţi, nu numai cei cu studii teologice sau cu doctorat în teologie (I Petru 2:5, 9). O, dacă ar avea ei munţii de cărţi religioase pe care credincioşii de aici le au!

Ei folosesc toate oportunităţile pe care le au de a mărturisi Cuvîntul lui Dumnezeu: În tren, între vecini, la serviciu, la holdă. La fel ei se roagă foarte mult. Pentru ei rugăciunea nu este doar un obicei sau o formalitate. E viaţa şi răsuflarea lor, e secretul puterii şi al biruinţei lor. Ei nu uită să se roage şi pentru creştinii din ţările libere, şi pentru cei din SUA.

CAPITOLUL 36
Planuri de viitor

Cînd au auzit unii fraţi că voiesc să emigrez, au zis că ei se roagă Domnului să nu mă lase să plec. Alţii mi-au spus direct, „Cum, laşi tu o lucrare aşa de minunată şi de mare aici ca să mergi în America unde sînt atîţia credincioşi?“

Luînd lucrurile sub aspectul omenesc al planurilor şi vederilor noastre, s-ar părea că vorbele de mai sus sînt întemeiate. Dacă tot ce am făcut ar fi fost un plan şi o hotărîre pripită a minţii mele şi nu călăuzirea şi hotărîrea lui Dumnezeu, aş fi făcut o mare greşeală plecînd, dar Dumnezeu nu poate greşi. Sincer să fiu, dacă cineva m-ar fi întrebat de ce plec în SUA, aş fi răspuns că nu ştiu, dar că aceasta este voia Domnului şi aşa trebuie să fie. E adevărat că erau motivele arătate anterior, dar Dumnezeu are un plan prin împrejurările care se ivesc.

La plecare şi pe parcursul drumului, Domnul mi-a pus în inimă o dorinţă dar şi o condiţie cu ocazia plecării mele, anume de a-I sluji Lui, ajutînd pe fraţii din

România. Chiar înainte de a pleca această dorință s-a conturat bine, cînd împărțind puținele cărți ce le aveam fraților, am ajuns să nu mai am ce da. Un frate vine la mine şi cu lacrimi în ochi îmi zice, „Frate Simi, nu mai ai nimic pentru mine, pe mine m-ai uitat?“ Atunci am zis„„Nu-i nimic, acum nu mai am ce-ti da, dar îți promit că mergînd în SUA voi face tot ce pot ca să trimit cărți şi literatură religioasă fraților mei de aici.“ La despărțirea de la gară de frații de credință, aceştia din nou mi-au spus: „Frate Simi, avem o mare nădejde în tine. Tu ai cutreierat țara în lung şi în lat şi cunoşti nevoile noastre spirituale şi chiar materiale, nu ne uita!“

Desigur nu pot să-i uit. Venind aici nu umblu după o viață uşoară sau să-mi fac averi. Toate năzuințele mele sînt legate de frați, adică de credincioşii din țara mea. Aşa cum le-am spus, „Nu vă necăjiți că plec, poate Domnul îmi va da un cîmp şi mai mare de lucru şi cu efecte binecuvîntate pentru voi.“

Aşa cum emigrarea mea a fost o minune, şi în continuare totul am primit de la Domnul ca o minune a puterii harului Său. Iată de exemplu ce s-a întîmplat cu toate cărțile mele, adică manuscrisele şi celelalte notițe:

Am spus în paginile anterioare că atunci cînd am fost oprit să vorbesc, am scris. Tot ce am scris am dorit să fie tipărit să poată beneficia de ele cît mai mulți, dar nu ştiam cum se poate realiza aşa ceva.

Am avut încă în România scrise următoarele cărți:

–Lămuriri cu privire la Duhul Sfînt

–Cuvîntul lui Dumnezeu

–Responsabilitate şi datorie în familie

–Gînduri despre Ghedeon (Cartea Judecători)

–Despre Venirea Domnului

–Siguranța Mîntuirii – care mi-a fost luată de Securitate.

–O mulțime de predici, meditații, care vor cuprinde mai multe volume

Traduceri din limba engleză:

–Viața Mîntuitoare a lui Christos (The Saving Life of Christ)

–Despre tot ce este şi cuprinde Biblia (What The Bible is All About)

–Postul ales al lui Dumnezeu (The Chosen Fast of God)

Toate aceste cărți şi alte notițe au rămas în casa mea pînă în ziua plecării. Restul cărților şi lucrurilor au fost distribuite toate. Cu acestea nu ştiam ce să fac.

Cu vreo oră sau două înainte de plecarea trenului vine în casa noastră un coleg şi prieten al unuia dintre copiii mei, un băiat ce era cu părinții săi în Germania unde emigrase cu vreo doi ani înainte. Era cu maşina în vizită la rudele sale. Înainte de plecarea la gară, cînd bagajele deja erau făcute, îmi vine un gînd, o inspirație şi-i zic,

–Dragă, nu eşti dispus să mă ajuți şi să faci un lucru frumos pentru mine, sămi scoți pachetul acesta cu cărțile mele, iar de la tine le voi lua eu cîndva?

–Cum să nu, cu plăcere – mi-a răspuns tînărul. Închipuiți-vă bucuria mea

pînă la lacrimi. L-am încredinţat Domnului pe el şi cărţile mele, după care am plecat. Eram încă în Roma, în Italia, cînd în urma scrisorii fiului meu, băiatul din Germania ne cheamă la telefon şi ne comunică: „Pe data de... voi fi în Roma.“ Natural că venind în Roma mi-a adus şi cărţile. Nu e oare o minune, ca sosind în SUA să am toate manuscrisele mele cu mine?

Deci doresc ca toate aceste cărţi ale mele, primite direct de la Domnul, împletite cu experienţele vieţii mele – mai mult cărţi de învăţătură, de îmbărbătare şi de mîngîiere – să le tipăresc şi să le trimit frăţietăţii din România, care mereu îmi amintesc în scrisori să nu uit de ei.

Pe lîngă acestea, doresc împreună cu fiul meu care e profesor de limba engleză şi română, un bun creştin şi un bun orator, să traducem din engleză şi să le trimitem alte cărţi folositoare.

Doresc să le trimitem mesaje prin radio, deoarece toţi au radio şi aşteaptă aceste mesaje.

Doresc să le trimit chiar ajutoare materiale de care la fel au nevoie, mai ales celor care merg în misiune prin ţară, cît şi altora care sînt buni credincioşi şi sînt în nevoi.

Vreau să ajut familiile de credincioşi care sînt nevoiţi să emigreze, sponsorizîndu-i şi pregătindu-le condiţiile de viaţă pe cînd vin şi după aceea.

Cum şi cînd voi fi în stare să realizez toate acestea nu ştiu, căci şi eu sînt încă un refugiat care numai prin harul lui Dumnezeu trăesc, dar ştiu că Domnul este Acela care închide şi deschide uşi. Eu mă rog Domnului şi vă rog să vă uniţi cu mine în rugăciune, ca El să deschidă uşi pentru Cuvîntul Lui şi să-mi dea har şi putere în lucrarea la care m-a chemat şi pentru care eu m-am lăsat şi mă las cu totul în mîna Lui. Lucrarea nu e a mea, ci a Lui, ca şi fraţii din România. În acelaşi timp, sînt tot atît fraţii voştri, cît sînt şi fraţii mei. Vrea cineva să se unească cu mine în această lucrare? Va fi o bună ocazie să-şi dovedească dragostea reală faţă de Dumnezeu şi faţă de fraţii care suferă.

Oricum, eu am făcut tot ce am putut şi în condiţii foarte grele aşa cum am arătat. Pe acesată linie merg şi în continuare. Dacă cineva cunoscînd aceste situaţii şi proiecte, rămîne nepăsător, eu nu voi fi vinovat. Noi sîntem nişte ispravnici. Într-o zi însă vom sta toţi înaintea scaunului de judecată al lui Christos unde vom răspunde de ce am făcut cu bunurile şi posibilităţile ce ni le-a încredinţat.

CAPITOLUL 37
Despre sisteme politice

Fiecare sistem omenesc ce se ridică împotriva autorităţii lui Dumnezeu şi nu ţine cont de voia Lui şi de Cuvîntul lui e un sistem satanic, adică în spate e Satan, care acţionează prin om, indiferent ce nume ar purta sistemul acela.

În momentul de faţă, ca şi înainte de a emigra, în România e sistemul co-

munist. Înainte de acest sistem şi prin jurul anului 1939-1940 în România era un alt sistem, acela fascist, cu exponentul său în România: legionarii. Aceşti oameni pretindeau că ei cred în Dumnezeu. În numele crucii, prin preoții ortodocşi ei au căutat să distrugă pe adevărații credincioşi (sau pe cei ce nu credeau în felul lor), care nu erau ortodocşi. Acelaşi lucru au căutat să facă cu evreii în alte țări. În acel timp, în anii 1941-1943, frații se adunau la închinăciune în pădure şi prin case pe ascuns de frica jandarmilor (poliției) căci bisericile au fost închise. Eu însumi m-am adunat cu frații la închinăciune într-o poiană în pădure. Tatăl meu a fost persecutat pînă pe patul de moarte, ca prezbiterul sau predicatorul bisericii din sat.

Alt caz: În timpul lui Constantin, numit Cel Mare, împăratul Bizanțului, cînd acesta a declarat pe toți oamenii creştini, adevărații creştini erau în închisori.

Acelaşi lucru s-a întîmplat şi în timpul Inchiziție, cum bine se ştie.

Acum, ce am eu de făcut ca şi creştin? Să mă unesc cu un sistem şi să lupt împotriva altuia? Nicidecum! Potrivit cu Cuvîntul lui Dumnezeu, un credincios nu este chemat să lupte împotriva cărnii şi sîngelui, ci împotriva duhurilor răutății care sînt în văzduh, şi nu cu armele fireşti, ci cu cele duhovniceşti. Voi vorbi despre atitudinea credinciosului în capitolul următor. Aici doar vreau să spun că indiferent de ce sistem se află la putere, noi ca şi creştini trebuie să avem aceeaşi linie de comportare, ascultînd şi îndreptîndu-ne după Cuvîntul lui Dumnezeu. Dumnezeu e suveran să ridice şi să doboare un sistem, şi El o face la timpul Său.

De exemplu, în România Dumnezeu a îngăduit să vină comuniştii. De ce? El o ştie. Eu am observat însă cîteva motive:

–Era o exploatare din cale afară de cruntă. Eu eram la sat şi ştiu cum cîțiva bogătaşi exploatau tot satul şi de-a dreptul îşi băteau joc de cei săraci. Era o înfumurare la autorități şi la cei bogați. Nu uit, eram copil cînd tata povestea în casă, cum venind cu carul încărcat cu fîn împreună cu mama, în fața lor apare caleaşca jandarmilor. Aceştia, în loc să se ferească ei, că erau cu o căruță mică, sau să se oprească pînă trece carul cu fîn, au început să înjure şi să urle la părinții mei, obligîndu-i pe ei să tragă în locul periculos de pe marginea şanțului, riscînd să răstoarne carul, în timp ce ei au rămas în mijlocul drumului. Îmi aduc aminte de tata cum a zis: „Oare îi va mai îngădui Domnul multă vreme?“

Chiar pentru credincioşi, Domnul a îngăduit să vină comuniştii. În primul rînd bisericile erau închise şi mulți credincioşi au fost prigoniți. Dacă nu ar fi venit ei, bisericile rămîneau închise. Apoi multă pleavă era împreună cu grîul. Domnul a îngăduit o cernere şi a provocat pe adevărații creştini să se alipească de Domnul şi să nu se mai unească cu o religie moartă.

Să ne oprim puțin la sistemul comunist. Dacă despre orice sistem care nu ține cont de Dumnezeu se poate spune că este un sistem satanic, ce putem să spunem despre cel comunist, care nu numai că nu ține cont de Dumnezeu, ci luptă împotriva lui Dumnezeu spre deosebire de alte sisteme. Prin această luptă împotriva lui Dumnezeu ei dovedesc că recunosc existența Sa, căci altfel n-ar lupta cu ce nu

există. Dar luptă în semn de răzvrătire, lucru care numai Satan l-a făcut şi-l face împreună cu cei ce ascultă de el.

Aş vrea să spun că nu e numai un sistem politic, ci o religie. Şi ce religie ar putea fi aceea care luptă contra lui Dumnezeu, şi de unde vine ea? Nu vine oare de la Satan? Interesant că un copil poate pricepe lucrurile mai bine decît unii oameni mari.

Eram la o şcoală creştină din Athens, statul Georgia, cînd după ce am vorbit, dînd loc la întrebări, un copilaş mă întreabă: „Care e religia comuniştilor?“ „Domnul să te binecuvinteze,“ i-am spus, „căci ai pus o problemă pe care mulţi oameni mari n-o văd.“ Comuniştii au o religie. Ateismul e o religie, nu numai o politică. Aici e tragedia.

Pe dinafară, prin ideologia şi teoriile sale, acest sistem apare ca cel mai bun şi mai uman dintre cîte au fost pînă acum. De aceea a prins şi prinde foarte rapid la cei oprimaţi şi necăjiţi care n-au un suport în viaţă. Prinde însă şi la cei însufleţiţi de a ajuta pe cei oropsiţi şi necăjiţi, căci Satan ştie să se prefacă în înger de lumină. În legătură cu amăgirile Satanei, Domnul şi apostolii ne înştiinţează că se vor ivi proroci mincinoşi, „lupi îmbrăcaţi în piele de oaie.“ Care este criteriul de a cunoaşte pe aceşti prooroci falşi? Roadele lor! Care este criteriul de a cunoaşte pe comunişti în adevărata lor faţă? Ideologia, vorbele, laudele sau promisiunile lor? Nu, ci roadele lor, faptele lor. Toată ideologia lor frumoasă e numai pe hîrtie. O mai cred cei din ţările libere, cei din ţările capitaliste. Cei din ţările comuniste n-o mai cred şi sînt sătui de ea chiar şi conducătorii.

Priviţi ţările unde domină ei: Ţări bogate ca România, aşa cum am arătat la început, au ajuns o paragină din punctul de vedere al bunăstării şi al unei vieţi omeneşti în libertate. Oamenii trăiesc în sărăcie, în mizerie, în teroare şi frică, cu excepţia clasei conducătoare – aristocraţia comunistă – ai cărei membri se protejează unii pe alţii, de la brigadierul de colectiv pînă la ministru.

Totuşi acest regim nu e fără cunoştinţa şi îngăduinţa lui Dumnezeu. Dacă nu ţinem cont de lucrul acesta, ne pierdem inima degeaba, greşim înaintea oamenilor, atrăgîndu-ne numai necazuri fără rost, dar greşim înaintea lui Dumnezeu şi aceasta e durerea mai mare. Dar despre aceasta voi vorbi în capitolul următor.

CAPITOLUL 38
Atitudinea credinciosului în relaţie cu societatea şi cu autorităţile

Multă confuzie şi de aici multe necazuri sînt între credincioşi cu privire la atitudinea lor în lume: faţă de autorităţi (guvern), faţă de semenii lor, faţă de lucrurile care se întîmplă, faţă de prigoane. Toate aceste necazuri sînt datorită necunoaşterii stării şi chemării lor în această lume, ca urmare a necunoaşterii Cuvîntului lui Dumnezeu sau a nerespectării lui. Cu alte cuvinte nu ştim cine sîntem şi care este

menirea noastră în această lume.

Unii creştini sînt mereu amărîţi, resemnaţi, trag barca pe uscat. Dacă îi întrebi de ce sînt aşa, îţi răspund că aşa e în lume: numai necazuri, nu şi bucurii. Ei iau numai jumătate din adevărul spus de Domnul Isus, „În lume veţi avea necazuri," fără să continue cu partea doua, „Dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea" (Ioan 16:33). Sau „Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic bucuraţi-vă!" (Filip. 4:4). Sau „... ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre... ne bucurăm în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Christos prin care am căpătat împăcarea" (Rom.5:3, 11, etc).

Alţii privesc toate suferinţele ca pe o pacoste, toate prigoanele doar ca pe o acţiune a oamenilor răi, din care cauză sînt gata să ceară moartea prigonitorilor lor.

Alţii mai curajoşi sînt mereu răzvrătiţi, se organizează, luptă, se agită împotriva autorităţilor, cerînd dreptate sau egalitate.

Unii pentru a-şi salva situaţia, pentru a scăpa de prigoane, se dau bine cu autorităţile (se linguşesc), ascultînd orbeşte de linia lor, gata să sacrifice adevărul, gata să sacrifice chiar şi pe fraţii lor, numai să nu sufere ei.

Sînt însă alţii – şi slavă Domnului că sînt destui – care deşi ştiu că în această lume sînt necazuri, se bucură; deşi prigoniţi, binecuvîntă pe cei ce-i prigonesc şi se roagă pentru ei; deşi neînţeleşi, ei îi înţeleg pe toţi; deşi urîţi, ei iubesc.

Să vedem ce spune Cuvîntul lui Dumnezeu cu privire la atitudinea şi comportarea noastră în lume:

Noi nu sîntem din lumea aceasta. „Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sînte-ţi din lume şi pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea" (Ioan 15:19; vezi şi Ioan 17:14,16).

E foarte sugestivă întîmplarea care am văzut-o într-un film pentru copii. Un ou de raţă a fost pus la clocit împreună cu ouăle de gîscă. Cînd au ieşit puii şi au crescut, natural că s-au deosebit şi nu puteau suferi puiul de raţă. Ouăle au clocit împreună, dar viaţa era din surse diferite. Noi sîntem în aceeaşi lume, în aceleaşi împrejurări, dar viaţa noastră şi omul nostru lăuntric e din Dumnezeu.

–Noi sîntem cetăţeni ai cerului, oameni din casa lui Dumnezeu; cetăţeni cu sfinţii – (Filip. 3:20; Efes. 2:19).

Ce drepturi vrei să ai frate, cînd tu eşti cetăţean al altei ţări? Dacă totuşi vrei vreun drept, nu ai să-l ceri de la oameni, ci de la Împăratul ţării tale, care va interveni pentru tine în ţara în care locuieşti temporar, ca tolerat, doar ca un călător.

–Sîntem străini şi călători în lumea aceasta, ca urmare a faptului că nu sîntem din lumea aceasta şi că cetăţenia noastră este în cer (Evrei 11:13; I Petru 1:17; 2:11, etc).

Minunată e această stare şi ce frumos răsună cuvintele din Biblie referitoare la credincioşii care s-au purtat ca atare! Se spune despre unii că au locuit în corturi, căci aşteptau cetatea care are temelii tari (Evrei 11:9). Şi tu umbli să-ţi faci palate, să-ţi cumperi moşii, să te fixeezi ca pentru veşnicie în ţara în care eşti doar călător? Unii îşi fac biserici de cristal ca să întreacă pe cei din lume, cînd Biserica lui Dum-

nezeu e vie şi slăvită în ceea ce este de la Domnul.

Dacă eşti străin şi călător, nu-ţi stă frumos să te amesteci cu locuitorii ţării, să te întreci cu ei în lucrurile lor. Pe bună dreptate pot să te urască – şi se întîmplă de multe ori – nu pentru că eşti creştin şi Îl iubeşti pe Dumnezeu, ci pentru că rîvneşti la lucrurile la care rîvnesc ei şi eşti în competiţie cu ei pentru deşertăciuni. Să nu te miri dacă îţi vor spune ca lui Lot, „Omul acesta a venit să locuiască aici ca străin şi acum vrea să facă pe judecătorul“ (Gen.19:9).

Unui călător îi şade bine, aşa cum a spus Domnul Isus, să-L aştepte pe El: Cu „mijlocul încins şi cu făcliile aprinse“ (Luca 12:35); cu o traistă, doar cu strictul necesar şi cu un toiag în mînă. Adică să iei pentru tine din lumea aceasta numai atît cît îţi trebuie pentru nevoile călătoriei (I Timotei 6:8-11).

–Noi sîntem ambasadori şi mesageri ai cerului în lumea aceasta, reprezentanţii lui Dumnezeu, chemaţi să aducem veşti bune (II Cor.5:20). Din cauza aceasta noi nu avem voie să ne amestecăm în politica ţării. Amestecîndu-ne în politica lumii am putea fi consideraţi spioni şi pedepsiţi ca atare.

Noi avem legile noastre, ale ţării din care facem parte. Noi ascultăm de ordinele şi directivele primite din ţara noastră (din cer), în faţa căreia răspundem. Aici în lume respectăm dispoziţiile ţării în care sîntem şi organizaţia ei.

Trebuie să ne prezentăm şi să trăim în demnitatea ce ni s-a încredinţat, căci „noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Christos Isus (II Cor. 4:5). Ce cinste! Dar şi ce răspundere! Ne purtăm noi ca atare?

Noi nu putem să ne amestecăm cu un partid sau altul, dar iubim şi cinstim pe toţi oamenii (1 Petru 2:17).

Nu ne preocupă treburile vieţii acesteia. Ştiţi ce zice apostolul Pavel lui Timotei: „Nici un ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste“ (II Timotei 2:4). Amintiţi-vă de Domnul Isus cînd unul din mulţime i-a spus, „Învăţătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moştenirea noastră.“ „Omule,“ i-a răspuns Isus, „Cine M-a pus pe Mine judecător sau împărţitor peste voi?“ (Luca 12:13-14). Şi cine era El şi cine sînt eu! Deşi era cu păcătoşii şi-i iubea, deşi mînca împreună cu ei, nu S-a făcut una cu ei în purtarea lor, nici nu S-a amestecat în problemele lor, căci nu era din lumea aceasta – era un străin. Şi totuşi, cît de mult a schimbat El lucrurile societăţii, tocmai prin faptul că nu s-a asimilat cu ea!

Mereu şi mereu, lumea, societatea caută să ne asimileze, atît ca indivizi, cît şi ca biserică. Să ne facă să gîndim ca ei, să ne purtăm ca ei, să gîndim şi acţionăm ca ei.

Dureros e că şi credincioşii în firea lor veche au tendinţa de a fi ca lumea. Există şi o vorbă în popor, „Poartă-te şi tu ca lumea. De ce vrei să fii altfel?“

Oamenii ne privesc doar ca pe simpli muritori, ca şi ei, cu acelaşi viitor si aceleaşi năzuinţe care nu trec dincolo de mormînt. Aşa L-au privit şi pe Domnul Isus. Realitatea însă este alta. Dacă noi nu trebuie să ne lăudăm şi nici nu putem fi

înţeleşi de ei, totuşi să nu uităm cine sîntem şi pentru ce sîntem în lumea aceasta. Ei pot să trăiască în felul lor şi să se poarte cum se poartă, dar noi nu putem.

E o ruşine pentru noi să ne schimbăm locul şi vrednicia de copii ai lui Dumnezeu cu viaţa lumească a oamenilor lumii. E aidoma fiilor lui Dumnezeu din vechime, care s-au căsătorit cu fetele oamenilor. Stiţi ce pedeapsă au primit pentru aceasta, fiind puşi în lanţuri veşnice în întuneric, păstraţi pentru judecată (Iuda 6).

Cel mai important motiv însă pentru care trebuie să fim separaţi de lume şi să trăim pentru Dumnezeu, făcînd voia Lui, este că noi nu mai sîntem ai noştri. Noi am fost cumpăraţi cu un preţ (I Cor. 6:19-20). De aceea sîntem chemaţi să proslăvim pe Domnul în trupul şi în duhul nostru, care sînt ale lui Dumnezeu.

Nu cu argint şi aur, ci cu sîngele preţios al lui Christos (I Petru1:18-19).

Sîntem Biserica – Mireasa lui Christos. Ni se potrivesc cuvintele din Psalmul 45, versetele 10 şi 11: „Ascultă, fiică, vezi şi pleacă-ţi urechea; uită pe poporul tău şi casa tatălui tău! Şi atunci împăratul îţi va pofti frumuseţea. Şi fiindcă este Domnul tău, adu-I închinăciunile tale.“ Sau cuvintele pe care le spune mirele miresei din Cîntarea Cîntărilor (4:12): „Eşti o grădină închisă, soro, mireaso, un izvor închis, o fîntînă pecetluită.“

Iată ce a spus în privinţa aceasta binecuvîntatul om al lui Dumnezeu, C.H. Spurgeon, în predica sa, „Cum priveşte Christos Biserica Sa“:

„O grădină este separată de restul ţarinii şi aşa e Biserica: despărţită de lume.

Lumea creştină este un amestec de creştini lumeşti, dar Biserica lui Christos nu este din lume şi nu are de a face cu lumea. „Voi nu sînteţi din lume cum nici Eu nu sînt din lume“ spune Domnul Isus (Ioan 17:14; 15;19).

Mari încercări s-au făcut ca Biserica să primească lumea. Şi dacă aceasta a izbutit, rezultatul a fost că lumea a înghiţit biserica.

Gîndiţi-vă, puteau israeliţii să facă familie cu canaaniţii? Sau cum spune apostolul Pavel, „Ce legătură poate fi între Christos şi Belial, sau cum se împacă lumina cu întunericul?“ (II Cor. 6:14-15).

Separarea noastră de lume trebuie să fie în acelaşi fel ca a Domnului Isus: Nu în haine speciale, nu în vorbire, nu închizîndu-ne faţă de societate. El a fost un om din mulţime, amestecat cu ei, mîncînd şi bînd la nunţile lor. Separarea Lui de lume consta în aceea că El era sfînt, nevinovat, iar ei nu erau. El nu era nici fariseu, nici saducheu, nici cărturar, şi în acelaşi timp nimeni nu-L putea confunda cu vameşii şi păcătoşii.

Numai în măsura în care Biserica va fi separată de lume îşi va recăpăta puterea şi va fi o binecuvîntare pentru lume. Nu trebuie să fie nici măcar o umbră de alianţă între Biserică şi lume. Ce dezastru s-a întîmplat în zilele lui Noe, cînd fiii lui Dumnezeu s-au unit cu fiicele oamenilor, după care potopul i-a înghiţit pe toţi! Ce dezastru grozav va fi cînd Biserica se va uni cu lumea – şi mă tem că noi am ajuns zilele acelea.

Biserica trebuie să fie o grădină închisă cu ziduri, un izvor închis, o fîntînă

pecetluită. Sfinții trebuie să fie separați de restul oamenilor – chiar şi de cei ce se numesc credincioşi şi nu sînt, ca Avraam care a zis fiilor lui Het: „Eu sînt străin şi călător printre voi“ (Gen.23:4). Sîntem şi noi în felul acesta, sau ne ruşinăm să fim aşa?

„Ieşiți din mijlocul lor, despărțiți-vă de ei, nu vă atingeți de lucrurile necurate,“ zice Domnul (II Cor. 6:17).

Dacă nu este nici o diferență între tine şi lume, dacă faci ce face lumea, urmăreşti ce urmăreşte lumea, iubeşti ce iubeşte lumea, textul de soră şi mireasă nu ți se adresează ție.

Biserica este o grădină închisă. De ce? Pentru ca nimeni să nu poată intra să-i mănînce fructele decît Domnul. Un izvor închis, pentru ca nimeni să nu poată bea din el decît Domnul.

O biserică există numai pentru ca Domnul să-Şi realizeze scopurile şi planurile Sale printre fiii oamenilor.

Eu sînt convins că dacă o biserică vrea să fie mai onorată de Domnul în aceste zile, atît din punct de vedere intern, cît şi mai folositoare în exterior, ea trebuie să fie pe de-a-ntregul consacrată Domnului.

Biserica nu e formată ca să fie un club social pentru a se satisface pe ea sau societatea – pentru a se distra – nici o asociație politică, şi nici o confederație relogioasă. Ea este un trup creat de Domnul pentru a răspunde scopurilor şi planurilor Sale şi pentru nimic altceva.

Dacă noi nu trăim pentru Domnul, sîntem morți în timp ce trăim (Rom.8:6-8). Dacă nu aducem glorie Numelui Său, noi nu putem justifica existența noastră. Dar va zice cineva: „Nu trebuie să căutăm noi binele semenilor noştri?“ Desigur, dar aceasta numai de dragul lui Christos. „Nu trebuie să ajutăm noi procesul de purificare, sănătate, educație?“ Ba, şi cît mai mult. Dar tot ce putem face să fie de dragul Lui mai mult, să fie lucrarea Lui prin noi, aşa cum o vrea El.

Noi sîntem slujitorii Domnului pentru binecuvîntarea lumii şi putem face orice vrea El să fie făcut. Într-o astfel de grădină, cum spune textul, fiecare plantă poartă flori pentru proprietarul ei. Fiecare pom face roade pentru El.

Dacă o biserică face orfelinate, distribuie literatură sau orice altceva, să facă totul pentru Christos şi cum Îi place Lui. Acest gînd trebuie să fie pe fruntea bisericilor şi a oamenilor.

Voi nu trebuie să produceți roade pentru piață, ci pentru masa Stăpînului vostru. Nu trebuie să faci bine ca să fii onorat de adunare sau societate, ci ca să-I fie dată toată gloria lui Isus, căruia îi aparții. „Totul pentru Isus“ trebuie să fie motoul nostru. Nici unul dintre noi nu trebuie să îndrăznească să trăiască pentru el însuşi, mai ales în zilele acestea. Nici chiar în felul rafinat în care mulți o fac, încercînd să cîştige sufletele doar ca să fie socotiți ca oameni zeloşi şi plini de succes. Putem fi mai degenerați chiar în încercarea de a-L glorifica pe Christos, dacă prin aceasta nu dorim decît să fim lăudați sau luați în considerare.

Viața mea trebuie să fie un izvor care să-L învioreze pe El, care şi-a dat viața pentru mine. Tu trebuie să fii un izvor închis, o fîntînă pecetluită, şi aceasta pentru Isus, numai pentru Isus cu desăvîrşire şi totdeauna. Dacă eul sau avantajul personal iese înainte, trebuie să-l alungi.

Vrea lumea, Satan, firea, să sară gardul şi să întineze acest izvor? Trebuie opriți, pentru ca izvorul să fie curat şi păstrat în întregime numai pentru Regele meu. Întreaga noastră ființă trebuie să fie o fîntînă pecetluită numai pentru Domnul Isus. Totul pentru Isus: trupul pentru Isus, mintea pentru Isus, duhul pentru Isus, ochii pentru Isus, gura pentru Isus, mîinile pentru Isus, picioarele pentru Isus, timpul, banii, energiile, totul trebuie să fie numai pentru Isus. Dacă o parte din ce este al nostru va fi lăsată sub stăpînirea păcatului, acesta îşi va dovedi puterea lui peste tot şi peste celelalte părți. (sfîrşitul citatului)

Frumos ne mai îndeamnă Duhul Sfînt prin cuvintele apostolului: „De aceea şi Isus ca să sfințească norodul cu însuşi sîngele Său, a pătimit dincolo de poartă. Să ieşim dar afară din tabără la El şi să suferim ocara Lui“ (Evrei 13:12-13). Aceasta nu înseamnă să ieşim din lume sau să ne călugărim, ci trăind în lume să trăim cu El, ca E1 şi pentru El. Numai slujindu-I Lui putem fi de folos lumii. Aduceți-vă aminte că El cînd a fost aici pe pămînt a făcut voia Tatălui în totul. Venind aici, trăind şi murind, El a făcut voia Tatălui şi implicit a fost Mîntuitorul lumii.

El spune cînd vine în lume: „În sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule“ (Evr. 10:7), apoi mai jos în versetul 10: „Prin această voie am fost sfințiți noi, anume prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna“ Deci El a făcut întîi şi pînă la sfîrşit voia Tatălui şi urmarea a fost că lumea a fost mîntuită. El nu a venit ca să salveze lumea şi prin aceasta să facă voia Tatălui. Cred că observați ordinea şi miezul lucrurilor.

Mulți slujitori în cîmpul Evangheliei au inversat şi inversează lucrurile. Ei se jertfesc, se ostenesc, dedicîndu-se lucrării de salvare. S-ar părea că e tot acelaşi lucru. Şi totuşi nu e. Eu înțeleg că un credincios trebuie să se dedice Domnului, să asculte chemarea şi trimiterea Lui, făcînd voia Lui şi atunci lucrarea de salvare va rămîne în grija Domnului şi va fi o consecință a ascultării de El, căci Dumnezeu iubeşte lumea mai mult decît o putem noi iubi.

Auziți ce zice Fiul cînd era aci în lume: „Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd; şi tot ce face Tatăl, face şi Fiul întocmai“ (Ioan 5:19). Ce atîrnare totală de Tatăl la Domnul Isus, spre deosebire de mulți din zilele noastre a căror scop e să facă lucrări mari pentru binele omenirii, al societății, chiar pentru salvarea ei, fără să urmărească în primul şi primul rînd voia Tatălui! Nu făcînd lucruri mari vom fi apreciați de Dumnezeu, ci făcînd voia Lui. În ziua judecății mulți vor zice: „Doamne, n-am proorocit noi în numele Tău? N-am scos noi draci în numele Tău? Şi n-am făcut noi multe minuni în numele Tău?“ Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut, depărtați-vă de la Mine voi toți care lucrați fărădelege“ (Mat.7:22-23).

Numai rămînînd pe munte cu Domnul ca Avraam poți să fii de ajutor lumii din jurul tău, să fii apreciat, să fii socotit ca un domnitor printre ei. Amestecîndu-te cu lumea, luînd parte la lucrurile ei, ca Lot, nu numai că nu o poți salva de la pierzare, dar riști să pieri și tu în nelegiuirea lor. (Citiți din Biblie în cartea Genezei istoria acestor doi oameni).

Pe de altă parte, noi citim în Cuvîntul lui Dumnezeu că ori de cîte ori poporul s-a alipit de Domnul, s-a sfințit și a făcut voia Lui, Domnul a luat aminte și a băgat groaza și teroarea în dușmani: Iacov la Betel (Gen.35:l-5), Asa, (II Cron.14:11-14; 13:14-18, etc.).

Noi nu avem să luptăm nici împotriva societății, nici a guvernului, nici cu arme, nici fără arme, căci ne-am găsi luptînd împotriva cărnii și sîngelui. Noi ajutăm societatea nu amestecîndu-ne cu ea, nici luptînd împotriva ei prin acțiuni omenești, ci luptînd lupta bună a credinței, trăind în omul dinlăuntru și prin Duhul Sfînt, așa cum am arătat. Avem doar să ne păstrăm condiția și puterea noastră ca sare și lumină în lume. Aceasta e cea mai puternică armă și lucrare.

Nu citim nicăieri în istoria primilor creștini că ar fi luptat contra guvernului sau a societății. Cînd mai tîrziu au făcut acest lucru prin acțiuni și războaie numite „sfinte," chiar din acestea a ieșit numai dezastru.

Mereu în Cuvîntul lui Dumnezeu găsești cuvintele acestea adresate poporului Său: „Nu veți avea de luptat... Nu voi veți lupta... Domnul Se va lupta pentru voi, dar voi stați liniștiți" (Exod 14:13-15; II Cron 20: 15-17, etc). De ce nu înțelegem lucrul acesta? De ce nu vrem să luăm exemplul Mariei din Betania, cînd toți o acuzau. Ea nu se apăra, dar a apărat-o Domnul. La fel a fost și cu ucenicii cînd smulgeau spice (Ioan 12; Mat. 12).

Veți spune poate, „Luther a luptat." Da, a luptat, dar nu cu guvernul, nici cu societatea, ci cu abaterile de la Cuvîntul lui Dumnezeu. Și cum a luptat? Arătînd în mod cinstit adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu.

Nu înseamnă că ascultînd de Cuvîntul lui Dumnezeu care spune să fim supuși autorităților, noi ne pierdem personalitatea, devenind niște sclavi, niște roboți. Eu înțeleg această supunere în felul următor: Considerînd că dregătorii sînt puși și îngăduiți de Dumnezeu, îi respect avînd în vedere întîi numele Domnului, și apoi ordinea stabilită de Dumnezeu. Ei sînt conducători și ca atare li se cuvine ascultare, respect, supunere. Fiind însă oameni, ei pot să greșească în executarea sau aplicarea legilor. Ce am eu de făcut în cazul acesta? Pe calea cea mai pașnică și cuviincioasă, cu tot respectul să le cer drepturile potrivit legilor emise de ei, mergînd dacă e cazul pînă la cel mai înalt for, dar tot cu atitudinea respectuoasă și smerită. Sînt ascultat și înțeles, bine! Nu sînt ascultat, iar e bine. N-am să mă revolt nici n-am să ameninț. El e responsabil și va răspunde de orice consecință.

În general sînt chemat să ascult și să fiu supus în toate problemele care țin de viața pămîntească, socială. Dacă mi se cere să fac ceva care atinge drepturile lui Dumnezeu, sfințenia și ascultarea de El, voi spune așa cum au spus apostolii:

„Trebuie să ascult mai mult de Dumnezeu decît de oameni“ (Fapte 14:19), dar şi atunci „cu blîndețe şi cu teamă“ cum spune apostolul Petru (I Petru 3:15). Adică ne orientăm după Cuvîntul lui Dumnezeu, care zice: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“ (Mat.22:21). Nici în cazul cînd e vorba de autoritatea şi sfințenia lui Dumnezeu, nu răspundem cu sfidare, nu ne răzbunăm, ci suferim încredințînd problema cît şi viața noastră Domnului.

Iată cîteva texte şi temeiuri din Cuvîntul lui Dumnezeu pentru supunerea față de autorități şi respectarea lor:

–„Preaiubiților, nu vă răzbunați singuri, ci lăsați să se răzbune mînia lui Dumnezeu; căci este scris «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti», zice Domnul“ (Rom.12:19).

–„Oricine să fie supus stăpînirilor celor mai înalte; căci nu este stăpînire care să nu vină de la Dumnezeu. Şi stăpînirile care sînt au fost rînduite de Dumnezeu. De aceea cine se împotriveşte stăpînirilor se împotriveşte rînduielii puse de Dumnezeu; şi cei ce se împotrivesc îşi vor lua osînda“ (Rom.13: 1-2).

–„Adu-le aminte să fie supuşi stăpînirilor şi dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun. Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii“ (Tit 3:1-2).

–„Fiți supuşi oricărei stăpîniri omeneşti, pentru Domnul: atît împăratului ca înalt stăpînitor, cît şi dregătorilor, ca unii care sînt trimişi de el...“ (I Petru 2 :13-14). Ştiți cine era împărat în timpul acela? Nero, unul dintre cei mai păgîni şi mai crunți prigonitori ai creştinilor, mai mult, un om eşit din minți. Printre altele, a dat foc Romei, şi

a pus vina pe creştini. Totuşi apostolul zice: „Fiți supuşi... pentru Domnul.“ Apoi ştiți că pe vremea aceea era sclavia. S-a apucat Pavel sau Petru să lupte împotriva ei? Din contră, îi îndeamnă pe sclavi să fie supuşi stăpînilor lor şi să-i asculte.

Iuda în epistola sa, versetele 8 şi 9, scriind despre cei decăzuți şi strecurați printre credincioşi, zice, „Totuşi oamenii aceştia, tîrîți de visările lor, îşi pîngăresc la fel trupul, nesocotesc stăpînirea şi batjocoresc dregătoriile. Arhanghelul Mihail cînd se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!» Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc....“

Unde vezi nesupunere, revoltă şi împotrivire față de stăpîniri, poți fi sigur că în viața aceea nu e ceva în ordine. Da, omul, sau oamenii respectivi pot fi lăudați, pot fi eroi pentru nația sau religia lor, dar înaintea lui Dumnezeu n-au valoare, căci răzvrătindu-se împotriva ordinii îngăduite de Dumnezeu, se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu şi îşi vor primi pedeapsa.

Noi nu putem ca şi credincioşi să avem sau să folosim altă armă decît aceea a rugăciunii şi a lacrimilor ce 1e vărsăm înaintea lui Dumnezeu, atît în relațiile noastre cu frații, cu semenii noştri, cît şi cu autoritățile, aşa cum spunea odată un frate

la ordinarea altuia ca păstor.

Vreau să mai aduc încă un caz din Biblie, spre învățătura noastră: Din cauza păcatelor lor, Dumnezeu a îngăduit ca luda şi Ierusalimul să fie cucerite şi supuse de Nebucadnețar (Ier. 35:17, etc.). În loc să se smerească şi să se pocăiască, s-au răzbunat pe proorocul Ieremia care-i înştiinra din partea Domnului, aruncîndu-l în temniță, în groapă, etc. Deşi înştiințează chiar pe Zedechia, pe împărat, din partea Domnului că dacă se va supune va fi bine şi de el şi de Ierusalim, acesta nu ascul-tă, şi bineînțeles că pedeapsa a urmat.

Toate căpeteniile Ierusalimului şi cei rămaşi au venit şi i-au spus lui Ieremia: „Mijloceşte pentru noi la Dumnezeul tău... să ne arate drumul pe care trebuie să mergem şi să ne spună ce avem de făcut“ (Ieremia 42:l-3). Iau martor pe Dumne-zeu că vor asculta (versetele 5-6). Ieremia le spune din partea Domnului că va fi bine de ei dacă se vor supune, le spune să nu caute să fugă în Egipt căci şi acolo îi va ajunge mînia lui Nebucadnețar. Cu tot jurămîntul, ei nu ascultă, fug în Egipt, îl tîrăsc şi pe Ieremia cu ei (Ieremia cap. 42 şi 43).

Ce înțeleg eu de aici: Al Domnului e pămîntul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc, cum spune David în Psalmul 24:1 şi El îl dă cui vrea. Stăpînirile care au fost, care sînt şi care vor fi îşi au locul lor şi timpul lor. Noi nu sîntem chemați să le schimbăm, nici să luptăm împotriva lor, ci să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, să ne schimbăm viața. În felul acesta chemăm îndurarea lui Dumnezeu peste noi şi îndepărtăm judecata. Cît despre necazuri, vînzări, prigoniri, etc. Dornnul Isus spune că toate aceste lucruri trebuie să se întîmple în zilele de pe urmă. Nu că ele sînt bune, dar sînt în planul lui Dumnezeu şi noi nu le putem opri.

M-am simțit nevoit să scriu despre lucrurile de mai sus ceva mai pe larg pentru următoarele motive: Unele sînt cele arătate la începutul capitolului acesta. Alt motiv e acela că eu însumi am avut de suferit mult de la frații mei de credință, chiar înainte de a emigra. Am fost în situația lui Ieremia cu Ierusalimul. De fapt atunci, în acele împrejurări, Domnul m-a mîngîiat prin exemplul lui Ieremia.

Ce s-a întîmplat: Un frate foarte renumit, bun orator, s-a ridicat ca erou al creştinilor baptişti din România. După ce fusese în Vest patru ani, timp în care a răspîndit peste tot mesajul cum că în România ar fi libertate religioasă, că nu există underground church şi alte lucruri exagerate şi nereale, întorcîndu-se acasă în România şi-a schimbat atitudinea şi politica. Deşi situația era aceeaşi ca şi cu patru ani înainte, întreprinde o acțiune de revoltă împotriva autorităților religioase cît şi de stat.

La început, cînd am văzut că a făcut un memoriu întemeiat pe care l-a înain-tat în mod cuviincios autorităților, am fost de acord cu el, cu excepția unor expresii care nu se puteau încadra în ceea ce spune apostolul Petru, „cu blîndețe şi teamă.“ Cînd însă am văzut că nu se opreşte să bată la uşa la care s-a adresat pînă ce i se va răspunde, ci a făcut alte memorii pe care le-a difuzat poporului, provocînd agitație şi revoltă în masă, n-am putut să-l mai accept, fiindcă era contrar Duhului Scripturilor. Nici nu l-am vorbit de rău, nici nu l-am demascat, deşi cunoşteam

realitatea despre el, că joacă cu două feluri de cărți, încă de cînd era în apus. Din contră l-am socotit robul lui Dumnezeu, de care are grijă Domnul şi-l foloseşte cum vrea. Nici nu am spus altora să nu se unească cu el. S-a întîmplat că cei din jurul lui au făcut nişte liste cu semnături, care au fost împrăştiate prin țară, pentru susținerea petițiilor lui. M-am abținut de a semna aceste liste, căci înlăuntrul meu nu aveam dezlegare pentru aceasta. Un tînăr din biserica mea, foarte înfocat, a verificat listele, să vadă cine a semnat şi cine nu a semnat. Nevăzînd semnătura mea, care era bine cunoscută, a venit la mine direct: „Frate Simi, ai uitat să semnezi lista." „Nu, n-m uitat, ci n-o semnez." „Cum, nu eşti cu fratele X? Eşti împotriva lui?" „Am spus eu aceasta?" „Nu, dar nu ai semnat." Faptul acesta l-au legat de altele: În cadrul comitetului bisericii, la întrunirile pentru părtăşie de peste săptămînă, nu se mai discuta altceva decît despre persoana („eroul") de care vorbeam. În special tineretul căzuse pe o pantă firească sentimentală, o luptă firească. Cum acțiunea era îndreptată împotriva autorităților, şi cum acestea nu sînt agreate, s-au unit la această acțiune oameni fireşti, nenăscuți din nou. Starea de spirit era de aşa natură încît un frate din SUA ce ocazional era în vizită în România mi-a spus: „Frate Simion, acestora numai puşti le mai trebuie."

Cum eram în comitetul bisericii, am atras atenția fraților că nu e bine ce se petrece, mai ales că fratele respectiv nu e membrul bisericii noastre. Grozavă e firea pămîntească! Grozavă e lupta firească, părtinitoare, religioasă! Frați iubiți cu care aveam părtăşie şi eram prieteni de zeci de ani, ba unul fusese cu mine în închisoare, deci cunoşteau realitatea vieții şi trăirii mele cu Domnul, au uitat de toată dragostea, de toată frăția, şi s-au năpustit asupra mea, să mă mănînce nu alta. De ce? Pentru că am avut o atitudine bazată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa cum am arătat-o în paginile anterioare, pe care nici măcar n-am trîmbițat-o, ci doar atunci cînd am fost întrebat de ce mă abțin, presat fiind, le-am spus motivul.

Slavă Domnului, El a fost cu mine şi nu m-am dezis de frații mei chiar cînd au aruncat cu noroi în mine, ci m-am rugat pentru ei, de multe ori cu lacrimi, dar m-am rugat să-i ierte Domnul că nu ştiu ce fac.

I-am zis unuia, „Măi frate, dacă eu am o lumină din partea Domnului, mă obligi să fac ceva numai pentru că tu faci?" Da. Dacă nu eşti cu fratele X, înseamnă că nu eşti credincios." Era deja partidă. „Bine, să admitem prin absurd şi aceasta, dar unde e dragostea ta?"„Nu pot să te iubesc aşa."

N-a trecut mult timp şi cei ce voiau să mă sfîşie s-au lămurit şi au trebuit să plece capul. Însuşi eroul lor şi-a schimbat atitudinea cu privire la autorități. A înțeles într-adevăr să se supună Cuvîntului lui Dumnezeu sau a trecut de ceealaltă extremă în care a fost la început? Nu ştiu şi nici nu sînt chemat să judec eu. Ceea ce pot să fac, şi Domnul mă ajută s-o fac neîncetat, e să mă rog pentru el ca să-l folosească Domnul din plin, căci e un frate dăruit de Domnul, şi să nu-l folosească vrăjmaşul. Cît priveşte însă pe cei ce au fost cu el şi l-au susținut mai mult, acum s-au întors împotriva lui, acuzîndu-l de trădare, de laşitate, etc. Iată la ce duc luptele fireşti sau

sufleteşti (sentimentale)! Iată ce face neînțelegerea şi neascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu!

Un alt motiv pentru care am scris e că aici chiar în SUA, mulți frați, multe organizații religioase chiar, şi-au schimbat menirea de a sluji Domnului, de a-L vesti pe El şi puterile Lui minunate şi fac politică. E regretabil.

Mulți dintre cetățenii țării, dintre credincioşi chiar, în loc să se roage pentru conducătorii țării şi să-i respecte, aşa cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu, au cuvinte de dispreț, de revoltă chiar. Nu vin aci să laud sau să îndreptățesc comportarea, justețea sau ascultarea de Domnul a conducătorilor. Pentru aceasta Domnul îi va răsplăti sau judeca. Vin însă să aduc aminte de Cuvîntul lui Dumnezeu şi principiile lui: Dumnezeu dă conducători pe măsura stării poporului. Cînd starea poporului e rea, Dumnezeu aduce astfel de conducători prin care să pedepsească poporul. Vina cea mare nu e în conducători, ci în starea noastră, în atitudinea față de Dumnezeu, de voia Lui, de Cuvîntul Lui.

În loc să punem atîta vina pe conducători, să ne organizăm cu liste, cu semnături, etc., mai bine ne-am schimba viața. Cînd noi am părăsit linia normală a credinței, trăind o religie moartă, doar a unor forme reci şi ceremonii, sfidîndu-L pe Domnul, sfidînd ascultarea de El, avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea prin viața noastră. Cînd de multe ori religia pentru unii nu e mai mult decît ambiții deşarte, competiții, prestigiu personal, cîştig de bani, de multe ori poate într-un mod mîrşav. Cînd sîntem gata să schimbăm frumos cuvîntul lui Dumnezeu în folosul datinei noastre, cînd biserica pentru unii nu e mai mult decît un loc de recreere, un loc de distracție, de întîlnire, un club. Cînd astfel e situația, nu putem să ne aşteptăm la altceva decît la mînia şi judecata lui Dumnezeu.

Degeaba am căuta scăparea în metode, în schimbarea oamenilor sau a locului! Singura scăpare e în întoarcerea la Domnul cu pocăință, cu smerenie. Înapoi la ascultarea de Domnul, la cinstirea Numelui Său! Înapoi la autoritatea Scripturilor, la felul de viață al Domnului Isus, care El Însuşi a fost aci pe pămînt, la felul de viață al primilor creştini.

Să lepădăm lucrurile moarte chiar dacă nu sînt sau nu par rele. Să lepădăm tot ce modernismul împreună cu lumea şi cu Satan au introdus în viața noastră, în gîndirea noastră, în purtarea noastră, în îmbrăcămintea noastră ca indivizi şi ca biserică. Să ne schimbăm hainele, să ne curățim, să ne sfințim! Veți vedea cum se va întîmpla atunci ca pe vremea lui Iacov (Gen. 35:1-5). Domnul va schimba atunci inima şi felul de viață al conducătorilor, sau dacă nu, îi va înlocui chiar pe ei cu alții care să fie o adevărată binecuvîntare.

Nu vă aduceți aminte de un cuvînt din Proverbe care zice: „Cînd sînt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar şi pe vrăjmaşii lui“ (Prov. 16:7). Sau nu ştiți ce zice Domnul în Psalmul 81: 13-15? „O, de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele! Într-o clipă aş înfrunta pe vrăjmaşii lor; cei ce urăsc pe Domnul L-ar linguşi şi fericirea lui Israel ar dăinui în veci.“

Atitudinea noastră față de suferințe şi față de cei ce ne prigonesc

Nu vreau să spun în privința asta lucruri noi, ci să le reamintesc pe cele care le ştim chiar din copilăria noastră, pe cele pe care le cîntăm mereu în cîntările noastre, dar pe care parcă le-am uitat sau ni se par doar nişte lucruri frumoase, dar învechite, nişte piese de muzeu:

„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze," zice Domnul Isus (Mat.16:24). Nu crucea Domnului, ci crucea lui pe care Domnul i-a pregătit-o. Fiecare are crucea lui – adică suferințele sale – cruce pe care n-o poate schimba cu a altuia. Aşa cum în alte privințe noi nu-i putem imita pe alții, nici în privința aceasta este posibil.

De multe ori ni se pare că crucea altuia e mai uşoară decît a noastră. Dacă e cruce, e cruce, nu putem s-o facem o coroană de flori, aşa cum spune apostolul în Evrei capitolul 12, cînd vorbeşte despre disciplinarea noastră: „E adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare şi nu de bucurie, dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii (v.11). Deci nici să n-o luăm cu uşurință sau nepăsare, dar nici să nu ne pierdem inima, aşa cum spune în versetul 5.

Sînt multe lucruri care se pot spune despre suferințe. Nu e cazul şi locul să le spun aici. Amintesc doar cîteva lucruri în treacăt în legătură cu obiectul acestei cărți:

Cînd sîntem plăcuți lui Dumnezeu şi voim să facem voia Lui, orice suferință am avea în viața noastră, aceasta e măsurată cu termometrul cel mai sensibil al lui Dumnezeu. Cînd un meşter pune metalul în foc, ştie ce temperatură e nevoie pentru fiecare fel de metal. Nu va pune nicidecum o temperatură mai mare decît cea necesară. Focul arde numai zgura, numai ce e de ars. Orice suferință aduce cîştig. Lucrul acesta e cunoscut chiar de necredincioşi. Dacă acest lucru e adevărat, cît de mari foloase poate să aducă suferința după voia lui Dumnezeu, aşa cum spune apostolul Pavel: „Cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mîntuire şi de care cineva nu se căieşte niciodată" (II Cor. 7:10).

Tot astfel spune apostolul Petru: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucît aveți parte de patimile lui Christos, ca să vă bucurați şi să vă veseliți la arătarea slavei Lui. Dacă sînteți batjocoriți pentru Numele lui Christos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu se odihneşte peste voi.... Dimpotrivă, dacă sufere cineva pentru că este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta" (I Petru 4:12-14, 16.).

Am spus că Dumnezeu pregăteşte şi îngăduie suferința pentru fiecare credincios, precum şi timpul. Să nu facem un principiu din persecuții şi să nu fim robii persecuțiilor. Anume, în țările unde azi sînt persecuții s-a răspândit ideea că cine nu suferă, cine nu e persecutat, de aceea nu e persecutat că s-a dat de partea autorită-

ților sau că e laş. E o idee de la Satan, ca să provoace suspiciuni şi dezbinări între frați. Domnul are timpul şi planul Său cu fiecare. Azi sînt eu la închisoare, mîine e fratele. Azi eu sînt în groapa cu lei, mîine tu eşti în cuptorul cu foc. Gîndiți-vă la sfinții lui Dumnezeu preaiubiți din cartea lui Daniel: Unde era Daniel cînd cei trei tineri şi-au dovedit credincioşia lor? S-a lepădat? Sau unde erau ceilalți tineri cînd el şi-a dovedit credincioşia? S-o fi lepădat ? Nu, cu siguranță.

Multe prigoane ni le provocăm noi, şi apoi ne plîngem ce răi sînt oamenii din jurul nostru. De exemplu, în România, ca de altfel în orice țară, nu poți să construieşti o clădire fără autorizație de construcție. E o rînduială a autorităților care are temeinicia ei. Ce fac frații noştri? Deoarece autoritățile nu le dau autorizație de construcție pentru biserici, cum am arătat, ei nesocotesc dispozițiile autorităților şi construiesc fără autorizație. Natural că autoritățile vin şi, ori îi amendează, ori le demolează construcțiile, ca apoi ei să se plîngă de nedreptatea ce li s-a făcut de către autorități, cînd de fapt ei au fost vinovați! E adevărat că autoritățile au fost nedrepte, dar nu cînd i-au amendat sau demolat construcția, ci cînd nu le-au aprobat construcția. Dar pentru aceasta eu nu am dreptul să mă revolt, ci să cer întruna ca văduva săracă judecătorului nedrept, cu tot respectul, şi în special să mă rog Domnului să rezolve El această problemă căci e Domnul domnilor.

Apoi de multe ori prigoanele (vorbesc de România) sînt din cauza unor atitudini exterioare de paradă, sufleteşti şi nu spirituale. Credincioşii vor să arate cine sînt ei şi că sînt mai tari decît comuniştii. Stiți ce au pățit fiii lui Sceva într-o situație ceva asemănătoare cu aceasta (Fapte 19:13-15).

De exemplu, se fac serbari, la care de multe ori nu e decît paradă. Autoritățile spun bisericilor să nu meargă cu fanfara, să nu facă agitație. Oamenii nu înțeleg. Pe tren, în maşini, corurile, fanfarele cîntă ca în cea mai deplină libertate. E adevărat că e frumos, şi mie îmi place. E adevărat că aşa ar trebui să fie, libertate, dar dacă e o țară comunistă care nu-i place să se ațîțe lumea împotriva lor, eu trebuie să înțeleg. Voi renunța la aceste lucruri exterioare, şi voi folosi celelalte fără pompă, dar puternice, ca rugăciunea, părtăşia, studiul în grupuri restrînse în familii, în jurul unei mese cu bucate, ca în cazul unei serbări familiare. În cazul acesta nimeni nu mă poate acuza că fac un serviciu divin, deşi poate acesta e mai divin decît cel cu pompă care de multe ori numai numele e de el.

De ce nu luăm noi exemplu de la Domnul Isus, care atunci cînd au vrut să-L prindă, S-a făcut nevăzut din mijlocul lor, la fel ca şi atunci cînd au vrut să-L facă împărat. Cînd a aflat că fariseii au auzit că El face şi botează mai mulți ucenici decît Ioan, a părăsit Iudeea şi s-a dus în Galileea (Ioan 4:1-3) La fel cînd a auzit că Ioan a fost închis. Adică a evitat ciocnirile fără rost. Pe ucenici la fel i-a învățat, „Cînd vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți în alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel pînă va veni Fiul Omului" (Mat.10:23).

Să nu ne vindem, adică să nu cădem în mîinile lor aşa de uşor, pentru lucruri care puteau fi evitate fără pierdere spirituală. Altă dată noi trebuie să le ieşim îna-

inte, dar cu ce demnitate şi respect! În toate acestea numai Duhul lui Dumnezeu ne poate lumina şi călăuzi, de aceea trebuie să ne alipim de Domnul şi să avem o permanentă legătură cu El.

Nu e problema mea nici să cer, nici să umblu după suferințe, dar nici să încerc să scap de ele. Aceasta e treaba lui Dumnezeu. În tot cazul, dacă ne sînt îngăduite, ele aduc numai bine. Nu putem să cunoaştem aici rostul suferințelor, decît numai în parte. Putem însă să întrezărim cîte ceva. Astfel, cînd vine cîte o suferință, ea ne are în vedere pe noi, pe alții şi în primul rînd slava lui Dumnezeu.

Ce ni se cere este ceea ce spune apostolul Petru: „Cei ce suferă după voia lui Dumnezeu să-şi încredințeze sufletele credinciosului Ziditor şi să facă ce este bine" (I Petru 4:19).

Îmi aduc aminte de o soră credincioasă care a avut un vis: Avea o cruce aievea de lemn pe care o purta şi care i se părea foarte grea şi mare. A rugat pe Domnul să i-o scurteze că n-o mai poate purta. La stăruința ei, Domnul a ascultat-o şi a tăiat o bucată din ea. Mergînd ei aşa înainte – căci era cu alți frați şi surori – au dat peste un pîrîu adînc cu maluri abrupte. Trebuia trecut. Cum să-l treacă? Le-a venit în minte că au o cruce în spate, un lemn. L-au luat şi l-au întins de la mal la mal ca punte şi au trecut. Sora a vrut să facă la fel, dar vai, crucea ei fusese scurtată. Tocmai bucata aceea ce lipsea era necesară la lungime ca lemnul să ajungă de la mal la mal. Îngrozită, s-a trezit şi I-a mulțumit Domnului că a fost numai vis.

Mulțumeşte-i lui Dumnezeu pentru ceea ce ți se dă, căci e cea mai mare binecuvîntare pentru tine şi pentru alții. Aduceți-vă aminte de Iosif şi frații lui care l-au vîndut (Gen. cap.37-47). Da, ei i-au făcut un rău mare, din punctul de vedere al faptei lor. Şi lui i-au produs mari dureri şi necazuri, căci nu e puțin lucru să fii vîndut ca sclav la nişte străini, departe de casa ta, de familia ta, de țara ta, mai ales cînd ai fost preaiubitul tatălui. Să fii vîndut tocmai de acei cărora le-ai adus merinde, pe care i-ai iubit, tocmai de frații tăi! Cîte implicații a adus această situație, cîte lacrimi, cîte dureri!

Şi totuşi prin această atitudine a lor n-au făcut altceva decît să-l împingă la glorie. Aceasta era permisiunea cerului, şi răul – căci era rău ca fapt – s-a transformat în cel mai mare bine, atît pentru el, cît şi pentru ei.

Iată ce zice Duhul Sfînt în legătură cu aceasta: „El, adică Dumnezeu, a trimis un om înaintea lor, pe Iosif care a fost vîndut ca sclav.... El a fost pus în lanțuri pînă ce cuvîntul spus de el s-a împlinit şi pînă ce Cuvîntul Domnului l-a încercat... ca să poată învăța pe bătrînii săi înțelepciunea.... (Psalmul 105:16-22). Iată ce zice chiar Iosif fraților săi cînd li se descoperă: „Acum nu vă întristați şi nu fiți mîhniți că m-ați vîndut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră.... Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămînă sămînța vie. ... Aşa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu." (Gen.45:5, 7, 8).

Vedeți ce lucrare minunată a făcut Dumnezeu prin suferința lui? În el, în ei, cu el, pentru ei, pentru ei, dar toate pentru slava lui Dumnezeu! Mai avea el motive

să se răzbune sau să-i urască?

Pot eu să mă plîng de suferințele mele, de închisoarea grea? Niciodată! Pot eu să urăsc sau să blestem pe cei ce m-au dat la închisoare? Niciodată. Ei mi-au făcut cel mai mare bine. Da, păcatul lor e păcat şi dacă nu se pocăiesc vor fi pedepsiți. Dumnezeu însă a schimbat răul în bine. „O, Doamne, deschide-ne ochii să vedem dincolo de orice suferință şi prigoană mîna Ta cea bună şi dragostea Ta călăuzitoare care ne duce spre glorie, astfel ca să putem iubi pe vrăjmaşii noştri şi să ne rugăm pentru cei ce ne persecută!"

Nu se pot calcula efectele binecuvîntate pe care mi le-au adus toate suferințele din viața mea. Nu degeaba în timpul celor patru ani de detenție, mereu-mereu îmi aducea Duhul lui Dumnezeu în minte cuvintele pe care le spune Dumnezeu lui Israel: „Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot Muntele Meu cel sfînt" (Isaia 11:9). În țelegeam prin acest cuvînt că prin suferința mea – deşi părea un dezastru privită omeneşte – nu se va face nici un rău şi nici o pagubă, nici pentru mine, nici pentru alții. Chiar trupeşte, am fost vindecat de mai multe boli, printre care de un teribil reumatism. Ce să mai vorbesc de alte metehne sufleteşti? Toate suferințele mele m-au pregătit pentru lucrarea lui Dumnezeu. N-aş fi astăzi aici şi n-aş fi de nici un folos dacă n-aş fi suferit.

Mă doare cînd îi văd pe unii frați revoltîndu-se şi cerînd judecata lui Dumnezeu – aşa cum făcea proorocul Habacuc în primul capitol. După ce s-a dus la locul de veghere, adică în prezența lui Dumnezeu; după ce a văzut că Dumnezeu are un plan al Său cu toate lucrurile şi mai ales după ce a văzut judecățile lui Dumnezeu, inima şi atitudinea i s-a schimbat. De unde înainte cerea mînia lui Dumnezeu peste o lume nelegiuită, acum cere îndurare şi milă. „Cînd am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit. Însuflețeşte-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-te cunoscut în trecerea anilor! Dar în mînia Ta adu-ți aminte de îndurările Tale!" (Habacuc 3:l,16).

Aceasta trebuie să fie atitudinea noastră față de o lume care nu-L cunoaşte pe Dumnezeu. Să ne rugăm şi să facem tot ce putem pentru mîntuirea lor, să cerem îndurarea lui Dumnezeu, căci ei nu ştiu ce fac.

În ce l-a privit pe el, iată atitudinea şi linia vieții proorocului, care doresc să fie şi a noastră: „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, şi cîmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, şi nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mîntuirii mele. Domnul Dumnezeu este tăria mea; El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor, şi mă face să merg pe înălțimile mele" (Hab.3:17-19).

CAPITOLUL 39

Cocluzii

Poate unii critici vor fi de părere că nu era cazul să trag eu concluziile – ele trebuie şi vor fi trase de fiecare cititor. Nici nu mă îndoiesc că e aşa. Mai mult, mă rog ca Duhul lui Dumnezeu să-l ajute pe fiecare să înțeleagă şi să vadă lucrurile aşa

cum vrea El. Concluziile vor fi potrivite cu starea fiecăruia, cu nevoile lui spirituale şi cu planul lui Dumnezeu pentru fiecare. Unele pasaje care poate par plictisitoare pentru unii, pentru alții tocmai acelea vor fi mai valoroase şi invers.

Oricum, eu am învățat că la sfîrşitul fiecărei lucrări să mă opresc şi să arunc o privire peste ce am făcut, să trag învățăminte, să iau hotărîri şi direcții.

Poate nu vor fi acestea concluziile altora. Permiteți-mi însă să le iau, cel puțin ca pe propriile mele concluzii, mai ales că sînt axate pe Cuvîntul lui Dumnezeu. Pe de altă parte, mintea noastră e de aşa natură încît mereu are nevoie de cineva să-i atragă atenția. De aceea apostolul Pavel spune, „Mie nu-mi este greu să vă scriu aceleaşi lucruri, iar vouă vă este de folos“ (Filip. 3:1), iar apostolul Petru adaugă: „De aceea, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le ştiți şi sînteți tari în adevărul pe care-l aveți“ (II Petru 1:12).

Am mai învățat ca orice citesc, orice aud şi întîlnesc să aplic la viața mea. Cu alte cuvinte, Dumnezeu îmi vorbeşte prin toate lucrurile cu care ajung în contact într-un fel sau altul, iar eu trebuie să iau atitudine.

Mai întîi de toate, istoria vieții mele, cu greutățile şi problemele descrise aici foarte sumar, e istoria miilor de credincioşi din România şi din alte țări aflate în spatele cortinei de fier. Suferințele, greutățile, condițiile de viață ale fraților prezentate de mine sînt doar o palidă reprezentare a realității de fapt. Am evitat chiar unele fapte şi situații intenționat, nevoind să jignesc pe nimeni nici să judec, deoarece, aşa cum am arătat mai sus, lui Dumnezeu Îi aparține acest drept, iar pe de altă parte nu acesta e scopul cărții. Nu am voit, scriind această carte, să osîndesc sau să ocărăsc pe unii şi să laud pe alții.

Dacă am arătat pe ici pe colo unele realități triste, nu a fost intenția mea să fac politică, ci am fost nevoit să le arat pentru învățătură, pentru trezire şi, mai ales, pentru slava lui Dumnezeu. Că unii se vor supăra, aflîndu-se pe o poziție sau alta sau vinovați de un fapt sau altul, eu n-am ce să le fac. Dacă ceea ce au făcut e bine şi drept şi poziția adoptată de m ine este corectă şi cinstită, n-au de ce se supăra, din contră trebuie să fie recunoscători că am scris un adevăr despre ei. Dacă însă ceea ce am scris le demască păcătoşenia, abaterea de la Dumnezeu sau revolta împotriva Lui, au posibilitatea, cît timp se mai zice „azi,“ să se pocăiască, să-şi schimbe atitudinea față de Dumnezeu şi față de oameni, cerînd iertare, şi le garantez, bazat pe Cuvîntul lui Dumnezeu, că o vor primi, căci Dumnezeu S-a jurat că nu doreşte moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui şi să trăiască (Ezechiel 33:11).

Întrebarea care se pune e următoarea: Pot eu să rămîn nepăsător, cînd ştiu că frații mei cu care voi moşteni veşnicia, care sînt mădulare în acelaşi trup slăvit în care sînt şi eu, suferă atîtea adversități, prigoane şi lipsuri?

Îmi aduc aminte de relatarea pe care o face Stanley Jones în cartea sa „Christos şi Suferința Umană.“ El spune despre un călugăr şi învățător indian care, la un moment dat, a început să tremure din toate încheieturile. Ucenicii lui îndată au luat

haine să-l acopere, crezînd că îi este frig. Acesta însă n-a încetat să tremure. Ucenicii lui, văzînd că se uită fix într-o directie, s-au uitat şi ei. La o oarecare distanţă, un biet om sărac, în zdrenţe, aproape gol, tremura de frig. Abia după ce ucenicii au îmbrăcat acel sărac iar acesta, încălzindu-se, nu a mai tremurat, învăţătorul lor a fost liniştit. Cred că nu mai e cazul să fac aplicarea acestei întîmplări.

În călătoriile mele prin SUA am întîlnit mai multe persoane care m-au întrebat: „Noi creştinii din America de ce nu suferim? Nu sîntem credincioşi sau nu-L iubim pe Domnul îndeajuns?“ N-am fost în măsură nici atunci şi nu sînt nici acum să spun de ce nu suferă unul sau altul. Dar poate un motiv pentru care acum creştinii din America nu suferă e tocmai ca să poată fi de ajutor celor ce suferă în alte ţări.

Realitatea e însă aceea că dacă fraţii mei, mădulare în acelaşi trup, suferă, şi eu sufăr, adică tot trupul suferă. Iau parte la suferinţa lor sau iau suferinţa ca pe propria suferinţă, aşa cum spune scriitorul în Evrei 13:3: „Aduceţi-vă aminte de cei ce sînt în lanţuri, ca şi cum aţi fi şi voi legaţi cu ei; de cei chinuiţi, ca unii care şi voi sînteţi în trup.“

Îmi aduc aminte de o soră, soţia unui frate care a fost închis cu mine, din Arad. În timp ce soţul ei era închis şi dormea pe jos, pe pat de fier, fără saltea şi condiţii grele – cum am spus – dormea şi ea pe jos, se îmbrăca modest, mînca modest, trăia modest. Cineva a întrebat-o de ce face aşa? Ea a răspuns foarte simplu: „Cum aş putea eu trăi altfel, cînd soţul meu, care e una cu mine, suferă?“

Făcînd aşa, adică suferind cu cei ce sufăr, şi fiind una cu ei în acoperirea nevoilor lor, vom avea răsplata lor. E foarte concludent în privinţa aceasta cazul descris în cartea lui Samuel (1 Samuel capitolul 30). Amaleciţii ard Ţicladul, iau robi femeile şi copiii şi pleacă. David era în mare strîmtorare. Oamenii ce erau cu el voiau să-l omoare cu pietre. Dar David s-a sprijinit pe Domnul, care i-a dat o mare biruinţă. O parte dintre ostaşi, vreo două sute, erau prea obosiţi ca să pornească în urmărirea lui Amalec, drept care au rămas la calabalîcuri (bagaje). Cînd David şi ceilalţi s-au întors victorioşi cu toate nevestele şi copiii şi cu o mare pradă, unii din ostaşii lui, oameni răi şi de nimic, i-au spus: „Fiindcă n-au venit cu noi, să nu le dăm nimic din prada care am scăpat-o, ci doar să-şi ia fiecare nevasta şi copiii şi să plece“ (versetul 22).

David a zis, „«Să nu faceţi aşa fraţilor cu ce ne-a dat Domnul, căci El ne-a păzit şi a dat în mîinile noastre ceata care venise împotriva noastră. Şi cine v-ar asculta în privinţa aceasta? Partea trebuie să fie aceeaşi şi pentru cel ce s-a pogorît pe cîmpul de luptă, cît şi pentru cel ce a rămas la calabalîcuri: S-o împartă deopotrivă.» Lucrul acesta a rămas de atunci şi pînă azi o lege şi un obicei în Israel“ (vers. 23-24, sublinierea mea).

N-am nici o îndoială că aşa se va întîmpla cu toţi acei ce sînt una cu fraţii lor care luptă cu greutăţile şi suferă.

Dacă Dumnezeu ne-a binecuvîntat cu o viaţă uşoară, cu abundenţă de daruri

şi bogăţii de tot felul, să nu uităm că acestea sînt darul Lui mai presus de orice. Eu nu nesocoteşte hărnicia, sîrguinţa, chibzuinţa şi munca cuiva. Numai că mulţi le au pe toate acestea din urmă, şi totuşi sînt săraci. Zic, dacă Dumnezeu ne-a dat aceste lucruri, nu ni le-a dat să facem un scop din ele, ci să le folosim potrivit cu voia Lui. Iată de exemplu ce spune apostolul Pavel: „Cine fură, să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze cu mîinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit" (Efes. 4:28, sublinierea mea).

Cunoaşteţi pilda istorisită de Domnul Isus despre acel bogat căruia i-a rodit ţarina, dar care, în belşugul lui, nu s-a gîndit nici la Dumnezeu, care l-a binecuvîntat, nici la cei din jurul lui, ci numai la el. „Iată," a zis el, „ce voi face: îmi voi strica grînarele şi voi zidi altele mai mari; acolo voi strînge toate roadele şi toate bunătăţile mele; şi voi zice sufletului meu, «Suflete, ai multe bunătăţi, strînse pentru mulţi ani; odihneşte-te, mănîncă, bea şi veseleşte-te!» Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ţi se va cere înapoi sufletul; şi lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»" (Luca 12:18-20) Şi Domnul Isus conchide: „Tot aşa este şi cu cel ce îşi adună comori pentru el, şi nu se îmbogăţeşte faţă de Dumnezeu."

Ştiţi care a fost păcatul Sodomei, care a dus la alte păcate grozave ce sînt şi în zilele noastre şi apoi la distrugerea ei. Să citim cu atenţie versetul 49 din Ezechiel capitolul 16: „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngîmfată, trăia în belşug şi într-o linişte nepăsătoare, ea şi fiicele ei, şi nu sprijinea mîna celui nenorocit şi celui lipsit." Nu uitaţi, aceasta e declaraţia lui Dumnezeu.

Pot eu să mă bucur nepăsător cînd ştiu că fraţii mei suferă în atîtea situaţii, cînd luptă cu atîtea adversităţi? Un verset de cîntare, care probabil se cîntă şi pe aici, sună astfel: „Pe fiori la cer nu pot să merg/Cînd alţii se luptă,/Silindu-se să înfrîngă/Marea- mpotrivire.

Aduceţi-vă aminte de David, care pe vremea cînd porneau împăraţii la război, a trimis pe Ioab cu slujitorii lui şi tot Israelul, să pustiască ţara lui Amon şi să împresoare Raba, dar el a rămas la Ierusalim (II Samuel 11). Atunci a căzut în cel mai grozav păcat, căci locul lui era pe cîmpul de luptă, nu într-o viaţă uşoară care te împinge uşor la păcat.

Citiţi apoi cu atenţie ce zice Iacov în epistola sa: „Ascultaţi acum voi bogaţilor!...V-aţi strîns comori în zilele din urmă!... Aţi trăit pe pămînt în plăceri şi desfătări. V-aţi săturat inimile chiar într-o zi de măcel" (Iac. 5:1-5). Adică atunci cînd alţii sînt măcelăriţi pentru credinţa lor, cînd alţii plîng şi gem sau alţii mor de foame, unii duc o viaţă uşoară şi se bucură nepăsători!

Cînd Dumnezeu vorbeşte prin Moise lui Israel şi-i pune înainte binecuvîntarea, dacă ascultă de E1, şi blestemul dacă nu ascultă (Deut.cap.28), se remarcă un lucru important în versetul 47, care e demn de luat în considerare: „Pentru că în mijlocul belşugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu bucurie şi cu dragă inimă...." Dumnezeu

ia aminte la tot ce facem şi la toate căile noastre. Nu spun că noi nu trebuie

să ne bucurăm, căci apostolul Pavel zice, „Bucurați-vă în Domnul și iarăși zic, bucurați-vă!“ La fel într-o mulțime de locuri din Sfînta Scriptură veți găsi o caracteristică a credinciosului: bucuria. De fapt ea e roada Duhului Sfînt. La fel nu trebuie să ne întristăm că Domnul ne-a dat bogății și posibilități deosebite. Din contră, să ne bucurăm. Unii dintre cei mai binecuvîntari oameni din Biblie au fost bogați: Avraam, Isaac, Iacov, Iov, Gai în Noul Testament. Numai că ei nu-și puneau încrederea în bogății, ci fiți atenți cum au folosit ei aceste bogății.

Să nu uităm că sîntem oameni trecători pe acest pămînt și că nu vom putea lua nimic cu noi cînd vom pleca de aici.

Să nu uităm apoi că sîntem în trup, așa cum spune apostolul. Nu știm ce poate da peste noi mîine. Chiar dacă nu vom ajunge ca bogatul nemilostiv, la ușa căruia era pus un sărac cu numele Lazăr, o ocazie minunată prin care putea să se apropie de Dumnezeu (Luca 16: 19-31), totuși s-ar putea să regretăm că nu am folosit oportunitățile ce ni le-a dat Domnul. Îmi aduc aminte de un frate din România și de ce mi-a spus în casa mea, vorbind de aceste lucruri: Scrîșnind din dinți de durere și cu lacrimi în ochi, mi-a spus, „Frate Simi, frate Simi, îmi vine să strig de durere cînd mă gîndesc cîte bogății mi-a dat mie Domnul! Cît pămînt, cîte vite, cîți pomi am avut și tot mai voiam să adun, iar în jurul meu erau atîția săraci care nu aveau nici pîine. Puteam să împart jumătate la săraci, și tot mai îmi rămînea de prisos să duc o viață îmbelșugată. Dar n-am făcut-o. Au venit comuniștii și mi-au luat totul. O, cum aș mai da acum dacă aș mai avea situația aceea, dar s-a dus!“

De ce să avem regrete tîrzii? Curînd ne vom prezenta cu toții înaintea scaunului de judecată a lui Christos, ca să dăm socoteală despre tot ce am făcut în viața aceasta. Nu va fi o tragedie să vedem atunci cum alții în situații mai vitrege, prin greutăți, prin lupte, prin nevoi au reușit să trăiască și să slujească Domnului într-un chip așa de minunat. Oameni obosiți de lucru, hărțuiți în tot felul, poate fără foc în casă, au reușit să-și facă timp pentru Domnul și părtășia cu El în fiecare zi. Au știut să-și împartă casa lor, bucățica lor de pîine, poate hainele lor cu alții mai lipsiți decît ei, iar noi, cu toate condițiile de viață probabil mult mai bine, ne-am închis în noi! Nu vom urla de durere, cînd vom vedea că tot ce am făcut în viața aceasta va arde? Și poate ne vom pomeni goi, adică mîntuiți, dar ca prin foc, cum spune apostolul Pavel; numai cu ce am primit, adică mîntuirea.

„Răscumpărați vremea“ spune apostolul Pavel (Efeseni 5:16), „căci zilele sînt rele.“ Eu zic să răscumpărați nu numai vremea, ci tot ce se mai poate răscumpăra pentru Domnul. Trăim zilele din urmă. Nu vedeți cum toate temeliile se surpă și cum nu te mai poți lega și sprijini de nimic? Am pierdut așa de mult și am risipit. Măcar acum în ceasul al doisprezecelea să ne trezim.

În curînd se va auzi în noapte, „Iată mirele, ieșiți-I în întîmpinare!“ Mat. 25:6). Venirea Domnului e atît de aproape, cînd El va veni să-și ia Biserica la Sine. Frații mei din România, ca și mine știu că mulți de aici din America, potrivit cu profețiile și cu lumina din Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt convinși că Domnul va

veni nu numai în generația noastră, ci în anii aceştia apropiați. Nu ştim clipa cînd vom auzi trîmbița lui Dumnezeu, care va aduce la viață pe cei ce au adormit în Christos, care, împreună cu noi, transformați în trupuri slăvite, ne vom înălța spre zările albastre ca să fim totdeauna cu Domnul (I Tes. 4:13-18). Spre acea clipă minunată se îndreaptă toată ființa mea, toate năzuințele mele şi ale tuturor celor iubiți de Domnul. Vrei să te bucuri şi tu de această zi glorioasă, de acest viitor strălucit? Vino cu noi şi aliniază-te în şir cu toți martirii şi sfinții din toate veacurile, cu norul de martori (Evrei 12:1). Bate cadența cu ei, nădăjduind ca ei, suferind cu bucurie ca ei, biruind ca ei. Va fi bucuria Domnului să-ți spună: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău!“ (Mat. 25:21).

Glendale, California, august 16, 1979